J. O. CURWOOD

PĂDUREA
în
FLĂCĂRI

PARTEAA DOUA

Traducere
de
V. LOVINESCU

IG. HERTZ • BUCUREŞTI

CAP. XIII.

LUI CARRIGAN I SE PĂRU că dimineaţa trecuse ca un vis. Se lăsa să trăiască nestânjenit, ca cineva care s'ar găsi deodată în mijlocul unui miraj. Sta atât de aproape de Marie-Anne, că-i mirosea parfumul ce avea aroma delicată a unei flori. Era un parfum de violete, plăcut ca şi aerul pe care-l respira. In totdeauna dânsa purta pe piept un buchet de violete, culese în poienile răcoroase ale pădurii. Şi-o închipui, singură în pădure, păşind pe muşchiul moale, smulgând cu degetele ei subţiri violete şi punându-le în saşeuri. Păreau că fac parte din persoana ei şi că parfumul lor i se răspândea în mod firesc din piele, depe buze, din părul mătăsos şi negru. Frumuseţea-i nu avea nimic artificial, părea crescută din natură însăşi.

Jeanne nu-şi da seama că el se gândea la aceste lucruri. Nimic în glasul lui, nu-i trăda preocupările. Era sigur că dânsa nu bănuia frământarea gândurilor lui. Zâmbea şi râdea odată cu el, împletea numărând ochiurile, şi-i vorbea cum ar fi vorbit cu un prieten al lui Saint-Pierre. Ii povesti cum făcuse Saint-Pierre luntrea, care era cea mai mare depe râu, cum o construise în întregime din lemn de cedru uscat, aşa că plutea ca o pană, chiar şi unde era puţină apă. Ii povesti cum Saint-Pierre adusese pianul din Edmonton, şi cum, odată, când se întâmplase un accident, într'una din cataractele râului, ridicase pianul pe umeri ca să nu cadă în apă. Saint-Pierre era un om foarte puternic, spunea ea, cu o notă de mândrie în voce. Apoi adause:

— Câteodată, când mă ia în brațe, am senzația că-mi iese sufletul din mine.

Vorbele ei îi trecură ca un cuțit prin inimă. I se impusese viziunea ființei aceste a grațioase și adorabile, cuprinsă de brațele voinice ale lui Saint-Pierre. Toate îi apăreau în față, pe puntea vasului, vii, ca și cum ar fi fost reale. Iși întoarse capul spre țărmul depărtat, unde sălbăticia priveliștei se unea cu veșnicia. Ce minunăție, marea aceea verde de brazi, de cedri și molifți, dunga argintie a plopilor și a mesteacănilor dealungul valurilor de verdeață, și departe de tot, pierdute aproape în soare, creștetele protectoare ale Munților Tront, ce stau de sentinelă la capul țării!... Acum patru zile, lui Carrigan i-ar fi plăcut să rătăcească săptămâni întregi prin ținuturile misterioase, de dincolo de cataractele Wobiska. Ce-i plăcea mai mult, era taina acestor ținuturi unde nu călca picior de om, tăcerea lor nesfârșită, prietenia imensei lor singurătăți. Și, acum își pierduse mințile. Pădurile imense cari se vedeau în depărtare, păreau că-i șoptesc asta, iar apa râului, confirma spusa lor. Păreau că-l mustră de trădarea lui și de toate lucrurile ce le făcuse și le gândise de patru zile încoace. Il chemau înapoi și-i spuneau că numai în ele poate găsi mulțumire, fericire și adevăr. In cântecul apei, Carrigan auzea aceiași dojană. Și chemarea codrilor crescu în el și puse din nou stăpânire pe dânsul, ca mai de mult.

Se uită la vâslaşii din două bărci, ce tocmai treceau, apoi privirea i se întoarse din nou pe puntea luntrii, la soţia lui Saint-Pierre.

Picioarele ei mici băteau nerăbdătoare, pe scândurile punţii. Privea şi ea departe, spre pustietăţi. Şi din nou i se păru lui David, că semănau cu o pasăre gata să sboare.

— Mi-ar plăcea să mă duc în munţii aceia — spuse ea, fără să-l privească; — departe, cât mai departe!

— Şi mie... şi mie mi-ar plăcea să merg... cu d-ta.

— Iubeşti mult natura, M'sieu? — îl întrebă ea.

— Da, doamnă!

— De ce „doamnă", când ţi-am dat voie să-mi spui Marie-Anne?

— Pentrucă şi dumneata îmi spui „M'sieu".

— Bine, dar d-ta nu mi-ai dat voie...

— Atunci, îţi dau voie acum — o întrerupse el repede.

— *Merçi*. Chiar mă miram că n'ai răspuns politeţei mele — râse ea încet. — Nu-mi place: M'sieu. O să-ţi spun David!

Se ridică brusc din hamac aruncând undrelele şi lucrul în coşuleţ.

— Am uitat de treabă! Vine timpul mesei şi trebue să mănânci ceva M'sieu — vreau să spun David. — Trebue să fiu pentru moment *fille de cuisine*. Aşa-mi spune câteodată Saint-Pierre, fiindcă-mi place să fac uneori bucătărie... Mă duc să prepar un pateu.

Uşa mică a bucătăriei se închise după ea. Carrigan ieşi din umbra cortului, aşa că soarele cădea drept peste el. Nu mai avea nici o îndoială. Era mai mult decât nebun. Il invidia pe Saint-Pierre şi invidia tot ce era a lui Saint-Pierre. Totuşi, decât să ia ce nu-i aparţinea, ar fi preferat să-şi tragă un glonţ de revolver în cap şi să-şi zboare creerii. In privinţa asta, avea încredere în el. Căzuse, şi îşi da seama că trebue să se smulgă cât mai repede, de sub puterea farmecelor ce-l ispitiseră, dacă nu voia să cadă pentru totdeauna din propria lui stimă. Se vedea aşa cum era în realitate şi nu voia să trădeze ceea ce avea mai bun şi mai nobil în el.

Nu era numai un nebun, ci şi un ticălos. Numai un ticălos era în stare să atingă cu buzele părul soţiei lui Saint-Pierre; numai un ticălos îşi îngăduia gânduri atât de mizerabile. Ea era soţia lui Saint-Pierre, şi lui îi părea rău că avea să se întoarcă atât de repede şeful familiei Boulain. După sosirea lui, întâmplările se vor succeda repede. Mulţumi lui Dumnezeu că-i venise inspiraţia pariului. După luptă, după victorie, va fi din nou David Carrigan, cel de mai demult.

Nişte voci puternice depe celelalte bărci, şi glasul gros al lui Batteese ce răspundea dela cârma luntrii, îl readuseră la realitate. Luntrea se apropiase de ţărm, şi mulatrul se muncea, cu forţa unei maşini cu aburi, s'o oprească. Vâslaşii din celelalte îmbarcaţiuni, aruncau pe mal odgoane şi aşezau bărcile perpendicular, pe o plajă de nisip. Incă vreo câteva lopeţi, şi oamenii, cu picioarele goale până la genunchi, săriră în apa joasă, şi începură să tragă otgoanele. Era ora zece. Niciodată nu i se păruse lui Carrigan că timpul poate trece atât de repede ca pe puntea bărcii. După o navigare de şase sau opt mile pe râu, se opreau iar; şi David se întrebă cu ce iuţeală venea spre ei Saint-Pierre, cu transportul lui.

Simţea nevoia să calce din nou pe pământ, şi fără să mai aştepte ca Batteese să aşeze o scândură lungă, dela luntre la ţărm, dintr'o săritură fu pe plaja de nisip. Soţia lui Saint-Pierre îi dăduse voie să se coboare din luntre, şi Carrigan se uită ce efect făcuse gestul său asupra mulatrului. Figura lui Concombre Batteese părea impasibilă şi posomorîtă. El nu scoase niciun cuvânt, dar în ochii lui era o flacără primejdioasă, când se uita la Carrigan. Nu mai era nevoe de vorbe. In privirea aceea se citea bănuială, neîncredere, şi o ameninţare feroce în caz că David nu s'ar întoarce la timp. Carrigan înclină capul. Inţelesese. Chiar dacă soţia lui Saint-Pierre avea încredere în el, Batteese rămăsese tot bănuitor. David trecu printre vâslaşi, cari întoarseră ca un singur om, capul spre el. In privirea lor calmă şi vigilentă, văzu aceiaşi ameninţare şi aceiaşi neîncredere, prevestind fără vorbe ce se va întâmpla, dacă el şi-ar uita făgăduiala dată lui Jeanne-Marie-Anne.

Niciodată nu mai văzuse adunaţi la un loc oameni atât de admirabili. Nu era o adunătură de degeneraţi, cum se văd în ţinuturile dela sud. Inalţi, subţiri, cu părul tăiat, viguroşi — făceau parte din rasa acelor *voyageurs* de acum o sută de ani. Toţi erau tineri. Cei mai în vârstă plecaseră spre Saint-Pierre. Carrigan îşi dădu seama care era motivul. Nu era nici unul printre cei doisprezece rămaşi, care să nu fi fost capabil să-l întreacă la fugă, în pădure, şi să-i taie drumul, chiar dacă ar fi avut faţă de el un avans de câteva ceasuri.

Ii lăsă în urmă, se opri, şi se uită înapoi la luntre. Pe puntea din faţă sta Marie-Anne, care se uita, şi dânsa, la el. Chiar la distanţa asta, îi vedea expresia feţei, puţin turburată şi îngrijorată. Nu-i surâse, când el îşi scoase pălăria şi o salută, ci numai înclină puţin capul. David se întoarse şi se afundă între molifţii verzi ce creşteau la vreo cincizeci de paşi de râu. Veselia şi bucuria de a trăi, se redeşteptară în el, când păşi pe muşchiul moale, prin locurile umbrite, unde nu pătrundea soarele. Merse înainte, trecând printr'o tăcută şi vastă catedrală de brazi şi de codri atât de deşi, că ascundeau cerul. Se afundă şi mai mult în pădure, până acolo unde verdele veşnic al brazilor, se împestriţa cu albeaţa plopilor şi a mesteacănilor. Imprejur, se auzea murmurul pădurii, cântecul sticleţilor, ciripitul lăstunilor, şi al rândunelelor. Porumbei sălbateci cu ochi mari se uitau la el, ori îşi fâlfâiau aripile atât de aproape de el, că-i atingeau umerii şi capul. Un arici trecu repede prin faţa-i, la vreo 4 metri de el. Apoi dădu de o cărare bătută, pe care se vedeau urme adânci şi proaspete, de cerbi şi de reni. La vreo jumătate de milă de luntre se opri şi se aşeză pe un trunchiu de copac; îşi umplu pipa cu tutun proaspăt, şi încercă să asculte şi să înţeleagă viaţa acestor ţinuturi, nespus de dragi lui.

Avu deodată senzaţia curioasă, că nu mai era singur, că alţi ochi decât ai animalelor şi păsărilor, se uitau la el. Impresia aceasta crescu şi se făcu puternică. I se părea, că simte privirile ce-l pândeau din ascunzişuri, aşteptând fuga lui şi urmărindu-l în toate părţile. Instinctele-i de vânător de oameni tresăriră în el, la bănuială că în jurul lui mai erau ascunse alte persoane.

Observă că şi cântecul păsărilor era schimbat. La o sută de metri de el, o gaiţă, cea mai gureşă pasăre a pădurii, tăcuse. De cealaltă parte, într'un brad, o pitulice îşi încetă brusc ciripitul. Toate păsările păreau că dau de veste apropierea unui musafir nepoftit. David se ridică în picioare, râzând pe înfundate, şi-şi scutură tutunul din pipă. Jeanne-Marie-Anne Boulain, avea încredere în el, dar Batteese şi tovarăşii săi, nu erau de aceiaşi părere cu ea.

Aproape de amiază se întoarse înapoi, nu pe acelaş drum însă, ci abătându-se cu vreo sută de metri la stânga cărării, pe acolo pe unde muşchiul creştea mai des şi pământul era moale şi umed.

Când David ajunse la scândura ce lega luntrea de ţărm, zări pe Batteese cu mânicele suflecate şi frecând puntea.

— Sunt mulţi cerbi şi reni în pădure, dar mă tem că ţi-am deranjat vânătorii pe cari i-ai trimis — spuse Carrigan, surâzând, mulatrului. — Dar nu se pricep să vâneze; au speriat până şi păsărelele. Cred că azi nu o să avem carne proaspătă.

Batteese se uită la el şi tresări ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu un biciu; nu scoase o vorbă şi David se duse pe puntea din faţă. Marie-Anne şedea sub cort. Avu o exclamaţie de bucurie şi de uşurare.

— Imi pare bine că te-ai întors, M'sieu David.

— Şi mie nu mai puţin, doamnă — replică el. Am impresia că nu e bine să mergi singur prin pădure.

I se părea că contactul cu pământul îi redase puterea de mai înainte. Şezură singuri la masă; Marie-Anne îi spuse din nou pe nume; el însuşi găsi că e mai comod să-i spună Marie-Anne; şi se uită în ochii ei fără să-i fie teamă că se trădează. Petrecu cu ea o parte din după-amiază. Ii povesti aventurile sale prin părţile nordului, şi-i spuse cât iubea, cu trup şi suflet, ţinuturile acelea în cari nădăjduia să moară, când i-o veni vremea. Auzindu-l vorbind, ochii ei străluciră. Ii vorbi şi ea de cei doi ani pe care îi petrecuse în Quebec şi în Montreal, de nostalgia ce-o apucase de bucuria întoarcerei din nou în pădurile ei. Părea, că uitaseră de Saint-Pierre. Nu vorbeau de el. Zăriră în două rânduri pe André schilodul, şi nu rostiră numele lui Roger Andemard. Ceva mai târziu, ea îi povesti de domeniul Boulain-ilor, pierdut departe în pustietăţile Yellowknifului, dincolo de Greatbear, de castelul imens unde locuiau o mare parte a anului.

David trecu o altă parte a după amiezii pe țărm. Umplu cu nisip un săculeț de piele de ren și-l atârnă de creanga unui copac; îl boxă cu pumnii trei sferturi de ceas, spre marea mirare și desfătare a oamenilor lui Saint-Pierre, cari nu bănuiau că lupta asta cu sacul de nisip, făcea parte din antrenamentul de box. Exercițiul acesta îl făcu pe David să-și dea seama, că pierduse puțin din forțele sale, dar că va fi în formă când i-o veni vremea să se lupte cu Batteese. Pe înserate, Marie-Anne veni spre el și se plimbară vreo jumătate de ceas dealungul plajei. De mâncare se îngriji Batteese. După masă stătu pe punte cu Marie Anne și fumă o țigară de foi din ale lui Saint-Pierre.

Lagărul vâslașilor era cu vreo două sute de metri mai jos de luntre, acoperit de o perdea de pădure, astfel că, nu li se auzea vocile decât când izbucneau în hohote de râs, sau își cântau cântecele. Batteese sta la cârma luntrii și umbra lui Nepapinas se vedea trecând, încolo și încoace, pe țărm. André schilodul se apropiă de luntre, de cum se întunecă. Se așeză pe malul râului și rămase acolo, umbră tăcută și singuratecă, în lumina amurgului. Peste fire plutea o pace adâncă. Dinspre pădure se auzea țârâitul greerilor, ultimele ciripeli ale păsărilor și primele sgomote ale nopții. O umbră deasă se așternu pe țărm, lângă luntre. Când în sfârșit întunerecul se înteți, păsările nopții și animalele de pradă răspunseră chemării primelor stele. Departe răsună chemarea de dragoste a unei vidre, apoi urletul prelung al unui lup. Se auzea cum plescăe apa râului, la salturile păstrăvilor după musculițe. Dinspre pădure venea mugetul unui ren, doritor de luptă. Peste vârful codrului răsări luna, și stelele se făcură mai strălucitoare, mai dese. Prin perdeaua de arbori, străluceau focurile brigăzii Saint-Pierre; iar Carrigan simțea, fără s'o vadă, pe soția lui Saint-Pierre, tăcută și ea în liniștea nopții.

André schilodul se ridică depe țărmul râului; părea un copac falnic, rupt în două. Se mișcă încet și dispăru în întuneric.

— Caută mai ales noaptea — spuse soția lui Saint-Pierre, ca și cum ar fi exprimat cu voce tare, gândul ascuns a lui David.

El tăcu un moment, apoi:

— Mi-ai cerut să-ți vorbesc de Roger Andemard. Dacă vrei, îți spun ce știu despre el.

O văzu cum dă din cap, deși întunericul îi ascundea fața.

— Da! Din ce cauză urmărește poliția pe Roger Andemard?

Ii răspunse ce știa. Cât timp vorbi, dânsa nu-l întrerupse și nu se mișcă. Era o poveste grozavă, și David nu-i slăbi efectul, trecând peste detaliile teribile. Credea că e mai bine așa. Căută s'o facă să înțeleagă de ce trebuia să prindă pe Roger Andemard, viu sau mort, de ce era atât de important pentru el, să știe cât mai multe, despre André Schilodul.

— Acest Roger Andemard e o bestie — începu el. Un diavol cu chip de om, și i se zice „Roger cel Negru" pentrucă așa-i este și sufletul.

Continuă. Descrise postul dela Hatchette River, unde se întâmplase tragedia. Povesti lupta dintre Roger Andemard cu şeful postului şi cei doi fii ai săi. Era o luptă nelealǎ, recunoştea acest lucru: trei contra unu, e o luptă laşă. Dar asta nu scuza ceea ce s'a întâmplat mai târziu. Andemard fusese învins. Se târî aproape mort în pădure. Dar mult mai târziu, într'o noapte viforoasă de iarnă, se întoarse, cu trei prieteni. Poliţia nu putuse afla niciodată, cine erau aceşti prieteni. In timpul luptei, Roger Andemard striga, să nu fie omorîţi şeful postului şi cei doi fii ai săi. Totuşi, unul din fii, fu ucis. Atunci s'a întâmplat scena cea groaznică. Tatăl şi cu fiul ce-i rămăsese, fură legaţi de mâini şi de picioare, şi aruncaţi în pivniţa postului. Roger cel Negru puse foc clădirii cu mâna lui, şi râdea afară în furtună, ca un nebun, la strigătele de moarte ale victimelor sale. Era într'un moment când, vânătorii plecaseră după treburile lor, nu se afla decât puţină lume în post. Furierul postului şi o altă persoană căutară să intervină, dar Roger cel Negru îi omorî pe amândoi cu mâna lui. Cinci asasinate într'o noapte — şi două din ele, de o cruzime îngrozitoare!

După ce răsuflă puţin, Carrigan povesti cum poliţia cercetase afacerea ani întregi, cum Roger cel Negru a fost prins odată, şi cum a ucis pe cel care-l prinsese. Atunci porni vestea că a murit, şi faptul devenise aproape sigur, încât poliţia nu-l mai căuta. Nu de mult însă, se svonise că Roger Andemard mai trăieşte şi David Carrigan a şi fost trimis pe urma lui.

Urmă o nouă tăcere, apoi, soţia lui Saint-Pierre se ridică în picioare.

— Mă întreb, — spuse ea cu voce şoptită, cum ar fi povestea lui Roger Andemard, dacă ar povesti-o chiar el?

Ieşi de sub cort, şi David îi văzu, în lumina lunei pline, frumuseţea palidă a feţei şi coroana strălucitoare a părului.

— Noapte bună! şopti ea.

— Noapte bună! spuse David.

Ascultă până ce sgomotul paşilor se pierdu, şi ore întregi nu se gândi la somn. O silise să-şi reia cabina, iar Batteese îi adusese în schimb nişte pături în cari se înveli bine sub cort. Şi din nou începu să viseze la figura ei frumoasă, aşa cum îi apăruse în lumina lunei.

In după amiaza celei de-a cincea zi, se întâmplară două lucruri — unul la care se aşteptase,i ar altul atât de neprevăzut, că multă vreme nu-şi reveni în fire. Plecase cu soţia lui Saint-Pierre, să culeagă flori, la o depărtare de jumătate de milă de ţărm. Intorcându-se pe un alt drum, ajunseseră la un pârâu puiţn adânc. Marie Anne se oprise pe ţărmul lui, şi se uita cu ochi râzători, la celălalt mal. Işi pusese flori în păr. Avea obrajii aprinşi. Figura îi era încântătoare, plină de viaţă şi de avânt.

Deodată se întoarse spre el, cu un surâs drăgălaş pe buze.

— Trebue să mă treci dincolo, spuse ea.

El nu-i răspunse. Când se apropiă de ea, tremura din tot corpul. Jeanne ridicase buţin braţele, aşteptând. Ridicând-o simţi cum i se lipeşte de piept şi-i prinde umerii cu mâinile. Intrând în pârâu, David lunecă puţin, şi ea se strânse de el şi mai tare. Ba şi râse când apa pârâului trecu de genunchii lui Carrigan. El o ţinea strâns, dar se împiedecă, prosteşte, şi ea lunecându-i în mâini, capul i se odihni câteva clipe pe piept, aşa că faţa lui intră un moment în părul ei bogat şi moale. La celălalt mal, o depuse în picioare, pe pământ, şi se deslipi repede, pentruca ea să nu-i poată auzi bătăile inimii. Era admirabil de frumoasă. Nu se uita la el, ci-şi ţinea privirea într'o parte.

— Mulţumesc — îi spuse femeia.

Se auzi sgomotul unor paşi, şi unul din oamenii brigăzii veni spre ei, prin apele pârâului. In acelaşi timp, dinspre râu, la o depărtare de un sfert de milă, izbucni un tunet de strigăte şi de glasuri. Nu erau vocile câtorva oameni, ci ale unei mulţimi. Marie-Anne ascultă atentă şi ochii i se luminară de bucurie, înainte ca noul venit să fi putut scoate o vorbă.

— E Saint-Pierre! — le strigă el. — A sosit cu transportul de lemne! Trebue să vă grăbiţi, dacă vreţi să ajungeţi la luntre, înainte ca să debarce!

In momentul acela, lui David i se păru că Marie-Anne uitase de existenţa lui. Ea scoase un strigăt uşor şi-l părăsi, luând-o la fugă, fără să-i spună un cuvânt, şi fugea ca o căprioară spre Saint-Pierre Boulain. Şi când David se întoarse spre omul venit după ei, zări un surâs ciudat pe buzele acestuia, pe când ochii lui urmăreau pe soția lui Saint-Pierre.

Nu-şi vorbiră, până ce dânsa nu se şterse din privirea lor, apoi, omul îi spuse:

— Vino, domnule. Şi noi trebue să ieşim înaintea lui Saint-Pierre.

CAP. XIV.

DAVID PORNI INCET, în urma omului. Nu voia să se grăbească. Nu dorea să vadă întâlnirea dintre Marie-Anne şi Saint-Pierre. Simțea în inimă muşcătura geloziei. Numai ce-o ținuse în brațe. Părul ei, îi desmierdase fața; mâinile ei îi strânseră umerii, obrajii ei îmbujorați, se alipiseră o clipă pe pieptul lui. Şi acum o luase la fugă, fără un cuvânt de scuză, ca să iasă înaintea bărbatului! O văzuse dispărând printre mesteacănii albi. Se duceau spre omul căruia îi aparținea, şi nu avea în mersul ei nici o şovăială. Era fericită... In fericrea ei, uitase complect pe David Carrigan.

Işi grăbi paşii, micşorând distanța dintre el şi omul din brigadă. Numai mintea lui bolnavă, îl făcuse să vadă, ajutând-o să treacă pârâul, ceva mai mult decât o întâmplare. Da, nu fusese decât o întâmplare.... Marie-Anne îi ceruse s'o ajute, cum ar fi cerut oricărui dintre oamenii ei. Din vina lui, nu dintr'a ei, se poticnise în mijlocul pârâului şi o strânsese mai tare în brațe, în timp ce părul ei îi atingea fața. Işi aminti că ea pufnise de râs, când i s'a părut, că erau să cadă în apă. Probabil că va povesti toată întâmplarea lui Saint-Pierre. Niciodată nu va bănui că pentru el era mai curând o tragedie decât o comedie.

Dovedise încă odată că era nebun şi slab. De acum înainte avea să aibă de-a face cu Saint-Pierre. Venise vremea să se lase de fleacuri. Se preparase dinainte să fie la înălţimea evenimentelor; să lucreze repede, decisiv şi fără ezitare. Totuşi, pe când mergea, inima îi bătea încă şovăelnică; pe faţă şi pe mâini îi rămăsese o senzaţie de căldură, pentrucă ţinuse în braţe pe Jeanne-Marie-Anne Boulain. Nu putea să alunge această senzaţie. Niciodată, ea nu va dispare complet. Oricât de mult ar trăi, ceea ce se întâmplase la pârâu va rămâne în memoria lui. Nu putea să nege faptul neîndoelnic. Era uşor să 'ndruge vorbe goale. Era uşor să-şi spună nebun şi slab; cuvintele erau pur mecanice, goale, fără sens. Adevărul rămânea neştirbit. Intr'însul era un foc nestins, un incendiu care putea uşor să distrugă ceea ce era mai bun în el, un instinct contra căruia trebuia să lupte din răsputeri şi să-l învingă, dacă voia să scape teafăr. Nu se gândea, că şi pentru Marie-Anne va putea fi vreo primejdie, căci acest lucru i se părea de necrezut. Tragedia era strict personală, proprie, cum era şi primejdia, cum era şi nebunia. Căci Marie-Anne îşi iubea bărbatul, la fel cum o iubea David pe dânsa.

Ajunse la un dâmb, de lângă râu, şi-l urcă printre plopi şi mesteacăni. In vârf, era o ridicătură de nisip, pe unde trecuse şi călăuza sa. David se odihni şi se uită în jos, la cursul larg şi lin al râului Athabasca.

In faţa ochilor, i se desfăşură un tablou admirabil, al cărui fond era oglinda strălucitoare a râului şi ţărmurile sale. La vreun sfert de milă, în susul râului, se vedea o plută uriaşă, care cobora încet curentul apei. Mult timp, David nu putu să-şi desprindă privirea dela ea. Văzuse, pe fluviul Mackenzie, pe Athabasca, pe Saskatchewan, şi pe Peace, multe plute, dar niciodată una la fel cu a lui Saint-Pierre Boulain. Avea o lărgime de vreo 35 de metri şi o lungime de două ori şi jumătate mai mare. Semăna, în lumina soarelui care cădea dintr'un cer complet senin, cu un sătuleţ, smuls de curent dintr'un pustiu sălbatec, uitat de lume, şi luat la vale de râu. Pe plută se vedeau corturi, şi pânze întinse. Unele din ele erau cenuşii, altele albe, şi două sau trei împestriţate cu fâşii galbene şi roşii. In mijlocul lor se afla o cabină, cu o prăjină lungă deasupra, pe care fâlfâia steagul alb şi negru al lui Saint-Pierre. Pluta furnica de lume. Oamenii mişunau între corturi, pregătindu-se de debarcare. Lopeţile lungi sclipeau în lumina soarelui. Luntraşi cu braţele şi cu spatele gol, vâsleau cu toată puterea vânjoasă a braţelor lor, în patru bărci mari ce semănau cu nişte furnici, pe lângă massa enormă a plutei. La urechile lui David ajunse sgomotul monoton al vocilor, cântecul oamenilor ce lucrau.

Şi mai aproape de el, ca răspuns, izbucniră alte strigăte. Ocoli repede un tufiş, şi văzu țărmul unde legaseră luntrea. Marie Anne trecuse nisipul plajei și Batteese o ajuta să ajungă la una din bărci. După asta, Batteese împinse barca, și cei patru oameni din ea începură să vâslească. Două din bărci ajunseseră la mijlocul drumului dintre plută și luntre, și în una din ele, David recunoscu pe André schilodul. Văzu pe Marie-Anne ridicându-se în barcă și fluturând ceva alb în mână.

Se uită din nou la luntre. Curentul apei, vâslele și sforțările unite ale celorlalte bărci, o împingeau la vale. La extremitatea ei, Carrigan zări o făptură singuratecă. In lumina limpede a zilei, se distingea tot atât de bine, ca și cum ar fi fost sculptată în piatră. Era un om cu o statură de uriaș. Capul și brațele îi erau goale. Țintea cu atenție barca și luntrea ce se apropia. Ridică o mână, apoi i se auzi vocea, care acoperi pe celelalte, și răsună deasupra râului ca un bubuit de tun. Ca răspuns, Marie Anne își flutură batista albă și lui David i se păru că-i aude glasul, ca un strigăt. Se uită din nou la silueta singuratecă a bărbatului; nu mai vedea și nu mai auzea nimic, decât strigătul puternic ce se repercuta pe râu. Inima îi bătea puternic. Simți cum i se păienjenesc ochii și i se înțepenește trupul. Iși da seama că văzuse pe Saint-Pierre, șeful tuturor Boulain-ilor și soțul femeii pe care o iubea.

Când pricepu care era situația reală, ceva din veselia sa de altădată îi reveni. Era aceeași veselie amară ce-l cuprinsese și, în dosul stâncii, când i se păruse că-i erau numărate clipele. Soarta îi jucase atunci o festă urâtă, şi acum se întâmpla la fel. Numai de nu şi-o întorcea în altă parte ochii, avea să vadă reîntâlnirea lui Marie-Anne cu Saint-Pierre.

De dimineaţă, David îşi prinsese de centiron binoclul. Marie-Anne privise de nenumărate ori prin el, bucurându-se ca un copil de ce văzu prin lentilele lui. David se gândi, că avea o ocazie să se lecuiască, odată pentru totdeauna de pasiunea lui. Indoiala îl chinuia; voia să iasă definitiv din situaţia asta echivocă.

Râsese când gloanţele îi şuerau deasupra capului, are şi acum acelaşi surâs amar pe buze când îşi îndreaptă binoclul spre bărbatul ce sta singuratec pe marginea luntrii.

Surâsu-i pieri când zări pe Saint-Pierre. Il vedea atât de aproape, că i se păru că l-ar fi putut atinge cu mâna. Nu mai văzuse niciodată un astfel de bărbat. Cu o clipă mai înainte, i se păruse că are înaintea ochilor un miraj din deşertul Arabiei, din cauza corturilor pitoreşti, împestriţate cu diferite culori, din cauza oamenilor pe jumătate goi, a plutei uriaşe ce plutea încet, fără mişcare vizibilă, pe suprafaţa lină a apei. Dar nu era nimic arabic, care să amintească deşertul, în omul pe care îl vedea la câţiva metri de el, prin lentilele binoclului. Semăna mai degrabă cu unul dintre piraţii vikingi cari brăzdaseră mările, acum câteva sute de ani. Când David se uită la el, omul ridicase în sus un braţ mare şi gol, iar vocea-i răsuna ca un tunet, pe râu. Avea părul aspru roşu şi nepieptănat; purta o barbă scurtă care strălucea în soare; râdea făcând semne lui Marie-Anne, strigând-o din toate puterile. Era un uriaș, splendid și vesel, care, de nerăbdare, părea gata să sară în apă, atât de dornic era să strângă în brațele-i goale, pe femeia care venea spre el.

David respiră adânc; fără să vrea, i se strânse inima, când îndreptă binoclul spre Marie-Anne. Ea stătea în picioare în barcă, cu spatele întors spre dânsul. Ii vedea șuvițele dezordonate ale părului, fluturând în bătaia vântului. Făcea semne cu batista; corpul ei subțire fremăta de nerăbdare; în graba ei parcă ar fi vrut să sboare din barcă spre luntre, dacă ar fi avut aripi.

Se uită din nou la Saint-Pierre. Vasăzică acesta era omul, care declarase că nu poate să țină piept lui Concombre Batteese! Părea de necrezut, totuși auzea glasul lui Marie-Anne, care îi repeta cuvintele acestea. Voise desigur să-și bată joc de el.

Ii pregătea o mică surpriză, pentruca, el singur să-și poată da seama ce splendid bărbat era șeful familiei Boulain. Cu toate acestea, privind tabloul David fu izbit dezagreabil de nota-i discordantă și nearmonică.

Marie-Anne și Saint-Pierre nu i se păreau potriviți ca soț și soție. Grația, gingășia, delicatețea ei contrastau violent cu impresia de forță nemăsurată ce emana din toată ființa lui. David o asemuia cu o floare sălbatecă și frumoasă, ușor de călcat în picioare, ușor de rupt; o comoară care trebuia păzită de tot ceea ce era aspru și crud, o mică zeiță a violetelor, tot atât de fragilă pe cât era de curagioasă şi loială. Bărbatul care sta la marginea plutei, i se părea ieşit dintr'o cavernă de acum un milion de ani. Avea ceva barbar în el. Ii mai trebuia o măciucă, un scut, o piele de animal sălbatec pe umeri, pentruca să se transforme într'un om preistoric. Cel puţin aceasta era prima impresie a lui David, când se gândi la trupul subţire şi frumos al lui Marie-Anne, sdrobit de braţele acestui uriaş vesel şi cu plămâni puternici. O reacţiune se produse în David, şi Saint-Pierre nu i se mai păru un monstru, deşi, era prevenit contra lui, în mod inconştient şi şi-l reprezentase astfel. Pe figura lui Saint-Pierre se citea bucuria şi voia bună. Vocea sa, răsunând puternic peste râu, răspândea ca o contagiune de veselie. Strigăte şi râsete îi răspundeau depe ţărm. Vâslaşii din barca lui Marie-Anne, izbucniră în chiote sălbatece, ce semănau mai mult a urlete şi vâsleau cu atâta forţă, că lopeţile trosneau. Se auzi strigătul singuratec al llui André schilodul, care în acest moment era aproape să atingă pluta. Depe plută sosea un val domol de muzică, în care tresălta bucuria şi nerăbdarea acestor oameni puternici şi mândri, veselia lor pentrucă ziua era frumoasă, şi ei liberi, neînfrânţi şi sănătoşi. Saint-Pierre Boulain era pentru ei un frate mai mare şi iubit de care ascultau din dragoste, liberi şi neconstrânşi.

David aşteptă, cu nervii încordaţi, cu dinţii strânşi. „Bună doctorie!" se gândi el din nou; era o pedeapsă dreaptă, pe care o primea pentru laşitatea sa morală, şi pentrucă îndrăsnise să iubească o femeie, care era soţia altuia. Barca se apropiase de marginea plutei. Marie-Anne svârli o frânghie lui Saint-Pierre. Barca se lipi de plută şi în aceiaşi clipă Saint-Pierre se plecă şi Marie-Anne sări în luntre. Restul lumii dispăruse din mintea lui David. Vedea pe Saint-Pierre strângând în braţele-i puternice trupul subţire al femeii, şi pe Marie-Anne ridicându-şi cu iubire mâinile spre capul bărbatului. Şi atunci...

Carrigan nu mai vru să vadă nimic. Intoarse spatele şi băgă binoclul în tocul de piele dela centiron. Dinspre bărci cineva venea spre el. Era luntraşul care adusese lui Marie-Anne vestea sosirii lui Saint-Pierre. David îi ieşi în întâmpinare. Işi aruncă privirile încă odată dela poalele colinei în direcţia luntrei. Saint-Pierre şi Marie Anne intrau tocmai în cabina mică, ridicată în mijlocul grămezilor de cherestea.

CAP. XV.

LUI CARRIGAN îi fu uşor să ghicească de ce îl chemase luntraşul. Oamenii lucrau pe barcă iar Concombre Batteese sta în partea dindărăt, dând celorlalţi ordine. Barca pornise la vale pe râu, în momentul când Carrigan sări în ea. Pe faţa mulatrului apăru un surâs de satisfacţie; aruncând o privire pătrunzătoare lui David hohoti din toată inima. David nu-şi minti de apropiata luptă cu mulatrul. Saint-Pierre se va mira fără îndoială, de pariul pe care i-l va propune. Dar era sigur că Saint-Pierre va accepta. Şi dacă îl va învinge pe Batteese... '

Surâsul i se stinse pe buze; figura păru că îmbătrâneşte când privi prin cabină, unde fiecare lucru, fiecare amănunt, reamintea de Marie-Anne. Peste tot se simţea parfumul şi frumuseţea ei; cabina toată părea că o cheamă, că o aşteaptă să se întoarcă. Dar în viaţa lui, intrase odată o femeie, mai frumoasă chiar decât soţia lui Saint-Pierre. Atunci nu ezitase. Biruise fără sforţare seducţiunea Carminei Fanchet şi dăduse pe fratele ei pe mâna călăului. Când îşi reaminti de zilele acelea, trebui să recunoască faptul că niciodată, chiar în ceasurile cele mai negre, Carmina Fanchet nu încercase să-l seducă prin frumuseţea ei. Se luptase cu el curajos şi pe faţă. Dar Marie-Anne făcuse tot aşa? Pumnii i se strânseră şi simţi un nod în gât. Va vorbi dânsa lui Saint-Pierre de ceasurile nenumărate pe cari le petrecuseră împreună? Ii va mărturisi secretul acelor clipe nepreţuite, când o dusese strânsă de pieptul său, cu braţele trecute pe după gâtul lui, cu capul lipit de al lui? Ii va vorbi de clipele lor tainice, de obrajii ei învăpăiaţi, de strălucirea ce i se aprindea uneori în privire, când David sta prea aproape de ea? Va spune *totul* lui Saint-Pierre — soţul ei? Nu avea curajul să lupte contra vocii sufletului său, care spunea *nu*. Carmina Fanchet se luptase cu el pe faţă, ca o duşmană, şi nu-şi întrebuinţase frumusetea ca o armă. Marie Anne însă îl ispitise. Asta i se părea un sacrilegiu.

Când Carrigan ieşi pe punte, mulatrul transpira din cauza muncii grele la cârma bărcii şi se uită la acest *agent de police*, care avea să se lupte cu el, mâine poate, sau peste câteva zile. In Carrigan se schimbase ceva. Nu mai era acelaşi om care intrase acum un ceas în cabină şi faptul acesta păru că-l impresionează pe Batteese. Era ceva în înfăţişarea-i, ce-l făcu pe Concombre Batteese să-şi reţină cuvintele ce-i stăteau pe limbă, aşa că David deschise vorba:

— Când are de gând Saint-Pierre să vină să mă vadă? Dacă nu vine mai repede, mă duc eu la el.

Faţa lui Batteese se întunecă. Se aplecă peste cârmă, cu spatele lui lat întors spre Carrigan, şi apoi pufni de râs, spunându-i:

— Vrei să te duci chiar acum, M'sieu? Acolo în cabină sunt *les malades d'amour*. Nu vrei, cred, să deranjezi declaraţiile lor de dragoste?

Batteese nu se uită peste umăr şi nu văzu valul de sânge care năvăli în obrajii lui Carrigan. Dar David îşi dădu seama de asta, şi că Batteese spusese adevărul. In vocea lui era o notă ironică, ca şi cum nu şi-ar fi putut stăpâni bucuria că ochii strălucitori şi frumuseţea Jeannei jucaseră o festă frumoasă acestui om, care, dacă i s'ar fi urmat sfatul, s'ar odihni acum în fundul râului. Fu o lovitură de moarte pentru Carrigan. Faţa i se împietri. Simţi dorinţa să trântească un pumn sdravăn în gura ce rânjea a lui Concombre Batteese. Puse o mână pe umărul mulatrului, şi citi ce sta scris în ochii lui.

— Până în clipa asta, nu mi-am dat seama ce plăcere o să am să mă bat cu d-ta, Batteese, — spuse David calm. Dacă-ţi convine, ne vom bate chiar mâine. Spune lui Saint-Pierre că vreau să fac cu el un pariu însemnat, atât de important, că mă tem că n'o să accepte. La drept vorbind, n'am o părere prea grozavă despre acest Saint-Pierre al tău, Batteese. Cred că i se face prea multă reclamă, ca şi ţie, dealtminteri. E un fricos. Ia seama la ce-ţi spun: O să-i fie frică şi n'o să-mi accepte pariul!

Batteese nu răspunse. Se uita peste umerii lui David. Părea că nu auzise ce-i spusese, deşi avea în ochi o sclipire de bucurie. Răspunse, continuând să se uite spre luntre:

— *Diantre, m'sieu coq de bruyère.* Ţineţi gura şi nu spune vorbe de astea Uite, Saint-Pierre vine să-ţi dea chiar el răspunsul. *Mon Dieu,* sper că n'o să-ţi sucească gâtul, căci n'o să mai am cu cine să lupt mâine dimineaţă!

David se întoarse spre plută. Dela distanţa ce-i separa, distingea statura uriaşă a lui Saint-Pierre care se cobora într'o barcă. Omul rupt în două, care se afla de mai înainte în ea, era André Schilodul. Nu zări pe Marie Anne.

Batteese îi atinse uşor braţul.

— M'sieu, intră în cabină — îi spuse el prietenos. — Dacă se întâmplă ceva, e mai bine să nu vadă prea multă lume. Ai înţeles, *m'sieu agent de police?*

Carrigan dădu din cap.

CAP. XVI.

DAVID AŞTEPTA IN CABINA. Nu se uită pe fereastră, să vadă pe Saint-Pierre apropiindu-se. Se aşeză şi luă o revistă în mână, depe masa de lucru a Marie-Annei. Işi recăpătase tot calmul. Sângele-i curgea liniştit şi inima-i bătea regulat. Niciodată nu se simţise mai stăpân pe el, mai calm şi mai la înălţimea unei situaţii. Saint-Pierre venea să se lupte. Nu se îndoia de asta. Poate, că nu fizic, mai întâiu. Dar într'un fel sau altul, ceva hotărîtor trebuia să se întâmple pe luntre, în jumătatea de ceas ce avea să urmeze. Acum când drama cea mare avea să înceapă, planul de a atrage pe Saint-Pierre într'un pariu, i se părea lui Carrigan ridicol. Judecând cu răceală şi cu bun simţ, era nevoit să recunoască imediat, că Saint-Pierre ar fi fost nebun de legat să accepte pariul lui David, acum că-l avea în puterea lui. Fundul râului, ar fi, fără îndoială, cea mai bună soluţie pentru Marie-Anne şi pentru şeful Boulain-ilor. Era mai mult decât sigur, că propunerea mulatrului va fi acceptată.

Pe când David aştepta lupta, ochii îi căzură pe o pagină dublă a revistei, plină cu femei extraordinar de svelte, ce-şi arătau toate detaliile anatomiei şi toaletei lor feminine. Marie-Anne îşi exprimase aprobarea ei, prin note marginale. Lângă chipul uneia din ele, voalată într'o cămaşă ca o pânză de paianjen, scrisese: „Lui Saint-Pierre o să-i placă asta!“

Şi mai pusese şi două semne de exclamaţie!

David lăsă revista pe masă şi privi spre uşă. Nu, Saint-Pierre nu ar ezita să-l arunce în fundul apei, de hatârul ei, mai ales dacă el, David Carrigan, prin atitudinea sa, l-ar sili la asta. Şi erau momente, când îşi spunea că e extraordinar de greu să forţezi litera legii. Momentul de faţă era unul din ele.

Hârşiitul unei bărci ce se lipea de luntre, îl readuse la realitate. Auzi nişte voci joase; ştia, că una din ele era a lui Saint-Pierre. Un răstimp, vocile continuară, atât de încet, că nu le mai putea distinge. Aşteptă cu nerăbdare, zece minute. Apoi, uşa se deschise şi Saint-Pierre intră în cabină.

David se ridică încet în întâmpinarea lui; în acelaşi moment, şeful Boulain-ilor închise uşa după el. In înfăţişarea lui Carrigan nu era nimic prietenesc. Reprezenta legea, şi aştepta, fără emoţie, sigur de el, impasibil ca marmora. Era gata să lupte. Rămânea numai ca Saint-Pierre să indice ce fel de luptă va fi. Rămase mirat şi căuta să nu-şi trădeze mirarea. Şeful Boulain-ilor sta în lumina vie ce intra pe ferestrele dinspre apus, şi privea pe David. Purta o haină de flanelă, deschisă la gât, şi pe gâtul splendid, David văzu un cap tot atât de minunat, cu părul şi cu barba roşii. Dar, ceea ce-l izbea mai presus de toate, erau ochii lui Saint-Pierre. Avea o privire ce nu-i plăcea s'o vadă la un duşman — ochi cenuşii, albaştri ca oţelul, reflectând lumina soarelui ca un cristal poleit. Dar acum nu era o strălucire războinică în ei. Saint-Pierre nu era nici turburat, nici prost dispus. Chiar şi atitudinea lui Carrigan, nu părea să-l turbure. Surâdea; în ochi îi strălucea o curiozitate copilărească uitându-se la el. Izbucni într'un râs agreabil şi prietenos şi înaintă cu mâna întinsă.

— Sunt Saint-Pierre Boulain — spuse. — Am auzit multe lucruri despre dumneata, Sergent Carrigan. Ai trecut prin clipe grele.

Dacă celălalt ar fi venit ameninţător spre el, David s'ar fi simţit mai bine. Il turbura faptul că uriaşul acesta îl întâmpina cu mâna întinsă şi cu o prietenie aparentă, când se aşteptase la o cu totul altfel de întâlnire. Saint Pierre îi surâdea! Nu mai era nici o îndoială. Şi avea îndrăzneala nemaipomenită să-i spună că trecuse prin clipe grele, ca şi cum faptul de a fi fost împuşcat de nevasta lui era o glumă frumoasă şi agreabilă!

Carrigan nu-şi schimbă atitudinea. Nu întinse mâna ca s'o strângă pe a celuilalt. Nu avea în ochi şi pe buze surâsul convenţional ce se impunea. Văzând lucrul acesta, Saint-Pierre îşi îndreptă mâna întinsă spre cutia deschisă plină cu havane, aşa că o clipă stătu cu spatele întors la David.

— E nostim — spuse el, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie-însuşi, cu un imperceptibil accent francez în glas. — Mă întorc acasă, şi-mi regăsesc pe Jeanna teribil de agitată, cu un străin în camera ei — şi străinul acesta refuză să râdă şi să dea mâna cu mine. *Tonnerre*, e nostim! Şi Jeanna i-a salvat viaţa, i-a preparat franzeluţe — i-a dat chiar patul ei, şi s'a plimbat cu el prin pădure! *Oh, ce ingrat cochon!*

Se întoarse, râzând cu poftă, aşa că umplu camera cu hohotele lui.

— *Vous avez de la corde de pendu, m'sieu* — da, ai avut mare noroc! Numai pentru un singur om în lume, Jeanne ar fi făcut asta. Ai noroc, pentrucă nu te-a aruncat în fundul apei; ai noroc...

Işi ridică umerii laţi, descurajat:

— Şi acum, după ce-ai scăpat teafăr şi ne-am purtat atât de bine cu d-ta, te uiţi la mine ca la un duşman, m'sieu. *Diable*, nu mai înţeleg nimic!

Chiar dacă i-ar fi fost în joc viaţa, Carrigan nu s'ar fi putut lupta cu Saint-Pierre, în aceste clipe. Nu-i spusese nimic. Il lăsase să vorbească singur, şi să se uite la el ca şi cum ar fi fost copleşit de o mare surpriză. Il vedea bine acum şi de aproape; i se părea unul din cei mai frumoşi bărbaţi pe cari îi văzuse. Totuşi, David simţea sub surprinderea aceasta afectată, accentul unui sentiment mai adânc. Saint-Pierre era întocmai cum i-l descrisese Marie-Anne, mai extraordinar poate. Il asigurase, cu o încredere nelimitată, că soţul ei poate să ducă la bun sfârşit orice în lumea asta, şi Carrigan recunoştea că Saint-Pierre corespundea admirabil cu omul descris de Marie-Anne. El nu încetase să-i surâdă şi voia bună nu-i părăsise privirea.

David surâse şi el, cu răceală. Inţelese fineţea jocului celuilalt. Saint-Pierre era un om care surâdea probabil chiar când se lupta, şi lui Carrigan îi plăceau adversarii cari luptau râzând, chiar când era nevoit să le pună cătuşe la mâini.

— Sunt sergentul Carrigan, din Divizia V, a Poliţiei regale călare, din Nord-Vest — spuse el, repetând formula protocolară. — Stai jos, Saint-Pierre, vreau să-ţi spun câteva lucruri ce s'au întâmplat. — Apoi.....

— *Non, non*, nu e nevoie, M'sieu. Am ascultat un ceas povestea d-tale, şi nu vreau s'o ascult de două ori. Faci parte din poliţie. Îmi place poliţia. Sunt în ea oameni curajoşi, şi oamenii curajoşi îmi sunt ca fraţii. Ai fost trimis după banditul Roger Andemard? Nu-i aşa? Şi-ai fost împuşcat acolo, în dosul stâncii? Puteai să mori. *Ma foi*, Jeanne a tras în dumneata. Da, crezuse că eşti altcineva.

Hohotul puternic de râs a lui Saint-Pierre răsună din nou în încăpere:

— A tras rău. Am învăţat-o mai bine, dar o orbise soarele, pe nisipul acela alb. Ştii tot ce s'a întâmplat — după asta. Batteese nu avea dreptate. O să-l cert pentrucă a vrut să te arunce în fundul râului. *Oui, ce que femme veut. Dieu le veut* — aşa e. Femeia trebue să-şi facă gustul, şi inima bună a Jeannei, a fost mişcată, pentrucă erai un om curajos şi cavaler, M'sieu Carrigan. Nu sunt gelos. Şi vreau să fim prieteni. Numai ca prieten pot să te iau la Castelul Boulain, departe pe Yellowknife. Acolo ne ducem.

Fără să se mai gândească la atitudinea

ce s'ar fi cuvenit s'o aibă în această situaţie, Carrigan începu să surâdă şi luă un scaun de lângă masă. Avea această calitate, că putea să se acomodeze cu orice situaţie. Işi reaminti deodată, cum îi venise să râdă în dosul stâncii, când moartea părea la un deget de el. Şi Saint-Pierre surâdea. David măsură încăodată pe şeful Boulain-ilor care sta în partea cealaltă a mesei. Un astfel de om, nu se putea speria de nimic în lume, nici chiar de lege. Când privirea lui râzătoare, întâlni peste masă, pe a lui David, părea că spune: „amândoi surâdem, pentrucă ne placem unul altuia“. — David mai citea însă în ea: „dacă trebue, ne vom lupta”.

Carrigan se plecă peste masă şi-i spuse:

— Ştii bine, Saint-Pierre, că nu ne ducem la Castelul Boulain! Ne vom opri la portul Mac Murray, şi acolo d-ta şi soţia d-tale, veţi avea să răspundeţi de anumite lucruri cari s'au întâmplat. Este numai o posibilitate de scăpare, care depinde mult de d-ta. Pentru ce a încercat soţia d-tale să mă omoare în dosul stâncii? — Şi ce ştiţi despre Roger Andemard?

Ochii lui Saint-Pierre nu părăsiră nicio clipă pe ai lui Carrigan. O schimbare înceată se petrecu în ei; surâsul dispăru, culoarea lor albastră se şterse, şi în locul lor părea că răsar alţi ochi ce păreau duri ca oţelul şi reci ca ghiaţa. Totuşi nu erau ochi cari ameninţau; nu trădau nici pasiune, nici furie. Şi în vocea lui Sant-Pierre, apăru, în sfârşit, accentul acela care-l impresionase pe David. Se simţea în el o putere imensă, înlănţuită până acum, şi ascunsă în dosul privirii surâzătoare.

— Ne jucăm ca nişte copii, M'sieu Carrigan — spuse el. — De ce să nu vorbim şi să nu ne explicăm, ca nişte bărbaţi? Ştiu ce s'a întâmplat. *Mon Dieu*, a fost o prostie! Erai să fii ucis, şi ai auzit pe nenorocitul acela de André, strigând pe Roger Andemard. Jeanna mea ţi-a povestit cum l-am găsit în pădure cu trupul stâlcit şi cu mintea pierdută. Cât despre Jeanna mea...— Pumnii lui Saint-Pierre se încleştară pe masă. — *Non*, mai degrabă aş muri, sau te-aş omorî, decât să-ţi spun de ce a tras în d-ta în dosul stâncii! Suntem bărbaţi, amândoi! Nu ne tememem de nimic. D-ta, în locul meu, ce ai face, M'sieu?

Urmă o clipă de tăcere, în care cei doi bărbaţi se uitară ţintă unul la altul.

— M'aş lupta — spuse David încet. — Sunt sigur, că pentru dânsa aş fi în stare să mă lupt.

Avu impresia că-şi aruncase bine plasa şi că va prinde în ea pe Saint-Pierre. Se plecă şi mai mult peste masă.

— Şi eu... trebue să mă lupt — adăogă el. — Cunoşti legea noastră, Saint-Pierre. Nu ne întoarcem înapoi, înainte de a prinde pe omul pe care îl urmărim, — afară dacă se întâmplă să murim. Şi aş fi stupid, dacă nu aş înţelege situaţia de aici. Iţi este foarte uşor să scapi de mine, dar nu cred că eşti un asasin, chiar dacă Jeanna d-tale, era cât pe ce să fie. — Un surâs îi flutură pe buze.

— Şi Marie-Anne — scuză-mă te rog — voiam să zic... soţia d-tale...

Saint-Pierre îl întrerupse:

— Mi-ar place să-i spui Marie-Anne. Şi ei i-ar place, *M'sieu. Dieu,* dacă am putea citi în inima unei femei! Viaţa e comică, M'sieu, e un simplu joc, o jur pe sufletul meu!

Ridică din umeri şi surâse uitându-se drept în ochii lui David:

— Vezi şi d-ta ce s'a întâmplat! Eşti pe urma unui asasin. Jeanna mea face o greşeală enormă şi te împuşcă. Apoi, are milă de d-ta, te scapă cu viaţă, te aduce aici, şi... *ma foi!* e adevărul curat... are grijă de d-ta, mai mult decât ar trebui! Dar, să nu crezi că aş vrea să te omor din cauza asta. *Non,* bucuria ei este şi a mea. Oamenii morţi nu povestesc nimic, M'sieu, dar uneori chiar şi oamenii vii ştiu să păstreze un secret numai pentru ei-înşişi. Şi acest lucru, o să-l faci şi d-ta, M'sieu Carrigan. O să păstrezi numai pentru d-ta, ce s'a întâmplat în dosul stâncii, cum şi aiurelile bietului nostru André. O ştiu! O jur! Mi-aş paria viaţa pentru asta!

Saint-Pierre vorbea încet şi fără pasiune. In vocea lui adâncă era o încredere nemăsurată. Nu simţeai în ea nicio ameninţare, nicio prevenire. Era sigur de el; ochii îi deveniseră din nou albaştri şi prietenoşi.

— Ai fi în stare să-ţi pariezi viaţa? — repetă Carrigan întrebător. — Ai face asta?

Saint-Pierre se ridică în picioare şi se uită prin cabină cu o scânteiere în ochi, care exprima şi mândria şi triumful. Se duse în colțul unde era pianul, şi atinse cu degetele lui mari clapele. Văzu batista de pe pian, o luă şi o puse din nou la loc. Carrigan nu era grăbit să-i afle răspunsul, şi aştepta. Uitându-se la Saint-Pierre, se simțea cuprins de o senzație misterioasă, din ce în ce mai mare, cu toate sforțările ce le făcea să şi-o stăpânească. Niciodată prezența altui om nu avusese un efect asemănător asupra-i. Avea impresia ciudată că fusese învins... complet învins. Era ca şi cum Saint-Pierre adusese cu el în cabină, ceva mai mult decât statura splendidă a corpului său; ceva care-şi făcuse apariția în intervalul de tăcere dintre ei, şi care-i spunea lui Carrigan, că toate legile din lume nu vor putea să-l abată pe şeful Boulainilor, dela planul pe care îl avea în minte. Carrigan se gândi că soarta îl scosese pe neaşteptate înaintea lui Saint-Pierre, şi că el risca mult fiindu-i duşman. Privirea i se concentră toată pe omul ce-i sta în față. Ridicându-se în picioare, un surâs imperceptibil îl flutură pe buze, aducându-şi aminte de lăudăroşeniile lui Batteese.

— Te-am întrebat — spuse el — dacă într'adevăr ți-ai paria viața pentru un lucru ca ăsta? Fireşte, dacă vorbele dumitale au fost întâmplătoare şi nu aveau nici o semnificație...

— Chiar de-aş avea douăsprezece vieți, le-aş paria, una după alta, cum am spus — îl întrerupse Saint-Pierre.

Izbucni în hohote de râs, şi glasul îi deveni mai puternic:

— M'sieu Carrigan, am venit tocmai să-ţi propun acest pariu. *Oui,* aş putea să te ucid. Aş putea să te zvârl în fundul apei, cum crede Batteese că ar fi fost bine. *Mon Dieu,* aş putea să te fac să dispari fără urmă! Şi atunci, Jeanna mea n'ar mai fi în pericol. N'ar mai risca închisoarea. S'ar duce, cântând şi râzând, în pădurile ei. Şi banditul Roger Andemard cel Negru, ar mai scăpa câtăva vreme! Dar asta ar fi ca şi cum aş omorî un copil. Eşti atât de lipsit de apărare! De aceea, vei veni cu noi la Castelul Boulain, şi dacă la sfârşitul lunei a doua, cu începere de astăzi, nu recunoşti de bună voie, că am câştigat pariul,... atunci m'sieu... voiu merge cu d-ta în pădure şi vei putea să tragi în mine un glonţ, care o să pună capăt şi vieţii mele şi misiunei d-tale. Nu-i cinstit şi loial? Poţi să sugerezi ceva mai bun — pentru nişte oameni ca d-ta şi mine?

— Poate cel puţin, să sugerez un alt mijloc, ce are măcar meritul să cruţe timpul — replică David. Mai întâi, vreau să ştiu care este situaţia mea aici. Trebue să mă consider prizonier?

— Un oaspete, cu anumite restricţiuni în ce priveşte persoana d-tale, M'sieu — corectă Saint-Pierre.

Privirile celor doi oameni se întâlniră.

— Mâine dimineaţă, mă voiu bate cu Batteese. — O mică întâlnire sportivă, pe care am hotărât-o noi doi, s'o oferim ca spectacol oamenilor d-tale. Am auzit că Bateese e cel mai puternic om depe cele Trei Râuri. Şi...

şi nu-mi place, să aud pe un om spunând asta, când sunt şi eu pe aproape.

Pentru prima oară, Saint-Pierre păru că-şi pierde calmul. Incruntă sprâncenele, faţa i se posomorî, şi ridică din umeri cu un gest de desnădejde. Era ca şi cum vorbele lui Carrigan, ar fi întunecat lumina zilei şi a soarelui. Glasul său avu o notă de desamăgire şi de supărare. Se îndreptă spre fereastră.

— M'sieu, pe plută sunt mulţi oameni de ai mei, cari se plictiseau şi dormeau toată ziua, până când le-a ajuns la ureche vestea că un străin vrea să se bată cu Concombre Batteese. Au sărit în sus de bucurie! Toţi sunt convinşi că Batteese n'o să te mănânce aşa de repede. De mult n'am mai văzut o luptă frumoasă, căci de mult nimeni nu mai îndrăsneşte să se măsoare cu mulatrul. Mi se rupe inima, dar trebue să-ţi spun, lupta nu poate avea loc!

Saint-Pierre nu căuta să-şi stăpânească emoţia. Semăna cu un copil uriaş desamăgit. Se duse la fereastră, privi spre plută, îşi ridică umerii laţi, suspinând din greu.

Apropierea victoriei, îl înfioră pe David, Ochii-i străluceau, când Saint-Pierre se întoarse spre el.

— Te simţi desamăgit, Saint Pierre? Ţi-ar place să vezi lupta asta?

Ochii albaştri, oţelii, ai lui Saint-Pierre, străluciră:

— De-ar fi să-mi dau un an din viaţă, l-aş da cu plăcere, dacă Batteese nu te va bate prea repede. Imi place să privesc o luptă frumoasă, loială, între doi oameni cari nu se urăsc.

— Bine! O să vezi o luptă frumoasă, Saint-Pierre.

— Batteese o să te omoare, M’sieu. Nu pari prea puternic şi nu eşti de talia lui.

— Il voiu învinge, Saint-Pierre; îl voiu obliga să recunoască în cele din urmă că sunt mai tare ca el.

— Nu cunoşti bine pe mulatru, M’sieu. De două ori am încercat să mă lupt cu el şi de două ori am fost învins.

— Totuşi îl voiu doborî — repetă Carrigan. Pariez orice... tot ce am pe lume... chiar viaţa... că voiu învinge.

Saint Pierre nu mai era posomorît, dar mai avu o obiecţiune:

— Jeanne m’a făcut să-i făgăduiesc, c’o să interzic lupta.

— Şi dece... dece s’ar amesteca ea în lucruri de acestea, cari nu privesc decât pe bărbaţi? întrebă David.

Saint Pierre râse din nou, fără nici o constrângere:

— Are inimă bună, M’sieu. Când Batteese m’a învins, ea a râs şi a luat-o în glumă: — Cum! Marele Saint-Pierre, care are în el sângele cel mai nobil al Franţei, a fost bătut de un om ce poartă un nume de legumă! — râdea ea. Ii părea bine de asta, M’sieu! A râs cu lacrimi. Cu dumneata, e altceva. Era palidă, când m’a rugat să nu te las să te baţi ca Batteese. Da, i-e frică să nu fii rănit grav, şi nu vrea să te vadă din nou în primejdie. Ţi-am spus că nu sunt gelos, m'sieu! Ea nu-mi ascunde nimic. Imi spune totul, ca un copil. Aşa că...

— Mă voiu bate cu Batteese — spuse David, întrebându-se dacă Saint-Pierre îşi da seamă, cum îi bătea lui inima şi dacă chipul nu-i trăda emoţia. Batteese şi eu, ne-am dat cuvântul unul altuia. Ne vom bate, afară dacă nu ne legi de mâini şi de picioare. Cât despre pariu...

— Dar ce vrei să pariezi? întrebă Saint-Pierre, curios.

— Ştii, pariul e mare... o lungi David.

— N'am nimic împotrivă, m'sieu.

— O luptă fără pariu, ar fi ca o pipă fără tutun, Saint-Pierre.

— E adevărat, m'sieu.

David se apropiă şi puse o mână pe braţul celuilalt:

— Saint-Pierre, sper că d-ta, şi Jeanne, veţi înţelege ce vreau să ofer. Dacă Batteese mă învinge, voiu dispare în pădure, şi niciodată nu voi scăpa un cuvânt de tot ce s'a petrecut, din momentul când m'am ascuns în dosul stâncii. Nimic nu va ajunge la urechile poliţiei. Voiu uita încercarea de omor, şi vorbele suspecte ale Schilodului. Şi d-ta, şi Jeanne, nu veţi avea de ce vă teme, — dacă mă învinge Batteese.

Făcu o pauză şi aşteptă. Saint-Pierre nu răspunse, dar în ochi i se citea mirarea şi era un foc ce trăda cât de adânc loviseră vorbele lui Carrigan, în sufletu-i.

— Dar dacă se întâmplă să câştig — continuă David, cu oarecare nepăsare — o să-ţi cer o plată mare. Dacă înving, răsplata mea e următoarea: îmi vei spune cu amănunţime de ce soţia d-tale a încercat să mă omoare, şi-mi vei spune deasemenea tot ce ştii despre omul pe care-l urmăresc, de Roger Andemard... Asta-i totul.

Nu se uită la Saint-Pierre. Auzea de la spate, respiraţia adâncă a acestuia. Un timp nu vorbiră. De-afară, se auzea plescăitul încet al apei, vocile oamenilor, lătratul unui câine pe ţărm. Pentru David, tăcerea asta fu un moment de odihnă. Se întoarse cu nepăsare, ca şi cum propunerea să avea o importanţă mică pentru dânsul. Saint-Pierre nu-l privi. Se uita spre uşă, ca şi cum ar fi vrut să vadă prin ea statura puternică a lui Batteese, plecat deasupra cârmei.

— Ascultă-mă, m'sieu — spuse el întorcându-se spre poliţist. Eşti un viteaz. Eşti un om de onoare. Şi ştiu că vei îngropa cu sfinţenie în inima d-tale, tot ce-o să-ţi spun, şi că nu vei mărturisi nimic, nici chiar Jeannei. Nu te mustrez pentrucă o iubeşti. *Non!* Nu poţi să faci nimic. Te-ai luptat bine ca să ţii ascuns ce se petrece în inima d-tale, şi de aceea te stimez. Cum o ştiu? *Mon Dieu*, ea mi-a spus-o! Inima unei femei pricepe repede, iar urechile unei femei aud tot atât de repede, m'sieu. Când erai bolnav şi delirai, îi spuneai într'una că o iubeşti — şi când ai deschis ochii, ea ţi-a citit în privire adevărul, deşi încercai să-l ascunzi. Mai mult, domnule, a simţit cum i-ai atins părul cu buzele. Mi-a spus totul, deschis, cu nevinovăţie. Inţelegi asta? Totuşi inima ei e plină de simpatie pentru d-ta, pentrucă ştie că o iubeşti. M'sieu, dacă i-ai fi putut vedea lumina din ochi, şi obrajii învăpăiaţi, în timp ce-mi bovestea secretele astea! Dar nu sunt gelos. *Non!* Iţi spun asta, numai pentrucă eşti un om de onoare şi un viteaz. Ar muri de ruşine, dacă ar şti că ţi-am povestit totul. Dar trebue, pentrucă e în joc Jeanne şi pariul nostru o priveşte. Inţelegi M'sieu? Suntem amândoi bărbaţi, bărbaţi puternici şi curajoşi. Eu, Pierre Boulain — nu pot să fiu gelos, pentrucă inima Jeannei e curată şi bună, şi pentrucă ai luptat cinstit contra iubirii d-tale. Iar d-ta, m'sieu David Carrigan, nu poţi să-i sfărâmi, cu mâna d-tale puternică de bărbat, inima iubitoare, ca o floare de plăpândă, şi care în acest moment bate mai repede decât trebue, de frică şi de groază, că ţi se poate întâmpla ceva. Nu e aşa, m'sieu? Bine, accept pariul pe care mi l-ai propus. Dacă-l baţi pe Battesse, — şi asta n'o să se întâmple chiar dac'ai lupta o sută de ani, — tot n'o să-ţi spun dece Jeanna mea a tras în d-ta, de după stâncă. *Non,* niciodată! Totuşi, jur că-ţi voiu spune restul. Dacă învingi, o să-ţi spun ce ştiu de Roger Andemard; şi asta-i mult, m'sieu. Accepţi?

David îi întinse mâna. Saint-Pierre o apucă. Mâinile celor doi bărbaţi se strânseră cu tărie.

— Mâine te vei bate, — spuse Saint-Pierre. — Te vei bate şi vei fi învins. E posibil să porţi urmele toată viaţa. Imi pare rău. Un om ca dumneata mi-ar plăcea să-mi fie frate şi nu duşman. Jeanne n'o să mi-o ierte niciodată. Niciodată nu va putea să uite că am fost destul de crud, ca să te las să lupţi cu Batteese. Dar e mai bine aşa, pentru toţi. Dar oamenii mei? *Ah, Diable,* va fi un mare eveniment pentru ei, m'sieu!

Işi desprinse mâna dintr'a lui Carrigan. Porni spre uşă, o deschise, şi David rămase singur. Nu vorbise. Nu protestase, primind în faţă adevărurile căzute din gura lui Saint-Pierre. Se simţea deprimat. Faţa-i, deşi impasibilă, ascundea ruşinea sa. De afară, se auzi un sgomot ce făcu să-i bată inima. Era râsul puternic, răsunător, contagios, al lui Saint-Pierre. Nu părea râsul unui om cu inima zdrobită, în viaţa căruia pătrunsese o durere neaşteptată. Nu! In râsul acela puternic se manifesta bucuria de viaţă liberă şi sălbatecă. Şi David care-l asculta, simţi că-i creşte în inimă ceva ce era mai mult decât admiraţie pentru acest om. Maşinal, buzele-i repetară:

— Mâine mă voiu bate.

CAP. XVII.

STATU CATEVA MINUTE la fereastra cabinei, uitându-se la barca ce ducea pe Saint-Pierre Boulain şi pe Schilod înapoi la plută. Se mişca încet iar Saint Pierre părea că se gândeşte la cele ce se întâmplaseră. Pumnii lui Carrigan se strânseră şi muşchii feţei i se înţepeniră, în timp ce-şi aţintea privirea la ultimele raze ale soarelui ce apunea. Trecuse cu bine încercarea de mai'nainte, şi nu se mai sforţa pentru a-şi păstra masca de impasibilitate şi de hotărîre cu care întâmpinase pe Saint Pierre Boulain. Sufletul îi era adânc rănit si umilit. Fiecare fibră a corpului îi sângera.

Auzise cu o clipă înainte, râsul puternic al lui Saint Pierre. Nepăsare? Sau ce? Căci se prea putea să fi fost râsul unui om rănit până în fundul inimii. Se întorcea la Marie-Anne — înaintând încet, ceva mai iute decât curentul apei, ca şi cum ar fi vrut să câştige timp şi să-şi vie în fire, înainte de a da ochii cu ea. David îl vedea stând nemişcat, cu umerii uriaşi încovoiaţi şi cu capul plecat, pe când André Schilodul vâslea fără sgomot, cu ochii aţintiţi spre stăpânul său. David se învinuia pe el însuşi. Egoist, îşi spusese că făcuse o mare ispravă rezistând iubirii sale pentru soţia lui Saint-Pierre. Dar ce era lupta lui, comparativ cu tragedia lui Saint-Pierre?

Plecă dela fereastră, din nou se uită prin cabină — şi se simţi mai vinovat. Se privea

cu alți ochi, de cum se privise până atunci.
Câteva clipe, își pierdu coonștiința personalității sale. Se văzu în locul lui Saint-Pierre. Era soțul lui Marie-Anne și o adora tot atât de mult, ca și Saint-Pierre. Intorcându-se cum se întorsese și Saint Pierre, găsea un străin în casă, un străin care dormise în patul său, un străin pe care soția sa îl readusese la viață, un străin care se îndrăgostise de soția sa, o sărutase, o strânsese în brațe, îi vorbise de iubirea lui, un străin care îi producea o emoție ce părea până acum rezervată numai pentru soțul ei. O auzea, cum o auzise și Saint-Pierre, implorându-l să scape pe acest om; îi auzea glasul dulce, spunându-i lucrurile ce se petrecuseră între ei, și-i vedea în ochi...

Se smulse acestei viziuni, aproape strigând. Era groaznic de imaginat, imposibiil de înțeles. Și totuși era adevărat! Ce-ar fi făcut el în locul lui Saint-Pierre? Se duse din nou la fereastră. Da, Saint-Pierre era un om mai mare ca el. Căci Saint Pierre venise la dânsul, calm și liniștit, oferindu-i prietenia, generos, surâzător, ascunzându-și rana, pe când el, David Carrigan, ar fi venit cu intenția precisă să-l omoare.

Privirea i se plimbă dela barcă la plută, și dela plută la valurile verzi și aurii ale pădurii ce se pierdea în depărtare, la mii de mile dincolo de râu. Știa, că de cealaltă parte a apei, la nord, la sud, la răsărit și la apus, se întindeau spații imense și nepopulate, păduri verzi, zeci de mii de câmpii, de râuri, de lacuri, milioane de ascunzişuri, unde aventurile şi tragediile puteau să se ascundă totdeauna neturburate. Il străbătu gândul că n'ar fi fost greu să fugă în aceste păduri şi să dispară. Vocea lui Batteese care fredona un cântec sălbatic şi strident, îl readuse la realitatea amară. Ce făcea în cazul acesta cu însărcinarea pe care o primise, cu misiunea ce-i încredinţase Legea?

Peste câteva clipe, observă că barca se mişca mai repede şi că André vâslea iute şi cu putere, că Saint-Pierre nu mai sta încovoiat. Ridicase capul, şi mişca o mână în direcţia plutei. Cineva ieşise din cabină pe schela uriaşă a plutei. David distinse o rochie de femeie, şi ceva alb ce flutura, răspunzând lui Saint-Pierre. Era Marie-Anne. Atunci el se retrase dela fereastră. In ceasul următor, se întreba ce s'o fi petrecând între Saint-Pierre şi soţia sa. Barca păstra aceeaşi distanţă de plută, mişcându-se, nici mai repede nici mai încet, şi David nu putu să se mai stăpânească să nu se uite la plută prin binoclu. Saint-Pierre şi Marie-Anne erau închişi în cabină, şi nu-i văzu, pe nici unul din ei până apuse soarele. Atunci abia, Saint-Pierre ieşi... singur.

Chiar şi la depărtarea asta, poliţistul auzi, peste râul lat, vocea răsunătoare a lui Saint-Pierre Boulain. Intr'o clipă, pluta mişună de oameni, deşi cu un moment înainte, era pustie. Vreo doisprezece vâslaşi se repeziră din umbra corturilor pestriţe, la lopeţile cele mari. Un murmur de voci se ridică deasupra apei, şi murmurul se prefăcu în strigăte şi urlete pe când luntraşii se repezeau din toate părţile, la comanda lui Saint-Pierre. Când lopeţile începură să bată apa ce sclipea în lumina asfinţitului, izbucni Cântecul de seară al Vâslelor.

David simţi frumuseţea serii, măreţia naturii şi a acestei lumi sălbatece. Putea să vadă clar pe Saint-Pierre, căci luntrea se apropiase. Putea să vadă capetele goale şi braţele goale ale luntraşillor cari vâslleau. Adierea îmbălsămată a pădurii îi umplu plămânii, în priveliştea ce-i se desfăşura pe dinaintea ocihlor. Simţi în locul umilirii de mai'nainte, o veselie, o tinereţe, şi o dorinţă de viaţă ce-i umpleau sufletul. Respira parfumul pădurii, contempla frumuseţea acestei lumi, o admira adânc şi o adora ca pe o divinitate; totuşi, simţea că nu făcea parte dintr'însa ca ceilalţi din jurul său. Invidia pe oamenii aceştia; inima-i tresălta auzind cântecul lor de bucurie şi de nerăbdare. Se întorceau acasă, pe râu, în jos, unde îi aşteptau soţiile şi iubitele. Privea cu ochii mari deschişi pe râu şi vedea parcă tot ce visau dânşii în clipa aceea, ca şi cum le-ar fi visat el. Totuşi, nu era decât un strein pentru ei. Mai mult decât atât, era un duşman, un copoi de poliţie pe urma unui om, trimisul unei forţe nemiloase şi puternice, care avea dreptul de a pedepsi şi de a omorî chiar.

Cântecul celor din barcă se unise cu cântecul vâslaşilor depe plută; pădurea, verde, aurie şi roşie în ultimele raze ale soarelui, fremăta şi răsuna de ecoul vocilor ce cântau. David pricepu însfârşit comenzile lui Saint-Pierre. Pluta uriaşă cu sătucul ei de corturi, se pregătea să tragă la mal pentru popasul de noapte. Cu un sfert de milă mai la vale, râul se lărgea, iar pe unul din malurile sale, ţărmul era jos şi înclinat. Intr'acolo se îndrepta încet pluta, prin sforţările precaute ale oamenilor dela vâsle. Bărcile celelalte ancoraseră şi ele la ţărm; după o muncă de vreo douăzeci de minute, oamenii depe plută săriră în apă şi năvăliră pe nisipul alb al plajei, legând otgoanele depe plută de copacii apropiaţi. David urmărea cu atenţie şi cu plăcere munca lor; le admira îndemânarea şi siguranţa care nu puteau veni decât dintr'o lungă obişnuinţă. Atenţia îi era atât de încordată, încât nu observă că Batteese şi oamenii lui trăgeau barca la malul celălalt. Inainte ca soarele să fi apus cu totul, atât pluta cât şi barca erau ancorate, pentru noapte.

Când umbrele pădurilor îndepărtate crescură, şi noaptea începu să se lase, Carrigan avu o senzaţie de gol şi de singurătate, pe care nu o mai avusese înainte. Era dezamăgit, fiindcă luntrea nu ancorase pe acelaşi mal cu pluta. Vedea totuşi bine, cum se aprindeau focurile şi cum urcau spiralele de fum. Pentru luntraşi, clipele astea de odihnă, după munca încordată a zi'ei, erau cele mai fericite. Se uită la ceas. Trecuse de şapte. Urmări cu ştearsă a soarelui, şi flacăra din ce în ce ştearsă, a soarelui, şi flacărea din ce în ce mai vie a focurilor, pe măsură ce creştea întunerecul. Pe ţărmul celălalt, Batteese şi oamenii lui din barcă, îşi pregăteau cina. Un om pe care nu-l văzuse până atunci, îi aduse masa. Mâncă distrat, abia simţind gustul hranei, — apoi omul apăru din nou şi strânse masa.

Când se duse iar la fereastră, abia se zărea afară, iar pe ţărmul celălalt plutea ca o dungă de întunerec. Focurile se făcuseră vii de tot. Unul din ele, ardea cu o flacără înaltă de şapte sau opt metri.

Ce făcea Marie-Anne în clipa aceea? Seara trecută, pe vremea asta, David era cu ea. Se minunase de farmecul ochilor şi a părului ei, în lumina argintie a lunii, îi vorbise de frumuseţea nopţii; ea-i surâsese ascultându-l, şi amândoi râseră încet. Ceasuri întregi au stat în vraja nopţii aurii, în lumina lunii ce se reflecta pe oglinda apei. Dar acum? Aştepta împreună cu Saint-Pierre, răsăritul lunii, cum îl aşteptase aseară cu el? Uitase tot? *Putea* să uite? Sau, după cum încercase să-l facă să creadă Saint-Pierre, era cu totul străină de gândurile şi de dorinţele lui, şi nu simţise adoraţia ce-o avea el pentru ea? Nu-i venea însă să creadă că Marie Anne povestise în adevăr *tot* ce se petrecuse între ei doi, bărbatului ei. Era sigur că niciodată nu o va mai vedea cum o văzuse în zilele trecute, şi la gândul acesta îl copleşi un sentiment de amărăciune. Dacă Saint Pierre ar fi putut vedea faţa şi ochii soţiei sale, când David îi spusese că părul ei în lumina lunii era lucrul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată, n'ar fi stat la îndoială să-l strângă de gât, când se întâlniseră pe colină. Căci după principiile lui Saint Pierre, genele soţiei sale nu trebuiau să se plece şi obrajii ei să roşească, la cuvintele altui bărbat; nu se putea răzbuna pe dânsa singură. Nu, ea nu povestise totul lui Saint-Pierre! Erau lucruri pe cari probabil le păstrase pentru ea, şi pe cari nu îndrăsnea să le mărturisească bărbatului ei, deşi el avea o inimă atât de mare. Ruşinea, dacă nu altceva, o făcuse să tacă.

Simţea ea oare aceeaşi ruşine ca şi el? David îşi dădu seama, că va evita să-l vadă. Afară numai dacă el va căuta s'o întâlnească. Şi erau puţine şanse, pentrucă din conversaţia lui Saint-Pierre, reieşea că Marie-Jeanne nu avea să asiste mâine dimineaţă, la lupta lui cu Batteese. Numai dacă Saint Pierre ar fi stat pe banca acuzaţiei, putea să aibă fericirea ca ochii ei să-i întâlnească pe ai lui, şi atunci ar fi fost plini de ură, cum fuseseră odinioară ochii Carminei Fanchet.

Simţi că-l cuprinde o tristeţe adâncă, şi se întrebă ce se întâmplase cu Carmina Fanchet în ultimii ani, de când trimisese la spânzurătoare pe fratele ei. In noaptea trecută, şi în celelalte nopţi, avusese visuri ciudate despre ea, în timpul somnului său agitat. Il supăra că în fiecare noapte o visa, deşi se culca cu sufletul plin de farmecul Mariei Anne. Se simţea plin de îndoială şi de o tainică tristeţe, în timp ce vălul negru al nopţii se aşternea pe râu şi pe întreaga fire. Şi în sufletul său creşteau întunerecul şi remuşcările.

După o zi senină, urmă o noapte acoperită de nori întunecaţi; toate stelele depe cer se învăluiseră. Când David se întoarse dela fereastră, era atât de întuneric în cabină, încât nu mai vedea nimic. Nu aprinse nicio lampă, şi se îndreptă spre fotoliul lui Saint-Pierre. Se aşeză în el, în tăcere.

Prin ferestrele deschise pătrundea murmurul apei şi freamătul codrilor. Pe mal nu se auzea niciun glas de om, dar simţea plescăitul monoton al apei ce lovea cârma şi luntrea. Pădurile dese de cedri şi de brazi se tânguiau, şi se auzea murmurul vietăţilor a căror viaţă începe odată cu apusul soarelui.

Stătu mult timp aşa pe întunerec. Deodată auzi un sgomot care nu semăna cu celelalte, un murmur monoton de voci, şi lovituri de lopeţi. O barcă trecu pe sub fereastra sa, spre ţărm. El însă îi dădu puţină atenţie. Ceva mai târziu, barca se întoarse şi cei dintr'însa se urcară pe luntre. Toate astea, nu i-ar fi excitat decât slab curiozitatea, deşi auzea o voce ce semăna izbitor cu vocea unei femei.

David îşi îndreptă umerii încovoiaţi şi se uită spre uşă, prin întunerec. Peste o clipă, nu mai avu nicio îndoială. Tresări şi simţi cum îi curge mai repede sângele în vine. Ceea ce se întâmplase, părea de necrezut. Era glasul lui Marie-Anne, care vorbea încet lui Batteese!

Auzi nişte ciocăni'uri puternice în uşă, care apoi se deschise. Umbra mărită a unui om se siluetă pe întunerecul nopţii.

— M'sieu! îl chemă glasul lui Batteese.

— Da! Ce e? întrebă David.

— Nu te-ai culcat încă, M'sieu?

— Nu.

Umbra masivă păru că se şterge, dar în cadrul uşii mai rămase o umbră. Inima lui David bătu nebuneşte, când o văzu cât era de subţire. Urmă un moment de tăcere. Apoi, o voce dulce grăi:

— Eşti bun să aprinzi şi lampa, M'sieu David? Aş vrea să intru în cabină şi e teribil de întuneric.

Atunci el se ridică în picioare şi se scotoci prin buzunare să găsească chibriturile.

CAP. XVIII.

NU SE INTOARSE spre Marie-Anne, chiar şi când aprinse prima dintre lămpile fixate în peretele cabinei, ci merse la a doua lampă şi frecă un alt chibrit. Cabina se umplu de lumină.

Ea se silueta încă în întunerecul uşii deschise. Se uita la el, cu ochii mari, şi, cu faţa cam palidă, — aşa i se păru lui. Atunci el surâse şi se înclină. Era neschimbată ca şi de dimineaţă, afară de privirea-i ce părea mai strălucitoare ca niciodată. Se uita drept în ochii lui, surâzându-i, şi-şi plecă imperceptibil capul. Avea o privire adâncă, frumoasă, în care nu se vedea nicio urmă de ruşine sau de părere de rău şi niciun semn neîndoelnic de supărare sau de tristețe. El o privi încremenit. Simțea cum i se lipește limba de cerul gurii și că nu poate scoate niciun cuvânt.

— Pentruce stai în întunerec? îl întrebă ea, pășind și închizând ușa. — Nu te așteptai să mă întorc și să-mi cer scuze pentrucă te-am lăsat singur toată după-amiaza? N'am fost politicoasă. Mi-a fost chiar rușine. Eram nerăbdătoare, M'sieu David și...

— E foarte firesc — se grăbi el s'o întrerupă. Te înțeleg. Saint-Pierre e un om fericit. Te felicit și pe d-ta și pe el. E un bărbat admirabil în care-ți poți pune toată încrederea.

— M'a certat, pentrucă te-am lăsat singur azi dimineață, M'sieu David. Mi-a spus că trebuia să mă arăt mai politicoasă față de un om care e oaspetele nostru, în casa noastră. Așa că m'am întors, ca un copil ascultător, să-ți cer scuze.

— Dar nu-i nevoe.

— Ai stat singur și pe întuneric!

El dădu din cap:

— Da.

— Afară de asta, adăugă ea cu o liniște care-l umplu de mirare, știi că locuința mea e tot pe barca asta. Saint-Pierre m'a rugat să-i făgăduesc că-ți voiu spune noapte bună.

— E nemaiauzit — strigă David, și sângele i se urcă în obraji. — Mi-ai cedat toate lucrurile d-tale. Dece nu mă lași să mă duc în cealaltă cabină, sau să dorm pe plută, în timp ce d-ta și Saint-Pierre...?

— Saint-Pierre nu vrea să părăsească pluta

— replică Marie-Anne, întorcându-se spre masa pe care erau cărţile, revistele şi panerașul cu lucrul ei de mână. — Dealtminteri, îmi place cealaltă cabină.

— Saint-Pierre... îngâimă el, dar se opri. Văzu cum obrajii soţiei lui Saint-Pierre se înroşiseră subit, pe când ea se făcea că se uită în coşuleţ. Dânsul îşi da seama că vorbind, ar comite o greşeală de tact, dacă cumva nu o şi comisese. Se simţi jenat, căci crezu că ghicise adevărul. Nu era de loc logic ca Marie-Anne să vie la el tocmai în prima noapte când se întorsese Saint-Pierre acasă. Işi spunea că se întâmplase probabil ceva în cabina cea mică depe plută. Poate fusese între ei o ceartă... cel puţin aluzii ironice din partea lui Saint-Pierre. Simpatia lui se îndreptă spre soţul ei.

Surprinse un tremur uşor în colţul gurii Mariei-Anne, care întorsese puţin faţa. Se duse în celălalt capăt al mesei, ca s'o poată privi mai bine. Chiar dacă în cabina depe plută se întâmplaseră lucruri neplăcute, soţia lui Saint-Pierre nu le trăda deloc prin atitudinea ei de acum. Culoarea obrajilor ei devenise un roşu închis, dar nu părea deloc încurcată, căci cineva care e încurcat, nu face niciodată impresia că se amuză; şi ei, în momentul acela, îi râdeau ochii uitându-se la el, şi-şi strângea buzele ca să-şi reţină râsul. Mâna ei găsi din întâmplare o horbotă începută şi cu undrele în ea. Luând-o se aşeză pe scaun şi din nou David îi contemplă genele lungi şi şuviţele părului strălucitor. Ieri încă, dânsul îi spusese, nemaiputându-şi stăpâni admiraţia, cât de mult îi plăceau buclele ei rebele ce nu şi le putea pieptăna strâns, şi cari îi împodobeau capul cu o cunună bizară şi frumoasă. Dânsa-i răspunsese, că impresia aceasta e cu totul întâmplătoare, şi provenea mai mult din faptul că nu-şi îngrijea prea mult părul şi nu-şi prea pierdea timpul ca să-l pieptene şi să-l aşeze cu grijă. Dar, oricum ar fi fost, accidental sau altfel, în seara aceasta era la fel ca ieri; în buclele ei mătăsoase erau înfipte petalele roşii ale unor flori, pe cari le culesese împreună cu el, de dimineaţă.

— Saint-Pierre m'a dat afară — spuse ea cu o voce liniştită, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt neînsemnat, pe care David trebuia să-l fi cunoscut demult. — E pe mal şi vorbeşte cu Batteese de nişte afaceri importante. Sunt sigură că va veni pe aici ca să-ţi spună noapte bună, înainte să se întoarcă pe plută. Mi-a cerut să-l aştept aici.

Işi ridică ochii spre el, şi rămase atât de calmă şi senină sub privirea lui, că el ar fi fost în stare să jure pe viaţa sa, că dânsa nu avea nicio bănuială, despre cele ce-i mărturisise Saint-Pierre mai 'nainte.

— Nu te supără asta? Sau preferi să stingi lumina şi să te culci?

El dădu din cap. — Nu! Mă simţeam îngrozitor de singur. Am o idee...

Iar era să greşească, dar se stăpâni. Apropierea ei îl turbura mai mult ca niciodată. Ochii ei limpezi şi gravi aveau o desmierdare atât de catifelată uitându-se la el, că simţea cum i se împiedecă limba în gură şi nu mai ştie ce să spună.

— Aveai o idee, M'sieu David?

— Da. Credeam că n'o să vrei să mă mai vezi după conversaţia mea cu Saint-Pierre — îngăimă el. — Ţi-a spus ceva despre mine?

Plecă dela fereastră, din nou se uită prin cabină — şi se simţi şi mai vinovat. Se privea cu alţi ochi de cum se privise până atunci. Işi pierdu câteva clipe conştiinţa personalităţii sale. Se văzu în locul lui Saint-Pierre.

— Mi-a spus că eşti un om straşnic, M'sieu David — şi că-i placi foarte mult.

— Si nu ţi-a spus ce am hotărît între noi, că Batteese şi cu mine o să ne batem mâine dimineaţă?

— Da.

Răspundea liniştită, fără nicio excitare în glas, fără interes chiar. Abia îi venea să creadă, uitându-se la ea, c'ar fi rugat pe bărbatu-său să interzică lupta, sau că s'ar fi emoţionat de cele întâmplate.

— Mă temeam că ai de făcut vreo obiecţiune — nu putu el să nu-i zică. Mi se părea că nu-i tocmai frumos să lupţi în faţa unei doamne...

— Sau, *a unor doamne* — îl întrerupse ea grabnic — şi-şi plecă din nou capul spre lucrul de mână, iar gura ei frumoasă se crispă. Nu am nimic de obiectat — adaose — pentrucă ce spune Saint-Pierre că e drept — trebue să fie drept.

Lui i se păru că expresia de bunătate pieri o clipă de pe faţa ei, dar ea iar se însenină.

Soţia lui Suint-Pierre aşeză din nou pe masă coşuleţul ei de lucru, şi se ridică în picioare, surâzând. In ochi avea o expresie de îndrăsneală sălbatecă, ce-i reaminti faţa ei din noaptea splendidă, când străbătuseră cu iuţeala fulgerului, cataractele.

— Mâine va fi o zi foarte dezagreabilă pentru dumneata, M'sieu David, — exclamă ea încet. — Batteese te va bate îngrozitor. In seara asta, ar trebui să ne gândim la lucruri mai agreabile.

Niciodată n'o văzuse mai frumoasă şi mai strălucitoare ca acum când se îndrepta spre pian. Ce naiba voia ea săi spună? Oare Saint-Pierre îl luase drept un nebun? sau dânsa nu-şi putea stăpâni bucuria că Batteese îl va snopi la sigur mâine dimineaţă! David nu se mişcă şi nici măcar nu se sili să-i răspundă. Chiar înainte de plecarea lor în pădure, când o ridicase în braţe şi trecuse cu ea râul, ea se aşezase la fel la pian şi-i cântase ceva. Acum, degetele ei cântau aceeaşi melodie, şi de pe buzele ei întredeschise ieşiră câteva note. Lui David i se părea că făcea anume ca el să-şi reamintească de lucrurile întâmplate înainte de venirea lui Saint-Pierre. Nu aprinse lampa depe pian şi ochii ei întunecaţi îi surâdeau din penumbră. După o clipă, începu să cânte din gură.

Vocea ei era domoală, neforţată, neexersată; şi-o stăpânea, ca şi cum ar fi fost conştientă şi speriată de limitele ei. Era atât de încânbătoare şi de dulce, că David avu ca o revelaţie minunată. Se apropiă, cât mai mult de ea, aşa că părul ei negru aproape atingea mâna lui.

Vocea-i deveni mai puternică. De multe ori auzise el cântecul Canadian al Vâslaşilor, dar niciodată ca acum.

Clopotele molcom sună în asfinţit,
Peste râu, în raze de aur viu podit, —
Şi 'n timp ce 'nserarea curge pe pădure,
Dorul depărtării vine să ne fure.
Ziceţi-i cu mine, veseli şi 'n neştire,
Sfintei Ana cântul drag de despărţire.
Hai! vâsliţi mai iute, timpu-i trecător,
Apa curge iute, noaptea ne dă zor.

Ea se opri. David îi privea capul şi părul bogat şi... nu mai rosti niciun cuvânt. Degetele ei tremurau pe clape, şi-i urmărea pe obraji umbra genelor lungi. Un parfum îmbătător de violete urca din părul şi de pe gâtul ei.

— E după o muzică a d-tale? şopti el însfârşit. Niciodată n'am auzit cântecul vâslaşilor cântat în aşa fel.

Incercă să-şi întoarcă privirea dela faţa şi depe părul ei, simţind că ceea ce făcea era aproape criminal. Căuta să lupte împotriva unui impuls de neînvins. Dar de sub degetele ei porni o nouă melodie şi din nou notele îi răscoliră nervii, îi aţâţau carnea, invederându-i ce murdară îi era dorinţa de-a întinde braţele şi de-a o cuprinde. Ea însă nu-l privea. Incepu să cânte „Ave Maria".

Oh! Ave Maria, plecată te implor,
In cumpăna de astăzi, fă-mi drumul uşor.

Era atât de absorbită de cântec, încât el îşi dădu seama că-l uitase. Cuvintele sfinte îi porneau depe buze cu evlavie, şoptite, tremurătoare, grele de o emoţie care venea din adâncul sufletului ei.

Veghiază-mă, mamă, oriunde ai fi
Mi-e inima plânsă, oh! nu mi-o sdrobi...

Cuvintele ultime muriră într'un oftat. David se simţi mulţumit ca 'n clipa aceea ea nu se uita la el, căci era sigur că figura-i exprima limpede toate sentimentele sale.

Nu auziră sgomotul uşii, ce se deschidea. O deschisese Saint-Pierre. Sta în prag, uitându-se la ei cu o ciudată ironie în privire. Părea că mai păstrase în ochi reflexul focului de crengi uscate dela marginea pădurii. Vocea sa făcu să tresară pe Carrigan.

— Ei drace, dar melancolici mai sunteţi, tună el. Dece nu-s aprinse toate lămpile, şi dece cântaţi cântecul ăsta de înmormântare, să alunge şi pe dracul, dacă ar fi aici?

David se simţi vinovat, dar în cuvintele lui Saint-Pierre nu era niciun venin. Râdea de ei fără nicio răutate.

— Vă şopteaţi pe întuneric? E mai frumos un cântec de dragoste sau ceva mai săltăreţ, strigă închizând uşa după el şi apropiindu-se. N'ar fi mai bine „En roulant ma boule”, *ma belle* Jeanne? Ştii, e cântecul meu favorit.

Se întrerupse, şi vocea lui izbucni într'un cântec sălbatec ce cutremură pereţii cabinei:

Bate vânt puternic, vânt răcoritor,
En roulant ma boule
Draga'n vânt m'aşteaptă şi de ea mi-e dor.
Rouli, roulant, ma boule roulant.
Jos în faţa casei noastre e un lac
Trei răţuşte 'nnoată şi de cap îşi fac.
Vine să vâneze tânărul senior,
In mâini cu o puşcă de argint lucitor.

David observă că soţia lui Saint-Pierre se ridicase în picioare şi ieşise din umbră. Nu-şi putea stăpâni mirarea, văzând-o cum îi râde lui Saint-Pierre şi îşi vâră degetele 'n urechi ca să nu audă urletul bărbatului ei. Nu era deloc turburată de apariţia lui neaşteptată; ci părea mai curând că se amuză. Ceva mai târziu totuşi, lui David i se păru că vede pe faţa ei ceva constrâns şi chinuit. Ii făcea impresia că sub aparenţa veseliei, ascundea o suferinţă pe care nu voia s'o arate.

Saint-Pierre înaintă, şi-i puse pe umăr una din mâinile-i mari, în timp ce-i vorbea lui David.

— Nu-i aşa că are cea mai dulce voce din lume, M'sieu? Ai mai auzit un glas mai duios? Pătrunde până în fundul sufletului oricărui om, afară dacă nu e mort pe jumătate! Vocea asta...

Intâlni privirea Mariei-Anne. Obrajii ei ardeau. Privirea-i strălucitoare îl făcu să tacă o secundă.

— *Ma foi,* o spun din toată inima — continuă Saint-Pierre, ridicând din umeri. — N'am dreptate, M'sieu Carrigan? Ai auzit vreodată un glas mai dulce?

— Minunată voce — recunoscu David, întrebându-se dacă nu îndrăznea prea mult.

— Bun! Mă simt foarte fericit, că am dreptate. Şi acum, *chérie,* noapte bună! Trebue să mă 'ntorc pe plută.

O umbră de nemulţumire trecu pe faţa Mariei-Ana.

— Pari foarte grăbit.

— Mii de bombe! Ai dreptate, Glas de Aur! Ţiu să mă întorc la treburile mele, decât să...

— Şi eu o să spun noapte bună, lui M'sieu Carrigan — îl întrerupse ea repede. — Mă vei întovărăşi până la cabina mea, Saint-Pierre!

Intinse mâna lui David. El nu i-o simţi tremurând cât o ţinu caldă şi moale în mână. Ea nu încercă să şi-o retragă repede.

David, fără să scoată o vorbă, îi urmări până dispărură. Ascultă răsunând în noapte vocea puternică a lui Saint-Pierre, şi cântând balada sălbatecă a vâslaşilor... „*En roulant ma boule*". Ascultă mult timp în faţa ferestrei deschise. I se păru că departe de râu, o voce slabă răspundea depe pluta uriaşă, vorbelor cântecului.

CAP. XIX.

CU CÂT FURTUNA se apropia dinspre pustietăţi, cu atât simţea Carrigan crescând în el o senzaţie intolerabilă de nelinişte. Auzise murind ultimele note ale cântecului lui Saint-Pierre, focurile depe ţărmul depărtat se stinseră cu încetul şi întunerecul se întinse peste toată firea. Bubuiturile depărtate ale tunetelor veneau încet până la el. Aerul deveni greu şi irespirabil. Nu se auzea pe tot întinsul ţărmului ţipătul nici unei păsări de noapte; din brazi, din cedri, din mesteacăni, nu venea, ca în altes eri, respiraţia nopţii. Toate tăceau, ca în aşteptarea furtunii. Copleşit de atâta linişte, David stinse luminile şi se aşeză la fereastră în întunerec.

Nu-i era deloc somn. Fiecare nerv îi cerea parcă acţiune şi creerul îi era plin de gânduri şi impresii, până ce din tumultul lor, se limpezi ceva ce-l întorcea la realitate. Vedea acum în faţă pe Marie-Anne şi simţea cum îi răscoleşte sângele. Crezu că a făcut o descoperire, anume că Saint-Pierre îl trădase. Concluzia la care ajunsese, i se părea de necrezut. Ceea ce văzuse şi auzise, erau o reconfirmare a acestei concluzii.

Iubirea lui Saint-Pierre pentru Marie-Anne era o iubire foarte stranie. Atitudinea lui faţă de dânsa semăna mai mult cu a unui bărbat faţă de un copil. Afecţiunea lui, aşa cum se arătase, era paternă. Nicio clipă nu avusese aparenţa unei iubiri trădate, ca la un bărbat stăpânit de gelozie faţă de un alt bărbat.

Tot stând în întunerecul ce creştea odată cu apropierea furtunii, David îşi aduse aminte de expresia de jenă amestecată cu umilire apărută în ochii soţiei lui Saint-Pierre, cât timp se aflase în faţa bărbatului ei. Auzi din nou — şi de data asta înţelese mai bine — accentul mişcător de implorare, când, în cântecul ei, chemase pe Maica Domnului s'o asculte şi s'o ajute. La început nu-şi dăduse seama de tragedia cuprinsă în cântec. Acum vedea realitatea; şi-o închipuia pe Marie-Anne stând culcată în cabina alăturată, cu ochii în lacrimi. Saint-Pierre se întorsese pe plută, cântând în noapte! De unde mai 'nainte avusese simpatie pentru el, acum simţea o adevărată repulsie. Completa stăpânire de sine a lui Saint-Pierre, avea o explicaţie, dar nu cum crezuse el, din cauza mărinimiei sufletului său, ci pentrucă era indiferent. Era un admirabil ipocrit. Işi jucase bine rolul la început, dar se trădase deodată, spre sfârşit. Nu iubea pe Marie-Anne, aşa cum o iubea el, David Carrigan. Vorbise de ea ca de un copil, şi o tratase ca pe un copil; era lipsit de pasiune, într'o situaţie care ar fi răscolit sufletul oricărui alt bărbat. Amintindu-şi de toate câte se întâmplaseră de când sosise bărbatul lui Marie-Anne, i se păru lui David evident şi limpede, că Saint-Pierre îşi întrebuinţa soţia ca un simplu *atout* în jocul său, — că sub cabotinajul aparentei măriavusese aparența unei iubiri trădate, ca la un bărbat stăpânit de gelozie față de un alt bărbat.

Tot stând în întunerecul ce creștea odată cu apropierea furtunii, David își aduse aminte de expresia de jenă amestecată cu umilire apărută în ochii soției lui Saint-Pierre, *cât timp se aflase în fața bărbatului ei. Auzi* din nou — și de data asta înțelese mai bine — accentul mișcător de implorare, când, în cântecul ei, chemase pe Maica Domnului s'o asculte și s'o ajute. La început nu-și dăduse seama de tragedia cuprinsă în cântec. Acum vedea realitatea; și-o închipuia pe Marie-Anne stând culcată în cabina alăturată, cu ochii în lacrimi. Saint-Pierre se întorsese pe plută, cântând în noapte! De unde mai 'nainte avusese simpatie pentru el, acum simțea o adevărată repulsie. Completa stăpânire de sine a lui Saint-Pierre, avea o explicație, dar nu cum crezuse el, din cauza mărinimiei sufletului său, ci pentrucă era indiferent. Era un admirabil ipocrit. Își jucase bine rolul la început, dar se trădase deodată, spre sfârșit. Nu iubea pe Marie-Anne, așa cum o iubea el, David Carrigan. Vorbise de ea ca de un copil, și o tratase ca pe un copil; era lipsit de pasiune, într'o situație care ar fi răscolit sufletul oricărui alt bărbat. Amintindu-și de toate câte se întâmplaseră de când sosise bărbatul lui Marie-Anne, i se păru lui David evident și limpede, că Saint-Pierre își întrebuința soția ca un simplu *atout* în jocul său, — că sub cabotinajul aparentei mărinimii de caracter și a afecțiunii, dânsul o sacrifica pentru a-și putea duce până la capăt afacerile lui, strict personale.

Totuși, nu putea uita nesfârșita încredere pe care o exprimase Marie-Anne Boulain față de bărbatul ei. Nu fusese nicio ipocrizie în așteptarea ei și în credința-i că va descurca la sigur, rețeaua de dileme în care se prinsese ea. Și nu era nimic care putea da de gândit, în felul cum îl părăsise azi dimiineață, în graba ei de a ajunge la Saint-Pierre. Adăugând aceste fapte la acelea pe cari le constatase mai 'nainte, i se păru că vede în întunerecul cabinei, răsărind adevărul. Marie-Anne își iubea bărbatul Și Saint-Pierre era mai degrabă posesoru [illegible]ă grijă și fără pasiune, brutal și com[illegible] indiferent față de dânsa.

Bubuitul puternic al unui tunet făcu pe Carrigan să vadă că furtuna sosise. Se ridică în picioare în besna din odae, uitându-se în direcția unde se afla cealaltă cabină, în care era sigur că soția lui Saint-Pierre sta acum trează. Încercă să râdă. Nu avea nicio scuză, își spuse el, să se amestece, măcar cu gândurile, în afacerile de familie ale lui Saint-Pierre și ale Mariei-Anne. Nu era treaba lui. In fond, nu avea impresia că Marie-Anne era înșelată, și mintea ei nu era doar o minte de copil. Probabil că nu i-ar mulțumi pentru interesul lui față de dânsa. I-ar spune, ca oricare altă femee măritată, că asta nu era treaba lui, si că intrase pe un domeniu interzis.

Se duse la fereastră, o deschise pentrucă respira greu, și-și scoase capul și umerii afară. Era atât de întunerec, că nu putea să vadă apa, deși era așa de aproape, că ar fi putut-o atinge cu mâna. Prin massa compactă de întunerec care era între el și malul opus, se vedea un punct galben de lumină. De sigur, era lumina din cabina depe plută. Și Saint-Pierre era probabil în cabină.

O picătură mare de ploaie îi căzu pe mână, și auzi la spate sgomotul potopului care luneca apropiindu-se peste vârfurile copacilor. Când îl ajunse din urmă, nu se mai auzi niciun bubuit de tunet și nu se văzu nicio lumină de fulger. Veni brusc ca o inundație, într'o întunecime în care ai fi putut s'o tai cu cuțitul. Carrigan își trase îndărăt capul și umerii și se șterse de picăturile reci de ploaie cari căzuseră pe el. Incercă să distingă lumina dela cabina plutei, dar aceasta se stinsese.

Mașinal, începu să-și scoată hainele, și peste câteva clipe se apropiă din nou de fereastră, desbrăcat. Tunetele și fulgerele sosiră odată cu ploaia, și, în lumina lor, fața palidă ca un spectru a lui Carrigan se uita în direcția plutei. Simțea fierbându-i în vine o dorință insistentă și continuă. Acolo era Saint-Pierre; era fără îndoială în cabină, și s'ar putea întâmpla multe lucruri dacă el, David Carrigan, ar profita de furtună și întunerec și s'ar duce la plută.

Iși scosese capul și umerii prin fereastră, mai mult dintr'un presentiment, și instinctul lui de vânător îl îndemna să încerce aventura asta. Intunerecul ca de iad de afară fu rupt din nou de un trăsnet. In lumina lui, văzu râul şi silueta precisă a ţărmului depărtat. N'ar fi cine ştie ce greu de înnotat şi ar fi în acelaşi timp un antrenament pentru mâine dimineaţă.

Ca o fiară, care caută să-şi facă loc printr'o gaură puţin prea mică pentru ea, Carrigan ieşi pe fereastră. Un fulger îl surprinse la marginea bărcii şi fugi din nou repede spre cabină, cu gândul că şi alţi ochi poate se uitau în acest moment prin beznă. Pe întunerecul de smoală, care urmă după fulger, se coborî încet în râu, se băgă în apă, şi începu să înnoate spre malul celălalt.

Când ieşi din nou la suprafaţă, izbucni lumina orbitoare a altor fulgere. Işi şterse apa depe faţă, alese un punct la câteva sute de metri mai sus de plută, şi porni în direcţia aceea, înnotând repede şi puternic. Zece minute sui curentul, fără să-şi ridice capul. Atunci se opri, lăsându-se dus la vale, fără rezistenţă, de mersul încet al apei, şi aşteptând din nou lumina unui fulger. Când izbucni, văzu pluta acoperită cu corturi, abia la o sută de metri departe de el şi ceva mai la dreapta. Pe întunerec, îi găsi marginea şi se urcă cu precauţie pe grămezile de cherestea.

Sgomotul tunetului venea acum dinspre apus. David se culcă jos, aşteptând un nou fulger care să lumineze pluta. In sfârşit, dintr'o massă neagră de nouri dinspre apus, fulgerul izbucni atât de puţin distinct, că abia arăta unde sunt corturile şi adăposturile oamenilor. Inainte ca lumina lui depărtată să moară, David văzu în faţa lui umbra mai mare a cabinei.

Multe minute stătu întins în locul unde se lungise, fără să facă vreo mişcare în direcţia cabinei. In juru-i nu zărea niciun semn de viaţă, şi n'auzea vreun sgomot. Era evident, că oamenii lui Saint-Pierre dormeau adânc. Carrigan nu avea o idee precisă despre ce avea să urmeze. Fugise de pe barcă, înnotând mai mult sub imperiul unui impuls, fără vreun plan de acţiune preconceput, mânat mai ales de speranţa că va găsi pe Saint-Pierre singur în cabină şi că ceva o să iasă de aici. Acum vedea că nu avea o scuză prea bună ca să bată în uşă şi să scoale din somn pe şeful Boulainilor. Abia îi trecuse prin minte obiecţiunea asta, când o dâră de lumină şterse dintr'odată întunecimea de pe plută; imediat însă o umbră mare o întunecă. Repede, ca fulgerul, ochii lui David se întoarseră spre locul de unde venea lumina aceasta neaşteptată. Uşa cabinei lui Saint-Pierre era larg deschisă. Interiorul ei era plin de lumina unei lămpi, iar în prag sta Saint-Pierre, în persoană.

Şeful Boulainilor părea că se gândeşte ce fel de vreme o să fie în cursul nopţii. Vocea lui stăpânită, ajunse până la David, satisfăcută şi adresându-se cuiva care era în dosul lui, în cabină.

— E un întunerec ca smoala! strigă el. Ai putea să tai cu cuţitul o bucată din el, iubito! Totuşi, furtuna fuge spre apus. In câteva ceasuri, o să iasă din nou stelele.

Intră din nou în cabină şi închise uşa. Lui David i se opri respiraţia de mirare; se uita prin întunerec acolo unde mai'nainte fusese lumină. Cine era aceea pe care Saint-Pierre o numise „iubito”? Nu fusese nicio eroare. Auzise clar cuvântul, şi nu putea fi nicio îndoială. Marie-Anne nu era în barcă. Ii jucase o farsă şi-l păcălise de conivenţă cu Saint-Pierre.

Erau mai inteligenţi decât crezuse. Pe întunerec, ajunsese din urmă pe bărbatul ei, pe plută! Dar falsitatea aceasta nu avea niciun sens! Ce interes aveau amândoi să-l facă să creadă că dânsa era încă în barcă?

Se ridică în picioare şi-şi şterse apa caldă de ploaie de pe faţă. Intunerecul îi masca surâsul de amărăciune de pe buze. După mirarea de mai'nainte, simţi din nou cum îi vâjâia sângele în vine, mărindu-i dorinţa năvalică de acţiune şi hotărîrea de a merge până la capăt. Nu se simţea desgustat, nici amărît de ceea ce, cu o clipă înainte, numise ipocrizia celor ce-l ţineau prizonier. Era de aşteptat ca uneori să fie învins în profesia-i de vânător de oameni, şi Carrigan recunoştea totdeauna loial când era învins. Era o doctorie amară, dar bună, să ştie că Marie-Anne, în loc să fie o soţie nefericită şi neglijată, îl orbise cu o dibăcie încântător de inteligentă. Şi acum era de datoria lui, să afle tocmai, de ce făcuse asta, şi de ce-i jucase Saint-Pierre festa asta.

Cu un ceas mai'nainte şi-ar fi tăiat mai degrabă o mână decât să spioneze pe soţia lui Saint-Pierre sau să-i bată la fereastră. Acum nu simţea nicio mustrare de conştiinţă, apropiindu-se de cabină, căci Marie-Anne distrusese ea însăşi orice raţiune de a se purta delicat şi scrupulos.

Ploaia se oprise aproape cu totul, şi în unul din corturile apropiate auzi o voce somnoroasă. Dar nu-i era frică să fie descoperit. Noaptea va mai rămâne întunecoasă încă mult timp, şi picioarele-i goale nu făceau niciun sgomot. Urechile cele mai ascuţite ale unui câine nu l-ar fi putut auzi la patru metri distanţă. Ajuns la uşa cabinei, se opri şi ascultă, aşa fel aşezat încât deschiderea bruscă a ei să nu-l dea de gol.

Auzi distinct vocea lui Saint-Pierre, dar nu cuvintele. Cu o clipă mai târziu, izbucni râsul încet şi vesel al unei femei, şi, un moment, David simţi ca şi cum i-ar fi pus cineva mâna pe inimă, umplându-i-o de amărăciune. In râsul acela nu era nicio tristeţă. Ii părea mai degrabă că vibrează de bucurie şi de veselie.

Deodată, Saint-Pierre se apropiă de uşă, şi glasu-i deveni mai distinct.

— *Cher coeur*, îţi spun încăodată, e cea mai mare bucurie din viaţa mea, — îl auzi spunând. Suntem scăpaţi. Chiar dacă s'ar întâmpla ceva şi mai rău, o să aranjăm afacerea. Cu toate astea, nu pot decât să râd şi să mă bucur. In ce o priveşte pe ea, în nevinovăţia-i care mă amuză atât de mult, ea nu bănuieşte nimic...

Se îndepărtă, şi David îşi ascuţi zadarnic urechile să audă ultimele cuvinte. Vocile din cabină se făcură mai joase. Auzi de două ori râsul încet al femeii, dar vocea lui Saint-Pierre când vorbea, era neinteligibilă.

Gândul că aventura aceasta neaşteptată putea să-i aducă o descoperire nouă, îl obseda pe Carrigan. Saint-Pierre, credea el, era tocmai pe punctul să vorbească de nişte lucruri pe cari ar fi dat mult să le ştie şi el. Desigur, cabina trebue să aibă o fereastră, şi fereastra s'ar putea deschide...

Işi îndreptă liniştit paşii prin întunerec spre partea cabinei dinspre ţărm. O dâră subţire de lumină îi confirmă părerea, cel puţin în parte. Acolo era o fereastră. Dar era aproape pe deantregul acoperită de o perdea, şi închisă. Dacă perdeaua ar fi fost trasă cu câţiva centimetri mai jos, dâra de lumină nu s'ar fi putut vedea deloc în noapte.

David se culcă sub acea fereastră timp de câteva minute. Vocile dinăuntru se auzeau însă şi mai nedistinct. Saint-Pierre spusese ceva, şi din nou auzi de două ori râsul muzical al femeii. Râdea altfel vorbind cu el... şi pe buzele lui David apăru din nou surâsul amar, pe când se uita la dunga de lumină de deasupra capului. Nu prea dorea să se uite înăuntru, dar, în definiitiv, asta era o afacere profesională, de datorie.

Ii părea bine că perdeaua e trasă atât de jos. Din proprie experienţă, ştia că era puţină probabil ca cei dinăuntru să-l vadă prin dunga lată numai de doi centimetri. Se ridică încet până ce ochii săi ajunseră la înălţimea deschizăturii.

Direct în linia privirii sale se afla soţia lui Saint-Pierre. Sta jos şi era întoarsă cu spatele spre el, aşa că nu-i putea vedea faţa. Era desbrăcată în parte, şi părul i se răspândea desfăcut pe umeri. Işi aminti, că mai demult ea îi vorbise de strălucirile vii ale părului ei sub anumite jocuri de lumină. I le văzuse sub lumina soarelui, dar niciodată aşa cum se arătau acum, în lumina lămpii din cabină, Abia se uită la Saint-Pierre, care era la picioarele ei şi se uita de jos la ea. Deodată dânsul îi apucă massa buclată şi strălucitoare a părului cu mâinile lui mari; râdea. Era un râs plin de bucuria inexprimabilă a posesiunii. Femeia se ridică în picioare. De sub păr, îi ieşeau două braţe albe şi goale, cari înlănţuiau gâtul lui Saint-Pierre. Uriaşul o strânse lipit de el. Silueta ei subţire părea că se topeşte într'a lui, şi buzele lor se întâlniră.

Atunci femeia îşi trase îndărăt capul, râzând, aşa că părul bogat îi căzu în jos, şi gura-i se îndepărtă de buzele lui Saint-Pierre. Se întoarseră. Dânsa acum privea spre fereastră, în timp ce afară în noapte, Carrigan înăbuşea un strigăt ce era să-i izbucnească de pe buze. O clipă, privirea i se aţinti pe ea. Buzele ei întredeschise păreau că-i surâd; gâtul şi pieptul alb îi erau desvelite. El coborî capul şi inima-i bătea să se r[illegible]ă pe când bâjbâia pe întunerec să ajungă la marginea plutei. Acolo, când simţi plescăitul apei sub picioare, se opri. Abia mai putea respira. Se uită prin întunerec în direcţia bărcii, Marie-Anne Boulain, femeia pe care o iubea, era acolo! In cabina aceea mică, acolo, singură pe barcă, era soţia lui Saint-Pierre, cu inima sfărâmată.

In cabina astălaltă, pe plută, nepăsătoare de umilirea şi degradarea Marie-Annei, se afla cea mai murdară creatură pe care o întâlnise Saint-Pierre Boulain. Cu èl, lăsându-se prinsă de braţele lui, mângâindu-l cu buzele şi cu părul ei, era sora omului care fusese spânzurat graţie lui David — *Carmina Fanchet!*

CAP. XX.

LOVITURA pe care o resimţi Carrigan după descoperirea extraordinară pe care o făcuse, era pe cât de completă, pe atât de neaşteptată. Ochii lui priviseră asupra ultimului lucru din lume pe care s'ar fi aşteptat să-l vadă; nici nu i-ar fi trecut prin minte, atunci când privise pe fereastra cabinei lui Saint-Pierre, că va zări faţa frumoasă şi corpul pe jumătate gol al Carminei Fanchet. Primul efect al loviturii fu că plecă de acolo. Gestul său fusese involuntar, dealtminteri fără niciun motiv raţional, ca şi cum Carmina ar fi fost Marie-Anne în persoană şi-ar fi primit desmierdări ce de drept i se cuveneau şi pe cari era o insultă şi o nemernicie să le spioneze. Acum îşi dădea bine seama că făcuse o greaşală părăsind prea repede fereastra.

Dar nu se întoarse prin întunerec, căci era prea revoltător ceea ce văzuse. Simţi cum i se încleştează pumnii stând jos pe marginea plutei, cu picioarele băgate în curentul încet şi leneş al apei. In definitiv, lucrul ce se întâmplase nu era aşa de neobişnuit. Era aceeaşi poveste monstruoasă, tot atât de bătrână ca şi râul. In cazul de faţă, îl umplea de-o oroare neobişnuită ce-l scârbea mai mult decât faptul bizar că cealaltă femeie era Carmina Fanchet. Sufletul şi privirea sa căutau barca cea mare care dormea în cealaltă parte a râului, unde soţia lui Saint-Pierre sta singură şi nefericită. Prima lui pornire fu să se arunce în apă şi să alerge la ea — a doua, să se ducă la Saint-Pierre, aşa gol cum era, şi să-i ceară socoteală. In profesiunea-i de vânător de oameni, nu avusese niciodată nenorocul să omoare, dar acum ar fi fost în stare să-l omoare pe Saint-Pierre. Degetele i se crispară pe lemnul umed al grinzii de sub el, sângele i se aprinse. In ochi îi strălucea furia unui animal, pe când privea prin zidul de întunerec dintre el şi Marie-Anne Boulain.

Ce ştia ea din toate astea? Iată prima întrebare ce-i răsări în minte. Işi aduse deodată aminte de aluzia lui la luptă, scuza lui către Marie-Anne, că va avea loc atât de aproape de ea; văzu din nou crisparea gurii ei mici când îi spunea că nu va fi singura din sexul ei care va vedea lupta de mâine. Atunci nu prinsese importanţa acestei insinuări. Dar acum i se părea decisivă. Marie-Anne ştia sigur de prezenţa Carminei Fanchet pe plută.

Dar ştia mai mult decât atât? Cunoştea adevărul, sau îi era inima plină de bănuială şi de frică, agravate de neglijenţa lui Saint-Pierre şi de graba lui prea vizibilă să se întoarcă pe plută în noaptea asta? David tre-

3 sări din nou, căci îşi adusese aminte de felul cum luase apărarea Carminei Fanchet, când îi vorbise pentru prima oară de întâmplarea cu femeia al cărui frate fusese prins de el şi dat pe mâna călăului. Nu putea fi decât o încheiere. Marie Anne cunoştea pe Carmina Fanchet şi ştia deasemenea că era pe plută cu Saint-Pierre.

După ce îşi recăpătă sângele rece şi dreapta judecată, Carrigan refuză să meargă mai departe cu raţionamentul său. Existau o duzină de motive cari putea explica prezenţa Carminei Fanchet pe pluta ce mergea la vale pe râu, şi erau deasemenea motive ca lui Marie-Anne să-i fie teamă de o femeie atât de frumoasă cum era Carmina. Probabil că intuitiv începuse să-i fie şi frică de cele ce se puteau întâmpla.

Dar, până în noaptea asta, era convins că dânsa se luptase contra bănuielilor sale şi le învinsese, deşi ştia că o femeie mult mai frumoasă ca ea era cu bărbatul ei şi cobora împreună cu el, încet, curentul apei. In zilele cari au trecut, ea nu trădase nicio grijă faţă de dânsul; aşteptase cu nerăbdare pe Saint-Pierre; sburase ca o păsărică înaintea lui şi când, în cele din urmă, el sosi, l-a lăsat martor la întâlnirea ei cu Saint-Pierre şi la strângerea lor în braţe. Noaptea aceasta, întunecată şi furtunoasă, făcuse din bănuielile şi din grijile ei o realitate chinuitoare. Saint-Pierre o adusese înapoi la barcă, şi nu-şi ascunsese cât decât dorinţa lui de a se întoarce pe plută.

Işi spunea că poate Marie-Anne nu cunoştea adevărul, aşa cum îl văzuse el prin fereastra cabinei lui Saint-Pierre. Fusese rănită, a văzut-o doar cum tresărise; în aceeaşi clipă însă, sufletul ei se cabrase şi triumfase. Işi reamintea văpaia bruscă din ochii ei, când Saint-Pierre se arătase grăbit să plece, cum trupul ei subţire se înţepenise, 'şi cum buzele ei roşii se arcuiseră într'o expresie de mândrie şi dispreţ. Reîmprospătând toate astea, simţea cum i se încordează muşchii şi blestema pe Saint-Pierre. Marie-Anne fusese rănită, că ochii şi gândurile soţului ei se întorceau spre o altă femeie şi totuşi mândria ei de femeie nu se putea să fi conceput o crimă asemănătoare cu aceea pe care o văzuse el prin fereastra cabinei. De asta era sigur.

Ca un fulger brusc şi orbitor dintr'un nor negru, lui David îi reveni în minte ceea ce Saint-Pierre îi spusese despre Marie-Anne. Ii fusese milă de Saint-Pierre atunci; îi fusese milă de uriaşul acela cu ochii limpezi şi îndrăsneţi, care se luptase cu el însuşi şi căutase să se învingă, când fusese pus în faţa unei situaţii care ar fi scos din sărite pe mulţi alţii. Saint-Pierre îi spusese sincer şi pe faţă că Marie-Anne se îngrijea mai mult de el decât ar fi trebuit. Cu o sinceritate la fel de mare, îi spusese mărturisirile pe cari i le făcuse soţia sa, că ştia de iubirea lui pentru ea, de sărutarea pe care i-o pusese pe păr.

Carrigan simţi cum i se aprinde faţa, cu tot întunerecul. Dacă avusese dorinţa să omoare pe Saint-Pierre, acesta la rândul lui n'a avut şi el dorinţa să-l omoare pe el?

Căci ştia, chiar când îi sărutase părul şi-o ţinuse strâns la piept pe când trecea pârâul, că ea era soţia lui Saint-Pierre. Şi Marie-Anne...

Muşchii lui îşi slăbiră contractarea. Se coborî încet în apa răcoroasă a râului, şi o porni spre barcă. Nu tăia curentul cu aceeaşi hotărîre vajnică cu care străbătuse râul spre plută, ci se lăsa dus de el şi atinse malul opus, cu un sfert de milă mai jos de barcă. Aici se odihni un timp, apoi porni din nou. Intunecimea norilor se rupse şi o lumină argintie pătrunse printre ei, făcând strălucitoare dâra pe care o lăsa în apă, innotând. Curând se urcă în barcă şi se strecură din nou pe fereastră.

Aprinse o lampă şi îi făcu flacăra foarte mică. La lumina ei palidă îşi fricţionă muşchii până se încălzi bine. Era gata, pentru mâine dimineaţă, şi conştiinţa acestui lucru îl umplea de o bucurie sălbatecă. La început, numai iubirea lui pentru sporturi îl făcuse să provoace la luptă pe mulatrul Batteese, dar sentimentul acesta dispăruse. Lupta care se apropia nu mai era un incident, o greşeală nebunească, o eroare, în care se băgase fără să se gândească prea mult. In clipa aceasta, era pentru el cea mai grea şi importantă încercare fizică a vieţii sale. Dorea lupta cu pasiunea unei fiare care îşi aşteaptă prada când răsare soarele. Dar înaintea pumnilor lui nu vedea faţa mulatrului. Nici nu putea să-l urască acum. Nici măcar nu-i displăcea. Se culcă şi ceva mai târziu, adormi. In visele ce-l năpădiră, acel care-l înfrunta în luptă

nu era Concombre Battesse, ci Saint-Pierre
Boulain.

Când se deşteptă, visul era ca o urmă de foc în creerul lui. Soarele nu răsărise încă, dar aurora poleia răsăritul. Se îmbrăcă în linişte şi cu grijă, trăgând cu urechea dacă nu răsbea cumva prin perete vreun semn de deşteptare. Dacă Marie-Anne se trezise, era foarte liniştită. Pe mal nu era niciun sgomot. Auzea, de pe malul celălalt, cântatul oamenilor şi văzu prin fereastră fumul alb al focurilor de dimineaţă, înălţându-se printre vârfurile copacilor. Un Indian deschise uşa şi-i aduse dejunul de dimineaţă, şi acelaşi Indian se întoarse să ia înapoi tacâmul, o jumătate de ceas mai târziu.

Carrigan aşteptă, încordat de dorinţa de a intra în acţiune. Nu avea niciun presentiment că i s'ar putea întâmpla ceva rău. Fiecare fibră şi fiecare nerv al trupului vibra în el, de convingerea îndemânărei sale, de credinţa, primejdioasă dealtfel, a unui apropiat triumf, în ciuda şanselor lui Batteese, graţie greutăţii şi forţei sale brutale, pe cari ştia că o să le întrebuinţeze fără niciun menajament. De vreo zece ori trăsese cu urechea la peretele dintre el şi Marie-Anne, şi nu auzise vreo mişcare din partea cealaltă.

Era ora opt când unul dintre oamenii de pe barcă apăru în uşă şi-l întrebă dacă era gata. David îl ajunse repede din urmă. Uită ce spusese lui Concombre Batteese, uită în sacul său mânuşile moi, uită că-i făgăduise să se lupte cu ele împotriva-i. Acum nu se gândea să se lupte, decât cu pumnii goi.

Se coborî într'o luntre cu omul de pe barcă, care se căznea să îndrepte luntrea repede spre ţărmul opus. Pe când mergeau, David fu sigur că surprinsese mişcarea înceată a perdelei dela fereastra mică a cabinei Mariei-Anne. Surâse şi ridică mâna. Atunci perdeaua cabinei se dădu la o parte şi văzu pe soţia lui Saint-Pierre, uitându-se la el, cum se ducea să se lupte.

Pluta era pustie, dar ceva mai jos de ea, pe o întindere mare de nisip de pe ţărm, făcut tare şi neted de bătaia continuă a apei, se adunase o mulţime de oameni. I se păru curios văzându-i cât stau de liniştiţi, ştia doar că era un instinct natural la oamenii pădurii, să-şi strige şi să-şi caute din toate puterile, emoţiile. Spuse acest lucru omului care-l întovărăşea. Acesta ridică din umeri şi rânji.

— Aşa-i porunca lui Saint-Pierre — explică el. — Saint-Pierre spune că nimeni nu trebue să facă sgomot la... cum se spune?.., la funeraliile dumitale. Şi o să fie o înmormântare clasa întâia, domnule!

— Văd — dădu David din cap, şi nu surâse la gluma celuilalt.

Se uita la cercul de oameni. O figură uriaşă se desprinsese din mijloc şi venea încet spre râu. Era Saint-Pierre. Vârful luntrei nici nu atinsese încă malul şi David sări din ea şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare. In dosul lui Saint-Pierre venea Batteese, mulatrul. Era gol până la brâu, şi dela genunchi în jos. Braţele lui de gorilă atârnau uriaşe şi desfăcute de o parte şi de alta, şi muşchii corpului său monstruos păreau nişte sculpturi în lemn, în lumina soarelui de dimineaţă. Semăna cu un urs, cu o bestie omenească de o forţă montruoasă, cu un animal groaznic şi înspăimântător.

Totuşi, David abia observă asta. Păşi spre Saint-Pierre, se uită la el şi se opri. Mersese cu atâta grabă spre el, încât şeful Boulainilor nu ieşise încă din cercul oamenilor săi.

Saint-Pierre surâdea. Ii întinse mâna cum i-o întinsese mai de mult în cabina bărcii, şi vocea lui puternică îi ură bunvenit.

Carrigan nici nu se uită la mâna întinsă. O clipă, privirile celor doi bărbaţi se întâlniră, repede ca fulgerul, braţul lui Carrigan porni şi, cu dosul mâinii, trânti o palmă grozavă pe obrazul lui Saint-Pierre. Sgomotul palmei era ca lovitura unei lopeţi pe o apă liniştită. Nu era nimeni dintre luntraşi cari să n'o fi auzit şi când Saint-Pierre se clătină pe picioare din cauza violenţei loviturii, un strigăt de mirare izbucni din rândurile privitorilor. Concombre Batteese părea pietrificat. Atunci, Saint-Pierre îşi reveni şi urlă ca o fiară sălbatecă. Fiecare muşchi al corpului său tresălta, sub impulsul unei forţe oarbe şi nestăpânite; ochii îi scânteiau, avea pe faţă furia unei fiare. In faţa tuturor oamenilor săi, primise cea mai mortală insultă care putea fi adusă unui om din ţinutul celor Trei Râuri — o palmă primită dela un alt om. Putea să ierte orice, afară de asta. O astfel de palmă dacă nu e răzbunată, era o ruşine care trece într'a doua şi într'a treia generaţie, şi chiar copiii strigă: „Obraz pălmuit!" oricărui om destul de laş să primească o palmă fără să răspundă. Un urlet izbucni şi din gâtlejul lui Concombre Batteese, căci i se păru că Saint-Pierre Boulain era gata să omoare pe omul care-l lovise. Văzu că speranţa proprie-i sale lupte se evapora. Niciun om din Ţinutul Nordului nu mai putea să se lupte cu Carrigan înaintea lui Saint-Pierre.

David aştepta, gata să primească năvala acestui om care părea scos din minţi. Pentru a doua oară avu impresia unei lupte puternice în sufletul lui Saint-Pierre. Uriaşul se opri locului. Furia îi muri de pe faţă, iar pumnii lui enormi rămaseră încleştaţi. Spuse, pentru David singur:

— Asta a fost o palmă în glumă, M'sieu? A fost... o glumă?

— A fost pentru dumneata Saint-Pierre — replică David. — Eşti un laş şi un trădător. In noaptea trecută, am mers înnot la pluta dumitale, m'am uitat pe fereastră şi am văzut ce s'a întâmplat în cabină. Nu meriţi să se lupte un om cinstit cu dumneata, totuşi mă voiu lupta cu dumneata, afară dacă nu eşti un laş prea mare — şi îndrăzneşti să laşi să decurgă lucrurile aşa cum au fost pregătite mai demult.

Ochii lui Saint-Pierre se măriră şi câteva momente se uită la Carrigan, ca şi cum s'ar fi uitat în el şi nu la el. Pumnii lui mari se destinseră şi încet încordarea de fiară a trupului său dispăru. Acei cari priveau, contemplau transformarea plini de mirare, căci numai Saint-Pierre şi mulatrul pricepeau sensul cuvintelor lui Carrigan, dar cu toţii văzuseră şi auziseră insulta şi palma.

— Ai venit pe plută — repetă Saint-Pierre cu o voce şoptită, ca şi cum se îndoia de cele ce auzise. — Te-ai uitat pe fereastră... şi ai văzut...

David dădu din cap. Nu putea să-şi stăpânească otrava amară din cuvinte, ura lui pentru omul care-i sta în faţă.

— Da, m'am uitat pe fereastră. Şi te-am văzut pe dumneata şi pe cea mai de rând femeie de pe cele Trei Râuri... sora omului pe carea l-am trimis la spânzurătoare. Am...

— *Stop!*

Vocea lui Saint-Pierre izbucni, ca un bubuit neaşteptat de tunet. Se apropiă cu un pas, cu faţa lividă, cu privirea în flăcări. Cu o sforţare puternică se stăpâni din nou. Şi atunci, ca şi cum ar fi văzut ceva pe care David nu putea vedea, încercă să surâdă şi în aceeaşi clipă David surprinse un rânjet care desfăcea în două faţa lui Concombre Batteese. Schimbarea de pe faţa lui Saint-Pierre apăruse tot atât de repede ca şi lumina soarelui care se iveşte de după nori. Un hohot sgudui pieptu-i larg. Izbucni într'un râs încet şi stăpânit şi se întoarse spre barca de peste râu.

— M'sieu, îţi pare foarte rău pentru ea. Vrei să te lupţi...

— Pentru cea mai curată, cea mai frumoasă femeie ce-a existat vreodată! Soția dumitale!

— E caraghios — spuse Saint-Pierre, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie-şi, uitându-se mereu la barcă. Da, e caraghios, *ma belle* Marie Anne! Ți-a spus că te iubeşte, ți-a sărutat părul şi te-a ținut în brațe... totuşi vrea să se lupte cu mine, pentrucă mă crede un mare păcătos; şi ca să mă oblige să mă lupt în locul lui Batteese, spune de Carmina mea, că e o femeie de rând! Aşa că ce-mi mai rămâne de făcut? Trebue să mă bat. Trebue să mă bat. Trebue să mă lupt cu el până nu va mai putea să se mişte. Şi atunci o să ți-l trimit din nou să-l îngrijeşti, *chérie,* şi pentru asta e în stare să accepte să-l pedepsesc? Nu-i aşa, M'sieu?

Surâdea şi nu mai părea furios când se întoarse spre David.

— M'sieu, mă voi bate cu d-ta. Pariurile rămân aceleaşi. Şi în clipa asta, să fim cinstiți, ca nişte adevărați bărbați, şi să punem lucrurile la punct. Iubeşti pe *ma belle* Jeanne-Marie-Anne? Nu-i aşa? Şi... eu... iubesc pe Carmina, pe al cărui frate l-ai spânzurat, aşa cum nu iubesc pe nici o femeie din lume. Bine! Dacă vrei s'o iei aşa, să ne luptăm!

Incepu să-şi scoaată haina, şi, cu un mârâit în gâtlej, Concombre Batteese se întoarse înapoi ca un câine bătut, ca să explice oamenilor lui Saint-Pierre, schimbarea planului de luptă.

CAP. XXI.

CÂND CARRIGAN IŞI SCOASE HAINA, îşi dădu seama, că cel puţin dintr'un punct de vedere, întâlnise în Saint-Pierre Boulain un adversar cel puţin egal cu el. In serviciul admirabil din care făcea parte, cunoscuse mulţi oameni de fier şi de oţel, oameni ai căror nervi şi sânge rece nu puteau fi turburaţi nici chiar de moarte. Totuşi, trebuia să admită că Saint-Pierre le era superior tuturor — şi lui însuşi. Intr'o clipă, transformase pe şeful Boulainilor într'un vulcan care ameninţa să se reverse cu o furie sălbatecă; şi totuşi, nici furia, nici distrugerea nu se deslănţuiseră. Acum Saint-Pierre surâdea din nou, când Carrigan i se aşeză în faţă, gol şi el până la brâu. Nimic nu mai trăda furtuna pătimaşă ce-l stăpânise cu câteva minute mai înainte. Ochii lui reci ca oţelul, aveau în ei o licărire care era realmente prietenoasă, când Concombre Batteese trase cu o piatră pe nisipul tare, cercul în care nu trebuia să pătrundă niciun alt om. După ce isprăvi şi după ce oamenii lui Saint-Pierre se adunară împrejur, Saint-Pierre vorbi lui David cu glas scăzut.

— M'sieu, e o ruşine că trebue să ne luptăm. Imi placi. Totdeauna mi-a plăcut un bărbat care e capabil să se lupte ca să apere o femeie, iş o să am grijă să nu te lovesc mai tare decât e nevoie, că să-ţi vină minţile la cap — şi să câştiig pariul. Aşa dar n'ai a te teme că te voi omorî, cum ar fi făcut-o

Batteese. Şi-ţi făgăduesc să nu te desfigurez de dragul... doamnei din barcă. Carmina mea, dacă ar şti că ai spionat-o noaptea trecută la fereastră, mi-ar spune să te omor cât mai repede, căci, în ceea ce te priveşte, bunele ei intenţii au dispărut, de când i-ai spânzurat fratele. Totuşi, cu mine e un înger!

Dispreţul pentru omul care vorbea simultan de soţia sa şi de infama Carmina Fanchet, aduse un surâs batjocoritor pe buzele lui Carrigan. Arătă cu capul cercul de oameni, cari aşteptau:

— Sunt gata să privească, Saint-Pierre. Vorbeşti mult. Să vedem acum, dacă ştii să te baţi.

O clipă, Saint-Pierre ezită.

— Imi pare rău, M'sieu...

— Eşti gata, Saint-Pierre?

— Nu-i frumos, şi nu o să mi-o ierte niciodată. Nu eşti un adversar pentru mine. Sunt odată şi jumătate mai tare ca d-ta.

— Şi tot atât de mare laş pe cât eşti de mizerabil, Saint-Pierre.

— E ca şi cum un bărbat s'ar lupta cu un copil.

— Totuşi, e mai puţin dezonorant decât să trădezi pe femeia care este soţia d-tale, pentru alta, care era să fie spânzurată alături de fratele ei, Saint-Pierre.

Faţa lui Boulain se înnegri. Se retrase cu vreo doisprezece paşi şi strigă un cuvânt lui Batteese. Intr'o clipă, cercul privitorilor se strânse. Mulatrul îşi scoase batista mare de pe cap şi o ţinu întinsă. Totuşi, pe lângă dorința de a vedea lupta, mai era ceva al cărui sens Carrigan îl prinse foarte repede. Atitudinea spectatorilor nu trăda numai nesiguranță sau așteptare nerăbdătoare, deși aveau fețele crispate și privirea fixă. Știa ce se petrece în mintea lor și ce șopteau între ei. Le era milă de dânsul. Acum, când sta gol pe jumătate, despărțit numai de câțiva pași de statura uriașă a lui Saint-Pierre nepotrivirea luptei și caracterul ei puțin sportiv, lovi chiar și pe Concombre Batteese. Singur Carrigan știa că fiecare fibră a trupului său e turnată dintr'un oțel tare. Dar, la privire, ca mărime numai, părea un copil față de Saint-Pierre. Și oamenii lui Saint-Pierre, își rețineau greu sentimentul din cauza neegalității strigătoare dintre ei și se așteptau la un măcel, nu la o luptă.

Un surâs apăru pe buzele lui Carrigan, văzând pe Batteese că ezită să arunce batista. Și cu repeziciunea luptătorului antrenat, își făcu un plan al bătăliei înainte ca batista să cadă din degetele mulatrului. Când ea atinse pământul, surâsul îi dispăru de pe buze și privi spre Saint-Pierre.

— Nu surâde niciodată când te lupți — îi spusese odată cel mai mare dintre maeștrii ringului. Nu te arăta niciodată supărat. Nu trăda nicio emoție, dacă e posibil.

Carrigan se întrebă ce-ar spune profesorul său de box, dacă l-ar vedea acum retrăgându-se încet dinaintea lui Saint-Pierre, care înainta ca un uriaș spre el, căci știa că figura-i trăda lui Saint-Pierre și oamenilor săi, păcatul cel mai mortal — grija și nehotărîrea. Cu ochi ce păreau nesiguri, supraveghea cu atenţie efectul stratagemei sale asupra lui Boulain. De două ori, uriaşul îl urmărise în jurul ringului de nisip şi sclipirea de oţel din privire se schimbase în râs, feţele crispate ale oamenilor din jurul lor se destinseră. O mişcare de veselie stăpânită înlocui tăcerea dela început. A treia oară, David repetă manevra de retragere şi ochii lui priviră pe furiş la Concombre Batteese şi la oamenii din dosul lui. Cu toţii rânjeau. Gura mulatrului era larg deschisă, şi corpul său enorm avea o atitudine mirată şi dezamăgită. Asta nu era o luptă! Era o comedie — ca şi cum un cocoş ar fi urmărit o vrabie într'o găinărie, căci David începu să sară împrejurul lui Saint-Pierre, sărind şi păzindu-se, păstrând mereu o distanţă prudentă. Un hohot de râs izbucni din gâtlejul lui Batteese, şi se transformă în muget la ceilalţi oameni. Saint-Pierre se opri din mers, cu un rânjet pe faţă, cu braţele neatente şi cu umerii nepregătiţi, când Carrigan se apropiă din nou de el. Şi... atunci...

Hohotul de râs se opri în gâtlejul mulatrului. De unde înainte, nu se auzeau decât strigăte, se făcu deodată tăcere. Se auzi o icnire adâncă, făcută parcă de un om lovit. Cu un gest mai iute decât orice închipuire, Carrigan sări. Il văzură lovind. Auziră sgomotul pumnului. Văzură capul mare a lui Saint-Pierre dându-se pe spate, ca şi cum ar fi fost scos dintre umeri cu o lovitură de măciucă, văzură şi auziră o altă bubuitură, o a treia — ca nişte fulgere consecutive, şi Saint-Pierre căzu jos, ca lovit de un glonţ. Omul de care râse-

seră nu mai semăna cu un vrăbioi care sare.
Aştepta, plecat puţin înainte, cu fiecare muşchi al trupului gata de acţiune. Se aşteptau, ca să sară pe adversarul căzut, să-l lovească, să-i care pumni, să-l desfigureze, aşa cum obişnuesc vâslaşii. Dar David aştepta şi Saint-Pierre se ridică în picioare. Gura lui sângera şi era plină de nisip; o umflătură mare începea să-i crească peste un ochiu. Pe faţă i se aprinsese un foc de moarte, şi se repezi ca un bulldog la neînsemnatul său adversar, care îl umilise şi-l înşelase. Acum Carrigan nu se mai retrăgea, ci se ţinea bine înfipt pe pământ: un strigăt de bucurie izbucni din pieptul lui Batteese când pumnul puternic al uriaşuşului coborî asupra victimei sale. Era o avalanşă de forţă brută, prăvălindu-se destructivă, şi Carrigan părea că vrea să-i iasă înainte. Dar îşi lăsă capul în jos, mai repede decât o piatră care se scufundă, şi în clipa când pumnul lui Saint-Pierre se repezi ca o măciucă peste umărul său, pumnul lui David lovi în plin în coşul pieptului. Era o lovitură magistrală, dată cu o forţă neobişnuită şi strigătul lui Saint-Pierre fu auzit de toţi privitorii. Furia lui se opri, braţele i se deschiseră şi prin deschizătura aceasta, pumnul lui Carrigan se mai repezi odată în falca lui; la a doua lovitură, uriaşul se prăvăli pe nisip. Rămase acolo,, şi nu făcea nicio sforţare să se ridice.

Concombre Batteese, cu gura lui mare, deschisă, rămase o clipă mut, ca şi cum pumnul l-ar fi lovit pe el, în locul stăpânului. Apoi, îşi reveni imediat, şi sări lângă David.

— *Diable! Tonnerre!* Nu te-ai bătut încă cu Concombre Batteese! urlă el. *Non,* m'ai înşelat, ai minţit, ai fugit de Concombre Batteese, cel mai puternic om, de pe cele Trei Râuri! Eşti un mare laş, un mare poltron, ţi-e frică să te baţi cu mine, care sunt cel mai bun luptător din toate ţinuturile astea! *Sapristi!* De ce nu dai în cel mai puternic om care...

David nu mai auzi restul. Ocazia era prea ispititoare. Lovi, şi cu un sgomot de copac tăiat, corpul de gorilă a lui Concombre Batteese se rostogoli peste acel al şefului Boulainililor. De data asta, Carrigan nu mai aşteptă, ci continuă să loveaască atât de repede, că mulatrul abia se ridicase în genunchi, când un alt pumn în falcă îl trimise pe nisip din nou. De trei ori încercă el să se ridice în picioare, şi de trei ori fu trântit înapoi la pământ. După ultimul pumn, se ridică în capul oaselor, ameţit, şi rămase aşa, clipind ca năucit, cu o mână încleştată în nisip. Se uita fără să-l vadă pe Carigan, care eştepta lângă el, apoi, prosteşte, la cercul de oameni, ce priveau cu ochii holbaţi şi cu respiraţia tăiată de mirare, din cauza minunii. Auziră pe Batteese mormăind ceva incoherent, şi Saint-Pierre păru că aude şi el, căci se mişcă, se ridică încet, până când se aşeză şi el pe nisip, uitându-se la Batteese.

Carrigan îşi luă cămaşa, şi întovărăşit de vâslaşul care-l adusese din barcă, se întoarse la luntre. In dosul lor nu se auzea nicio şoaptă. Chiar lui David, întâmplarea i se părea extraordinară, şi nu era deloc nemulţumit să părăsească locul cât mai repede şi cât îi permitea demnitatea, înainte ca vreun altul din oamenii lui Saint-Pierre, să se ofere să facă şi el o demonstraţie cu puterea lui. Ii venea să râdă. Ar fi vrut să mulţumească lui Dumnezeu, cu voce tare, pentru norocul absurd care-l făcuse să triumfe, nu numai uşor, dar şi complet. Ştiuse că o să învingă, dar se aşteptase la o luptă teribilă, înainte ca să dea lovitura decisivă. Şi n'a fost nicio luptă! Se întorcea pe barcă fără nicio sgârietură, cu părul puţin sburlit. Biruise nu numai pe Saint-Pierre, dar şi pe mulatrul uriaş! Era de necrezut — şi totuşi aşa se întâmplase. Era o comedie, un episod de operă-bufă, care însă putea repede să se transforme în tragedie, dacă Saint-Pierre sau Concombre Batteese, ar bănui adevărul. In acest caz, ar fi nevoit să-i înfrunte din nou, de data asta cu mai puţine şanse de surpriză, şi era destul de cinstit faţă de el însuşi, să recunoască sincer că ideea această nu-l ispitea nici nu-l entuziasma. După ce scosese din luptă şi pe Saint-Pierre şi pe Batteese, nu mai voia să mai aibă de luptat cu ei. In definitiv, dibăcia şi prudenţa sunt cele mai bune părţi ale curajului, şi el avea să mulţumească zodiei sale bune, că-l păzise.

Simţea o nelinişte lăuntrică din cauza rezultatului final al întâmplării. Saint-Pierre nu avea de ce să se plângă, căci lipsa lui de prudenţă unită cu norocul lui David fuseseră cauza înfrângerii sale — şi norocul şi lipsa de prudenţă a adversarului sunt factori legitimi în orice luptă, îşi spunea Carrigan. Dar cu Batteese era cu totul altceva. Işi oferise maxilarul mare, nepăzit şi ispititor, şi Carrigan cedase acestei ispite. Lovitura ar fi ametit un bou. Trei altele, la fel, îl culcaseră pe nisip, cu minţile pierdute, şi niciuna din aceste lovituri nu erau exact conforme cu regulile boxului. Fuseseră toate eficace, cu prisosinţă, dar mulatrul putea să ceară o revanşă, când îşi va reveni complet în fire.

Până nu ajunse la jumătatea drumului spre barcă, David Carrigan nu îndrăsni să se uite îndărăt, peste umăr, la omul care vâslea, ca să vadă ce efect îi făcuse lupta. Era un flăcău, cu o gură mare, cu ochii vioi, muşculos ,şi rânjea dela o ureche la cealaltă.

— Ei bine, ce zici de asta, camarade?

Celălalt dădu vesel din umeri.

— *Mon Dieu!* Ai auzit de un flăcău, numit Jean Clamart, M'sieu? *Non?* Ei bine, eu sunt Jean Clamart, şi odată, am fost un mare luptător. Batteese m'a bătut de cinci ori, M'sieu — aşa că pot spune că a fost o maaa-re luptă! Sunt mulţi ani de când am văzut ceva la fel la Montréal — un *boxeur de profession. Oui.* René Babin o să-mi plătească cincisprezece piei de zibeline contra cărora am pariat trei piei de vulpe roşie, că o să câştigi dumneata. Pieile sunt bune, altfel nu aş fi pariat. E caraghios!

— Da, e caraghios — recunoscu David. — Cred că e puţin prea caraghios. Păcat că nu au stat pe picioare ceva mai mult timp. —

Deodată îi veni o inspirație:

— Jean! ce zice, n'ar fi bine să ne reîntoarcem, și să le propunem noi amândoi o nouă luptă, de data asta în toată regula?

Gura care rânjea a lui Jean Clamart, se închise ca o trapă.

— *Non, non, non,* mormăi el. A fost o luptă dreaptă, și Jean Clamart, trebue să-și păzească fața, pentru Antoinette Roland, căreia nu-i plac fețele desfigurate, cum nu-i place dracul, *m'sieu! Non, non!*

Vârî lopata în apă și vâsli cu mai multă putere, și David simți cum i se ușurează inima. Dacă Jean era un om fără frică și inimos, l-ar putea lua drept un barometru al dispoziției celorlalți; era deci probabil că nici Saint-Pierre, nici Batteese nu vor mai cere altă luptă și că Saint-Pierre își va plăti pariul.

Nu zări pe nimeni pe puntea bărcii, când se cățără pe luntre. Uitându-se îndărăt, văzu că alte două bărci, porniseră de pe malul din față. Atunci se duse la ușa cabinei sale, o deschise și intră. Abia închisese ușa după el, și se opri, cu privirea țintă spre fereastra care se deschidea spre râu.

In plină lumină a dimineții, stătea Marie-Anne Boulain. Era cu fața la el. Obrajii îi ardeau. Buzele-i roșii erau întredeschise. Ochii ei erau plini de un foc, pe care nu făcea nicio sforțare să-l ascundă. Ținea în mână binoclul, pe care el îl lăsase pe masa cabinei. David ghici adevărul. Ea văzuse tot fiascul lamentabil de pe țărm.

Simţi cum îl cuprinde o ruşine pe care nu şi-o putea stăpâni, şi privirea-i se înturnă dela ea spre masă. Ceea ce văzu acolo, îi tăiă respiraţia. Erau toate aparatele hirurgicale ale lui Nepapinas, doctorul indian. Erau lighene cu apă, bandaje de tifon gata de întrebuinţat, o grămadă de vată antiseptică, şi toate leacurile şi doctoriile cari pot fi de folos ca să uşurezi agonia unui om pe moarte. Dincolo de masă, acoperit aproape de grămada asta de lucruri, sta Nepapinas în persoană, cu o expresie dezamăgită pe faţa lui de mumie.

Nu putea fi decât o explicaţie. Amândoi se aşteptaseră ca el să fie adus îndărăt, mai mult mort decât viu, şi soţia lui Saint-Pierre pregătise toate, în vederea acestui desnodământ, pe care îl socotea inevitabil. Chiar patul îi era făcut, aşteptând parcă să fie ocupat.

Şi David, văzând expresia din ochii soţiei lui Saint-Pierre, simţi cum îi bate inima. Nu era o sclipire veselă, şi flacăra din obrajii ei nu era din cauza jenei. Nu părea că se amuză. Comicul situaţiei nu o lovise, cum îl lovise pe el. Ea aşeză binoclul pe masă, şi veni încet spre el. Intinse mâinile şi el îi simţi desmierdarea catifelată a degetelor.

— A fost splendid! spuse ea încet. — A fost splendid!

Era foarte aproape de el. Ridică încet mâinile, până când vârfurile degetelor îi atinseră umerii, şi gura-i purpurie fu atât de aproape de a lui că putea să-i simtă respiraţia parfumată.

Şi ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută, și înainte ca el să-i simtă apăsarea sălbatecă a buzelor, dânsa se și îndepărtase. Sburase ca o rândunică spre ușă, și o închise repede în urma ei. Câteva clipe el o auzi fugind.

Atunci privi spre bătrânul Indian, care și el se uita la ușa prin care fugise soția lui Saint-Pierre.

CAP. XXII.

MULTE SECUNDE, lungi ca tot atâtea minute, David stătu locului, acolo unde-l lăsase ea. Nepapinas se ridică în picioare, își strânse instrumentele, se îndreptă morocănos spre ușă și ieși. Abia își da seama de mișcările Indianului. In sufletu-i se aprinseseră flăcările unui foc uriaș. Din proprie inițiativă, soția lui Saint-Pierre îl sărutase. Buzele îl ardeau și inima îi bătea puternic. Câtva timp se uită nemișcat la locul unde stătuse lângă fereastră. Apoi se repezi la ușă și o deschise toată; buzele lui rostiră numele Mariei-Anne. Dar soția lui Saint-Pierre plecase. Nepapinas plecase și el, iar la capătul celălalt al bărcii sta numai Jean Clamant, supraveghiind cu atenție ce se petrece în jurul său.

Cele două luntri se apropiaseră; în una din ele erau doi bărbați, în cealaltă trei. David ghici că erau păzitori, ca Jean Clamart, trimiși de Saint-Pierre să-l supravegheze. O a patra barcă părăsi malul îndepărtat. Când ajunse la mijlocul râului, el recunoscu în omul care sta în faţă, pe André schilodul. Celălalt, cugetă el, trebue să fie Saint-Pierre.

Se reîntoarse în cabină şi stătu unde şezuse Marie-Anne, la fereastră. Nepapinas nu luase ligheanele cu apă; bandajele mai era acolo, ca şi movila de vată antiseptică şi patul făcut. Işi da seama că, dacă Saint-Pierre sau Batteese l-ar fi bătut şi l-ar fi stâlcit, şi vreo doi dintre oameni l-ar fi ridicat în barcă între ei, probabil că Marie-Anne nu l-ar fi sărutat. Această sărutare a soţiei lui Saint-Pierre îi va rămâne ca un dar până la moarte!

Se gândea la ea, la atingerea caldă şi catifelată a buzelor ei roşii, când Saint-Pierre intră în cameră. Prezenţa lui, în acest moment admirabil al vieţii sale, nu-i provoca lui David niciun simţimânt de umilire sau de ruşine. Intre el şi Saint-Pierre se înălţă ca un zid, ceea ce văzuse în noaptea trecută: Carmina-Fanchet, în toată splendoarea frumuseţii sale desvelite, strânsă în braţele bărbatului a cărui soţie, numai cu o clipă mai înainte, îşi apăsase buzele de ale lui. Când privirile lor se întâlniră, avu un moment dorinţa să-i spună celuilalt ce se întâmplase, dar se gândi că ar fi zadarnic şi că nu ar putea decât să înveninează şi mai mult relaţiile dintre ei doi. Dar când se uită mai bine la adversar, văzu că nici asta nu ar răni pe Saint-Pierre, căci şeful Boulainilor, cu ochiul lui umflat, zărise lucrurile de pe masă şi patul făcut. Ochiul lui teafăr se umplu de veselie, iar dinţii albi îi sclipiră într'un surâs înţelegător.

— *Tonnerre*, ți-am spus că o să te dădăcească, zise el. — Vezi ce ocazie ai pierdut, M'sieu Carrigan!

— Am primit în schimb altceva, de care o să-mi amintesc mai mult decât de-o îngrijire trecătoare — replică David. — Dar acum mă interesează mai mult să știu, ce părere ai despre luptă, Saint-Pierre... și dacă ai venit să-ți ții pariul.

Saint-Pierre avu un râs misterios:

— A fost splendid, splendid — spuse, repetând cuvintele Mariei-Anne. — Jean Clamart spune că ea a fugit afară, aprinsă la față ca un trandafir roșu din luna August, că nu i-a spus niciun cuvânt, ci a sburat ca o păsărică în pădurea de mesteacăni de pe mal!

— Era turburată pentrucă te-am învins, Saint-Pierre.

— *Non, non* — dimpotrivă, era veselă ca o rândunică.

Deodată ochii îi căzură pe binoclu.

David dădu din cap:

— Da, a privit toată lupta cu el.

Saint-Pierre se așeză la masă și scoase un fel de mârâit, luând unul din bandaje între degete:

— Mi-a văzut înfrângerea. Și nu m'a așteptat, ca să mă bandajeze!

— Poate s'a gândit că ar face-o mai bine Carmina Fanchet, Saint-Pierre.

— Și mi-e rușine să mă întorc la Carmina, cu umflătura asta mare pe ochi, M'sieu. Și, culme a ghionionului... nu-i așa că insiști să plătesc pariul?

— Insist.

Fața lui Saint-Pierre se înăspri.

— *Oui*, trebue să plătesc. Sunt obligat să-ți spun tot ce știu despre această *bête noire* — Roger Andemard cel Negru. Nu-i așa?

— Da, așa-i.

— Dar după asta, ți-am mai spus ceva? Iți amintești dacă ți-am mai dat vreo garanție, M'sieu Carrigan? Spus-am oare că te voi lăsa să pleci? Făgăduitu-ți-am că nu te voi omorî și că nu-ți voi arunca trupul în fundul apei? Dacă-i așa, nu-mi reamintesc.

— Ești cumva o bestie Saint-Pierre, un asasin, ca și...

— Stai! Nu-mi mai spune ce ai văzut pe fereastră, căci nu are nimic de a face cu asta. Nu sunt o bestie, ci un om. Dacă aș fi fost o bestie, te-aș fi omorît în prima zi când te-am văzut în cabină. Nu te ameninț de loc că te voi omorî, și totuși, va fi poate necesar dacă insiști să plătesc pariul. Mă înțelegi, M'sieu. Să refuzi să plătești un pariu e mai mare crimă pentru poporul nostru, decât omorul unui om, dacă există un motiv bun să omori. N'am ce face. Trebue să plătesc, dacă insiști. Dar înainte să mă achit, găsesc că e corect să te previn.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun nimic, deocamdată. Nu pot să spun ceea ce cred că e necesar să fac, după ce vei fi auzit ceea ce știu despre Roger Andemard. Bineînțeles, mi-am făcut un plan de pe acum, M'sieu, dar planul poate să se schimbe dintr'un moment în altul. Vreau numai să te previn că e foarte hazardat, şi căte joci cu focul.

Carrigan se aşeză încet pe un scaun, în faţa lui Saint-Pierre, având masa între ei.

— Iţi pierzi timpul, încercând să mă sperii — spuse. Insist, să-mi fie achitat pariul, Saint-Pierre.

O clipă, Saint-Pierre păru vădit turburat. Apoi buzele i se desfăcură, şi surâse amar, peste masă, lui David.

— Imi pare rău, M'sieu David. Imi placi. Eşti un viteaz, nu un laş, şi mi-ar plăcea să lucrez cu d-ta umăr la umăr, în toate împrejurările. Şi acest lucru s'ar putea întâmpla, deşi nu înţeleg cum. Ţi-o mai spun, ar fi fost de o mie de ori mai bine pentru d-ta, dacă te-aş fi învins eu, şi dacă d-ta ai fi fost obligat să plăteşti pariul... meu!

— Mă interesează acum numai Roger Andemard, Saint-Pierre. De ce eziţi?

— Eu să ezit? Nu ezit, domnule. Iţi dau numai o şansă.

Se plecă înainte, cu braţele lui mari rezemate de masă.

— Şi insişti, M'sieu David?

— Da, insist.

Incet, pumnii lui Saint-Pierre se strânseră, apoi spuse cu o voce înceată:

— Atunci mă achit, m'sieu. *Eu sunt Roger 'Andemard!*

CAP. XXIII.

EXTRAORDINARA MĂRTURISIRE a omului care-i sta în faţă, amuţi pe David. Bănuise că există legături misterioase între Saint-Pierre şi criminalul pe care-l căuta, dar nu ce i se vădea acum. Roger Andemard, cu pumnii strânşi, cu un surâs imperceptibil ce începea să-i fluture pe gură, aştepta rece ca el să-şi revină din mirare. In clipele acestea, când inima părea că-i încetează să mai bată, Carrigan se uita la celălalt, dar gândul său trecea dincolo de el... la femeia, care-i era soţie. Marie-Anne *Andemard*, soţia lui Roger cel Negru! Ii venea să strige, numai gândindu-se că un astfel de fapt era posibil. Stătu totuşi ca o vită lovită între coarne, până când monstruosul adevăr îi stăpâni mintea, pustiindu-i-o ca un uragan. Insfârşit, putu să se gândească limpede, nestingherit de nicio sentimentalitate. In faţa lui sta Roger cel Negru, asasinul. Marie-Anne era soţia lui. Carmina Fanchet, sora unui alt asasin, metresa lui. Şi Batteese, omul gorilă, şi André schilodul şi toată mulţimea aceea de aventurieri, erau prietenii şi familia lui Roger Andemard. Iubirea lui pentru o femeie îl orbise într'atât că-i ascunsese toate faptele ce se petreceau în jurul său. Căzuse ca un miel între lupi; se străduise să creadă în ei. Nu era de mirare dacă Batteese şi omul pe care îl cunoştea ca Saint-Pierre, se arătau din când în când atât de veseli.

Incepu să vorbească, cu o răceală agresivă.

— Admit şi surpriza aceasta. Şi totuşi, ai lămurit prea repede o serie de lucruri. Asta-mi arată din nou, că tragedia este uneori strâns legată de comedie.

— Imi pare bine că vezi partea comică a întâmplării, M'sieu David.

Roger cel Negru surâdea tot atât de plăcut, cât îi permitea ochiul învineţit.

— Nu trebue să fim prea serioşi când murim. Dacă ar trebui să mor spânzurat, aş cânta până m'ar strânge funia de gât, să arăt lumii că nu trebue să fii nenorocit dacă ai ajuns la capătul vieţii.

— Presupun, că ai ghicit că o să-ţi dau tocmai ocazia asta — spuse David.

Roger cel Negru se plecă peste masă, cu curiozitate:

— Şi crezi că o să mă spânzuri?

— Sunt sigur de asta.

— Şi vrei să pariezi asta, M'sieu David?

— Nu pot paria cu un om condamnat.

Roger cel Negru pufni în râs, lovindu-şi palmele puternic una de alta, iar ochiul teafăr îi strălucea uitându-se la Carrigan.

— Atunci, o să fac un pariu cu mine însumi, M'sieu David, că înainte ca frunzele să cadă de pe copaci, o să cauţi prietenia lui Roger Andemard cel Negru, şi o s'o iubeşti tot atât de mult pe Carmina Fanchet, precât o iubesc şi eu. Cât despre Marie-Anne...

Işi împinse scaunul şi se ridică în picioare, scuturat de hohotele lui de râs obişnuit.

— Şi pentrucă fac pariul acesta cu mine însumi, nu pot să te omor, M'sieu David, cu toate că ar fi lucrul cel mai nimerit. Te voi lua la castelul Boulain din pădurile Yellowknif-ului, dincolo de râul Scllavilor. Nimic nu o să ţi se întâmple dacă nu încerci să fugi. Dacă încerci, vei muri la sigur. Şi asta m'ar supăra, M'sieu David, pentrucă te iubesc ca pe un frate, şi ştiu că la sfârşit vei lua mâna lui Roger Andemard cel Negru şi te vei pune în genunchi în faţa Carminei Fanchet. Cât despre Marie-Anne...

Se întrerupse din nou şi ieşi râzând din cabină. Şi când David auzi sgomotul metalic al zăvorului de partea cealaltă a uşii, îşi dădu seamă că Roger se ţinea de cuvânt.

Câtva timp nu se mişcă de pe scaunul său de lângă masă. Nu lăsase pe Roger Andemard să vadă cât de tare îi fusese răsturnat echilibrul interior, de ce aflase. Nu avea însă pretenţie să ascundă acest lucru şi lui însuşi. Era în puterea unui asasin, care avea îndărătul său o armată de asasini, iar Marie-Anne şi Carmina Fanchet făceau parte din această armată. Şi nu era numai prizonier. Era probabil, că Roger cel Negru va isprăvi cu el când va crede că a venit momentul oportun. Era chiar mai mult decât o probabilitate. Era o amară necesitate. Dacă-l lăsa în viaţă şi el scăpa, Roger cel Negru era pierdut.

Dar îndărătul acestor convingeri, şi ridicându-se deasupra lor, apăreau întrebări după întrebări, împingându-se una pe alta, pe când, mai mult ca totdeauna, creerul îi deveni un haos de nesiguranţă şi perplexitate. Dacă Saint-Pierre era Roger cel Negru, de ce mărturisea faptul atât de uşor, numai ca să se achite de un pariu? Ce motiv avea să-l mai lase în viaţă? De ce nu-l omorîse Batteese? De ce-l ajutase Marie-Anne să revină la viaţă şi-l îngrijise? Gândul i se întoarse la plaja de nisip alb, pe care fusese gata să moară. Cel puţin asta avea un sens. Dânşii, afând pe-o cale oarecare, că el plecase pe urma lui Roger Andemard, încercaseră s'o sfârşească cu el acolo. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce Batteese şi soţia lui Roger cel Negru şi Indianul Nepapinas riscaseră atât de mult, readucându-l la viaţă? De l-ar fi părăsit acolo unde căzuse, dânsul ar fi murit şi nu i-ar mai turburat.

In toate astea era ceva exasperant de nesigur şi nelogic. Era oare posibil ca Saint-Pierre Boulain să-i joace o farsă monstră? Dar şi asta era de necrezut. Căci mai era şi Carmina Fanchet, o tovarăşă potrivită pentru un bărbat ca Roger cel Negru, şi mai era şi Marie-Anne, care, dacă ar fi fost o farsă, nu şi-ar fi jucat rolul atât de bine.

Dintr'odată, toată inima i se umplu cu imaginea ei. Ii fusese cu adevărat prietenă şi uzase de toată influenţa ei ca să-l protejeze, pentrucă sufletul îi era bolnav din cauza mediului în care era silită să trăiască? Inima îi tresări la această idee şi îi venea s'o creadă. Avea încredere în Marie-Anne, şi această încredere nu putea fi distrusă, ci persista, mai puternică şi mai hotărîtă chiar, când se gândi din nou la Carmina Fanchet şi la Roger cel Negru. In inimă îi crescu convingerea că era un sacrilegiu să creadă că sărutarea pe care i-o dăduse de dimineață era o minciună. Era și altceva în ea — o bucurie spontană, o izbucnire de veselie pentrucă se reîntorsese nevătămat, ceva ce făcea parte din sufletul ei femeiesc, și pornise dela ea fără să se poată stăpâni. Apoi se rușinase și fugise afară, atât de repede că el nu-i mai zări fața, după ce-i sărutase buzele. Dacă ar fi fost o șiretenie, o minciună, nu s'ar fi întâmplat așa.

Se ridică în picioare și se plimbă neobosit dealungul odăii, încercând să clarifice și să coordoneze toate aceste întâmplări. Auzi niște voci afară și în curând simți mișcarea bărcii sub picioarele sale; prin una din ferestrele dinspre mal, văzu copacii și malul nisipos dispărând încet îndărăt.

Pe mal, oricât îi putea străbate ochiul în lung și în lat nu văzu nici urmă de Marie-Anne, iar îndărăt rămăsese o barcă mică, și lângă barcă sta Roger cel Negru; în dosul său, încovoiat încât aproape atingea nisipul, André schilodul. La malul celălalt pluta pornea, greoaie.

In jumătatea de oră ce urmă, se întâmplară câteva lucruri ce-i arătară că închisoarea nu-i va mai fi agreabilă. De fiecare parte a bărcii, doi oameni lucrau la ferestre, și când isprăviră, nici una din ele nu putea fi deschisă mai mult de câțiva centimetri. Atunci se auzi un sgomot la ușă, scârțâitul unei chei în broască, și, spre surprinderea lui Carrigan, apăru Batteese. Mulatrul nu purta nicio urmă evidentă de loviturile puternice ce-l culcaseră la pământ, cu puţin mai 'nainte. Maxilarul, cu toţi pumnii primiţi, îi era tot atât de agresiv ca totdeauna; pe figura şi în atitudinea lui, totuşi, apropiindu-se de Carrigan, nu era nici un semn de resentiment sau de neprietenie. Nici nu părea ruşinat. Mai de grabă privea cu ochi uimiţi şi întrebători de băiat mic ce s'ar uita la o dihanie extraordinară. Carrigan, care-i sta în faţă, îşi da seama de ceea ce se petrecea în sufletul celuilalt, şi asta-i aduse un surâs de veselie pe buze.

Intr'o clipă, faţa lui Batteese se desfăcu într'un rânjet mare:

— *Mon Dieu,* ce s'ar întâmpla dacă ai fi frate cu Concombre Batteese, M'sieu? Gândeşte-te la asta: eu şi tu *frères d'armes! Ventre Saint-gris!* amândoi am pune pe fugă pe toţi luptătorii din Nord, ca iepurii în faţa ogarului! *Oui,* am fi o bună pereche, M'sieu — tu, care l'ai dat jos pe Batteese, şi Batteese care omoară ursul alb cu mâinile goale, care smulge copacii, care mestecă pietre, când a isprăvit tabacul.

Vocea i se ridicase, şi deodată, se auzi un râs de dincolo de uşă. Concombre tăcu brusc şi gura i se strânse. Râsese Jean Clamart.

— L-am dat jos de cinci ori şi acum o să-l trântesc a şasea oară! — murmură încet Batteese. — De două ori pe an l-am bătut pe acest *garçon,* Jean Clamart, aşa că ştie foarte bine ce-i un bun luptător. O să-l baţi, nu-i aşa, M'sieu? *Oui?* O să-ţi aduc şi alţi boxeuri buni, ca să-i învingi pe toţi — zece, doisprezece, douăzeci, patruzeci.

— Plăcut îmi mai aranjezi timpul, Batteese — spuse Carrigan. — Dar mă tem că o să fie imposibil. Vezi, căpitanul vostru, Roger Andemard cel Negru...

— Ce! — Batteese sări ca ars. — Ce spui, M'sieu?...

— Am spus că Roger Andemard, Roger cel Negru, adică omul pe care l-am crezut că este Saint-Pierre Boulain...

Carrigan nu mai spuse altceva. Ceea ce intenţiona să spună era fără însemnătate, comparat cu efectul numelui lui Roger Andemard asupra lui Concombre Batteese. O flacără sinistră sclipi în ochii mulatrului, şi pentru întâia oară, David îşi dădu seama că în capul lui grotesc era o minte ageră şi capabilă să prindă importanţa lucrurilor. Era evident faptul că Roger cel Negru nu-i spusese încă lui Batteese în ce consta pariul, şi că-şi descoperise identitatea. In clipa când Carrigan rosti numele lui Roger Andemard, mulatrul rămase ca şi cum l-ar fi lovit cineva cu o măciucă. Apoi spuse încet, ca şi cum şi-ar fi forţat cuvintele, şi se străduia să-şi stăpânească impulsurile şi instinctele.

— M'sieu, vin cu un mesagiu din partea lui Saint-Pierre. Vezi, ferestrele sunt închise. Uşa zăvorită pe dinafară. De amândouă părţile bărcii, veghem noi, tot timpul. Dacă încerci să fugi, te vom omorî. Asta-i tot. Te împuşcăm. Suntem cinci oameni în barcă, toată ziua, *toute la nuit*. Ai înţeles?

Se întoarse posomorît, nemai aşteptând răspuns, şi uşa se deschise şi se închise după el. Şi din nou se auzi cum se încuie zăvorul.

In ziua aceea, barca cobora liniştit râul imens. Vâslitul ritmic al lopeţilor nu se opri deloc. David le auzea, chiar când curentul devenea repede. Işi da seama că nu se vor mai opri până nu vor ajunge la capătul drumului. Lângă una din ferestrele deschise în parte, auzi vorbind doi oameni, când tocmai barca intra în cataractele Brule Point. Erau voci străine. Află că pluta uriaşă a lui Roger Andemard era făfăcută din treizeci şi cinci de parchete de lemne, şi că, între Point Brule şi Yellowknife, pluta va fi desfăcută de nouă ori, astfel ca fiecare parchet să poată trece singur prin cataractele primejdioase.

Va fi o treabă grea, îşi spuse David sieşi. O să fie un lucru încet şi primejdios. Viaţa nu-i era imediat ameninţată, aşa că avea timp să prepare în toată voia un plan de acţiune. In acel moment, i se părea că singurul lucru ce-l are de făcut era să aştepte, şi să se comporte, aşa cum îi prescriau instrucţiile mulatrului. Era în ele, când se gândi mai bine, un element de humor, care le făcea mai uşor de suportat. Totdeauna dorise să facă o plimbare cu barca pe cele Trei Râuri. Şi acum... o făcea!

La ora nouă, un păzitor îi aduse masa. Nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe omul acesta; era un flăcău înalt, subţire, făcut parcă să alerge ca un ogar, şi care purta, atârnat la cingătoare, un cuţit de-un aspect ameninţător, grozav. Când se deschise uşa, David mai văzu alţi doi. Păreau nişte indivizi, spornici la muncă, cu muşchii căliţi pentru lucru sau pentru luptă... Unul sta pe puntea bărcii, cu picioarele încrucişate, cu o carabină pe genunchi, şi celălalt sta în picioare, cu o puşcă în mână. Omul care-i aducea masa nu-şi pierdu timpul şi vorbele. Abia înclină capul, murmură un *bonjour* scurt şi ieşi. Când Carrigan începu însfârşit să mănânce, îşi spuse cu convingere, că Roger Andemard alesese cu o deosebită grijă personalul depe barcă şi că ochii oamenilor pe cari-i zărise, puteau fi, de-o fi vorba să ochească pe cineva cu puşca, tot atât de ageri ca şi ai unui şoim. Işi cunoşteau consemnul. Lui nu-i era îndemână să surâdă în faţa lor, cum zâmbise lui Concombre Batteese.

Cina îi fu adusă de un alt om, tot străin. Apoi, timp de două ore, până ce apuse soarele şi întunerecul începu să cadă, barca pluti la la vale pe râu. Făcuse vreo patruzeci de mile în ziua aceea, se gândi el. Era încă lumină când barca fu ancorată la ţărm, dar în noaptea asta nu se auzeau cântece şi hohote sălbatece de râs ale oamenilor, cărora le sosise totuşi ceasul de odihnă şi de distracţie. Lui Carrigan, care se uita pe fereastră, i se păru că era ceva ameninţător în toate astea. Siluetele întunecate depe mal păreau că stau mai mult la o veghe de înmormântare decât de pază. Ca să alunge impresia asta şi întunerecul din cabină, el aprinse două din lămpi, făcu câteva acorduri la pian, şi însfârşit se aşeză jos, ca să-şi fumeze pipa. I-ar fi fost bine venită tovărăşia lui Batteese sau a lui Clamart, sau a unuia dintre păzitori. Când singurătatea se lăsă grea peste el, găsi un fel de tovărăşie chiar în glasurile încete pe cari le auzea din întâmplare, de afară. Incercă să citească, dar cuvintele tipărite fugeau dinaintea ochi'or, şi nu înţelese nimic.

Era ora zece, şi nourii întunecaseră noaptea, când auzi prin fereastra deschisă un strigăt venind dinspre râu. Il auzi de două ori, înainte de a fi pornit răspunsul depe barcă, şi Carrigan recunoscu vocea lui Roger Andemard. Trecu un interval scurt apoi se lămuri hârşiitul unei luntre dealungul bărcii; urmă o conversaţie înceată în care chiar vocea bubuitoare a lui Roger Andemard era o şoaptă. Apoi se auzi scârţâitul unei chei, uşa se deschise şi Roger cel Negru intră, purtând sub braţ un coş indian de trestie. Carrigan nu se ridică în picioare să-i iasă înainte. Nu mai era sosirea de mai de mult a lui Saint-Pierre; pe buzele lui Roger cel Negru nu mai era surâsul afabil de mai înainte. Faţa îi era serioasă şi întunecată, ca şi cum ar fi venit de departe, să îndeplinească o misiune grea; dar în expresia lui nu era nici umbră de ameninţare, cum văzuse pe figura lui Concombre Batteese. Avea mai degrabă figura unui om obosit. David, totuşi, îşi dădu seamă că nu era din cauza epuizării fizice. Roger cel Negru îi ghici întrucâtva gândul şi îşi stăpâni o clipă surâsul.

— Da, am trecut printr'o zi grea — recunoscu el. Asta, din cauza d-tale!

Aşeză coşul pe masă. Era mare şi plin. Conţinutul era ascuns sub o pânză, trasă cu grijă.

— Şi d-ta eşti răspunzător — adăugă cu un gest de oboseală, aşezându-se într'un fotoliu. — Ar fi trebuit să te omor, Carrigan. Şi în loc de asta, îţi aduc lucruri bune de mâncare! O jumătate de zi, ştii cine, s'a muncit cu fleacurile din coş, apoi a insistat să ţi le aduc. Şi ţi le-am adus numai ca să-ţi mai spun ceva. Imi pare rău de ea. Cred, M'sieu Carrigan, că o să-ţi găseşti coşul plin de lacrimi, fiindcă şi inima e îndoită şi sfâşiată de umilirea şi de ruşinea pe care a păţit-o azi dimineaţă, din propria-i vină.

Strângea pumnii mari şi puternici. Chiar David îşi simţi inima întristată când văzu brazdele adânci cari tăiau faţa celuilalt. Roger cel Negru continuă să vorbească, neuitându-se la el.

— Fireşte, mi-a spus totul. Imi spune orice. Şi dacă ar şti că ţi le spun, s'ar omorî. Dar vreau să înţelegi. Lucrurile nu-s aşa cum crezi dumneata că sunt. Sărutarea asta a fost dată de gura celei mai bune femei, pe care a făcut-o D-zeu vreodată, M'sieu Carrigan.

David simţi cum îi aleargă mai repede sângele în vine când răspunse:

— Ştiu. Era bucuroasă, fericită că nu ţi-ai mânjit mâinile în sângele meu...

Roger Andemard surâse, dar era ca surâsul unui om cu zece ani mai bătrân decât a celuia de ieri. — Nu încerca să răspunzi, m'sieu. Vroiam să ştii că e curată ca apa de izvor. E o nenorocire, dar nu un păcat să urmezi îndemnul inimii. De când ai apărut d-ta, au fost numai nenorociri. Dar nu acuz pe nimeni, afară de...

— Carmina Fanchet?

Andemard dădu din cap.

— Da, am îndepărtat-o. Marie-Anne e acum în cabina depe plută. Dar nici pe Carmina nu pot s'o acuz prea mult, m'sieu căci e imposibil să ai pică pe cineva pe care-l iubeşti. Spune-mi dacă n'am dreptate! Trebue s'o ştii. Iubeşti pe Marie-Anne. Ai vreo pică contra ei?

— Asta nu-i frumos — protestă David.

— E soţia d-tale. Andemard, e posibil să n'o iubeşti?

— Da, o iubesc.

— Dar pe Carmina Fanchet?

— Şi pe ea o iubesc. Sunt atât de diferite. Totuşi le iubesc pe amândouă. Asta nu-i imposibil, pentru o inimă încăpătoare ca a mea, m'sieu!

David se ridică în picioare cu o expresie de dispreţ, şi se uită pe o fereastră, în întunerecul de afară.

— Ascultă Roger — spuse el fără a întoarce capul — registrele noastre dela cartierul general te arată ca pe unul din cei mai crunţi criminali cari au trăit vreodată. Dar crimele dumitale sunt pentru mine cu mult mai puţin crude, decât cea pe care ai comis-o în contra soţiei d-tale. Nu mi-e ruşine să mărturisesc că o iubesc, pentrucă dacă aş spune contrariul, ar fi o minciună. O iubesc atât de mult, încât m'aş sacrifica eu însumi, — corp şi suflet — dacă acest sacrificiu ar putea să-i i te redea curat şi cu mâinile nepătate de crimele pentru cari trebue să fii spânzurat.

4 Nu auzi pe Roger Andemard ridicându-se depe scaun. O clipă, acesta se uită la David. Se vedea că luptă să-şi reţină cuvintele cari-i stăteau pe buze. Se întoarse înainte ca David să se fi uitat la el şi se opri tocmai la uşa cabinei, cu mâna pe clanţă. Acolo, era în parte, în umbră.

— N'o să te mai revăd până nu vei ajunge la Yellowknife — spuse el. — Nu vei şti până atunci — nici eu nu ştiu — ce se va mai întâmpla. Cred că atunci vei înţelege anumite lucruri bizare, acum, — dar n'a venit încă ceasul să le lămurim. Batteese ţi-a spus că nu trebue să încerci să fugi. Ai regreta, şi eu la fel, dealtminteri. Dacă ai în adevăr în d-ta sânge de viteaz, m'sieu, dacă ai putea înţelege tot ce nu poţi pricepe acum... Fii răbdător şi aşteaptă. *Bonne nuit*, m'sieu Carrigan!

— Noapte bună — răspunse David.

Şi în umbra palidă i se păru că un surâs enigmatic de mulţumire lumina faţa lui Roger cel Negru. Apoi uşa se deschise şi se închise, şi rămase singur.

CAP. XXIV.

DUPĂ CE ROGER CEL NEGRU ieşi din cabină, David simţi că-i dispare senzaţia apăsătoare de singurătate pe care o avea. Ascultând murmurul apei de afară, trebui să recunoască adevărul evident că nu ura pe acest om, aşa cum ar fi vrut să-l urască. El era un asasin şi un bandit; dar simţea o înclinare irezistibilă pentru el şi-i împărtăşea suferinţa. un glas tainic în el continua să-i spună, că mulţi oameni buni comiseseră ceea ce se numeşte un omor şi că poate el nu înţelesese perfect ce văzuse prin fereastra cabinei depe plută.

Totuşi, când se gândea cu sânge rece, dovezile ai păreau sdrobitoare.

Dar senzaţia de singurătate dispăruse. Un impuls nou de viaţă, intrase odată cu Roger Andemard, un fel de căldură, o turburare în aşteptarea lucrurilor ce aveau să se mai întâmple: „Atunci vei înţelege multe lucruri bizare”, îi spusese Roger Andemard, şi vocea lui deschisese ca o cheie, anumite uşi tainice în sufletul său. Apoi: „Ai răbdare şi aşteaptă! Din coşul de pe masă i se părea că aude un ecou ce murmura acelaşi cuvânt: Aşteaptă! Simţi un nou îndemn de viaţă. Coşul era dela Marie-Anne. I se părea că pe el mai era căldura mâinilor ei, şi când dete pânza la o parte, parcă-i simţi respiraţia. In clipa următoare îi venea să râdă şi aproape să înnebunească de bucurie, căci din coş simţea aroma unor prăjituri proaspet coapte, pe cari le preparase Marie-Anne.

Niciodată nu simţise mai aprins prezenţa ei în inimă. Nu cercă să-şi explice dece vizita lui Roger Andemard sfărâmase o stare sufletească, ce i se părea de neînvins cu un ceas mai 'nainte. S'o analizeze era imposibil, fiindcă ştia că transformarea lui lăuntrică nu avea motive raţionale. Principalul era că se întâmplase, şi din momentul acesta, captivitatea lui lua o altă formă. De unde mai 'nainte nu se gândea decât cum să fugă şi să pună mâna pe Roger Andemard în pădurile Yellowknife şi la Castelul Boulain.

Trecuse de miezul nopţii când se culcă în pat. Se trezi foarte devreme. Când se crăpă de ziuă, oamenii se pregăteau să mănânce. David se simţea mulţumit. Era nerăbdător să înceapă o zi nouă de muncă, şi în nerăbdarea lui, bătu la uşă şi strigă pe Jean Clamart spunându-i că aşteaptă masa ca şi ceilalţi; ceru în plus cafea caldă, ca s'o bea cu prăjiturile ce erau în coş.

După amiază, barca trecu de portul Mac Murray, şi înainte ca soarele să se încline mult spre apus, Carrigan zări povârnişurile verzi ale colinelor Thickwood şi piscurile înalte ale munţilor Birch. Râse cu poftă când se gândi la Caporalul Anderson şi la comisarul Fraser din portul Mac Murray, a căror datorie principală era să supravegheze drumul acesta mare de apă. Cum ar holba ochii, dacă ar putea vedea prin uşa închisă a cabinei! Dar nu voia deloc să fie descoperit acum. Voia să meargă mai departe; observă cu o bucurie crescândă că nu era deloc în intenția echipajului depe barcă să mai lungească drumul. Nu se opriră la amurg, şi barca nu ancoră, până când ultima lumină a apusului nu se pierdu în întunerecul crescând al nopții. Barca mersese şaisprezece ore fără nici o întrerupere, şi făcuse cel puțin şaizeci de mile. David îşi închipui că pluta nu făcuse nici o treime din drum.

Călătoria continuă zi după zi, fără odihnă. In ziua a patra, după ce părăsiseră fortul Mac-Murray, Jean Clamart aduse mâncarea lui David şi mormăi un protest contra muncii istovitoare dela vâsle. Când David îl întrebă, ridică din umeri şi gura i se închise ca un capac. Faptul că va ajunge la castelul Boulain cu multe zile, chiar cu săptămâni înainte ca Roger cel Negru şi Marie-Anne să poată sosi cu pluta, nu-i scădea entuziasmul. Intervalul acesta îi părea plin de făgăduințe. In acest timp, dacă energia şi dibăcia lui nu-l lăsaseră, va putea face descoperiri de o deosebită importanță.

In ziua cincea, barca trecu prin gâtlejul strâmt de apă al lacului Athabasca, trecând noaptea prin Chipewgan, şi în ziua şasea intră pe râul Sclavilor. Barca ajunse abia într'a paisprezecea zi în lacul Yellowknife. David îşi dădu seama că în sfârşit ajunseseră la gura râului întunecat şi misterios ce ducea la domeniul şi mai misterios al lui Roger Andemard cel Negru.

Când barca trase la mal seara, David observă printre oameni o destindere, o bucurie, cum o au aceia cari se odihnesc după o sforţare de multe zile. Se aprinse un foc mare; oamenii cântau şi chioteau de râs, aruncând lemne într'însul. Lângă focul cel mare se mai aprinse unul mai mic, la care se puseră la fiert căldări şi cazane. În curând apa începu să fiarbă şi peste tot se răspândi mirosul ispititor al fierturii; parfumul cafelei calde se amesteca cu acel al brazilor şi al cedrilor. David vedea toată scena aceasta prin fereastra cabinei. Când Jean Clamart intră cu mâncarea, văzu că adusese un biftec proaspăt de căprioară.

Se miră, căci nu auzise nicio bubuitură de puşcă, şi când întrebă pe Jean Clamart cum o găsiseră, acesta ridică din umeri, clipi dintr'un ochi şi ieşi cântând ceva despre o ciocârlie, care găseşte totdeauna înaintea ei ceva pregătit degeaba. David însă observă că pe ţărm nu erau niciodată mai mult de patru oameni. Totdeauna, era cel puţin unul în barcă, supraveghiind uşa şi ferestrele.

Simţea în el un fel de excitare curioasă, care crescu şi-i făcu să alerge sângele mai repede în vine, când văzu pe oamenii din jurul focului ridicându-se deodată în picioare şi mergând înaintea unor siluete întunecate cari se reliefau nedistinct pe întunerecul din jurul focului. Se amestecară cu toţii şi câtăva vreme nu putu să deosebească pe cei vechi de cei noi sosiţi. David se întrebă dacă noii veniţi erau oameni dela castelul Boulain. După asta, Batteese şi Jean Clamart şi alţi doi stinseră focurile şi se culcară pe puntea bărcii. David le urmă exemplul şi culcă în pat.

Focurile depe mal ardeau din nou înainte ca zorile să fi fost împrăştiate de răsăritul soarelui. Vocile oamenilor deşteptară pe David; se duse la fereastră şi văzu vreo doisprezece oameni, când ieri erau numai patru. Când se făcu mai multă lumină, nu recunoscu pe nici unul din ei. Toţi erau străini. Atunci ghici rostul prezenţii lor. Până acum, barca mersese spre Nord, dar în josul curentului. Acum, avea de mers tot spre Nord, dar apele râului Yellowknife curgeau la Sud spre lacul Great Slave, şi barca trebuia remorcată. Observă alte două bărci mai mici, legate de cea mare, cu şase vâslaşi în fiecare barcă. Imediat, barca se puse în mişcare, greoi dar sigur.

Ceasuri întregi, David se uită printr'o fereastră sau prin alta, cu un fel de frică superstiţioasă văzând ţinuturile prin cari treceau. Işi închipuia că râul era o cale, o intrare într'o ţară interzisă, într'o regiune plină de un mister adânc şi nepătruns, un ţinut din basme, unde-l aştepta poate şi moartea, despărţit de lumea pe care o cunoştea. Apa se strâmta şi pădurile depe ţărm erau atât de dese, că nu putea vedea prin ele. Coroanele copacilor făceau un fel de acoperiş deasupra capului, şi o zi îndoelnică pătrundea în canal, aşa că lumina soarelui semăna mai degrabă cu aceea a lunii. Nu se mai auzea niciun sgomot, afară de bătaia tristă, monotonă, neterminabilă a vâslelor şi fâşâitul apei dealungul vasului. Oamenii nu cântau, nici nu râdeau, şi dacă vorbeau, o făceau numai în şoapte. Pe ţărm nu se auzea niciun cântec de pasăre. Odată, David văzu pe

Jean Clamart pe când trecea prin fața ferestrei; avea expresia plină de grijă și de teamă a unui om care trece printr'un ținut blestemat.

Apoi deodată, totul se isprăvi. Un val de lumină năvăli pe ferestre și izbucni un cor de strigăte, de râsete dela barcă la barcă, iar Jean Clamart începu să cânte din nou cântecul ciocârliei. Carrigan surâse. Oamenii aceștia din nord erau niște copii, dominați încă de superstiții copilărești. Recunoscu totuși, că și lui, trecerea prin pădurea moartă, îi puse în suflet o mulțime de gânduri bizare.

Inainte de căderea nopții, Batteese și Jean Clamart intrară la el și-i legară mâinile la spate. Fu dus pe țărm, având în urechi sgomotul unei căderi de apă. Privi două ceasuri la sforțările oamenilor cari trăgeau barca pe țărm cu frânghii făcute din coajă de mesteacăn și o împingeau, metru după metru, pe un drum gata făcut, până când o aduseră deasupra căderii de apă. Atunci fu dus din nou în cabină și brațele-i fură deslegate. Seara se duse să se culce, cu sgomotul cascadei în urechi.

In ziua a doua, Yellowkniful nu mai părea un râu, ci un lac strâmt, și într'a treia zi spre seară, vâslașii intrară în ținutul celor Nouă Lacuri; până apuse soarele barca își făcu drum prin canale strâmte și păduri nestrăbătute, și se opri însfârșit la marginea unui loc deschis, dar era prea întunerec pentruca David să-i poată înțelege rostul. Se auzea o mulțime de voci; câinii lătrau. Vocile se apropiară de ușa lui, o cheie se întoarse în broască și se deschise. Mai întâi, David văzu pe Batteese și pe Jean Clamart. Şi, apoi, spre marea lui mirare, apăru Roger Andemard cel Negru, surâzându-i şi urându-i bună seara.

Ii era imposibil lui David să-şi exprime îndeajuns mirarea.

— Bine ai venit la castelul Boulain — îi ură Roger cel Negru. Eşti surprins? Ţi-am luat-o înainte cu vreo şase ceasuri — într'o barcă M'sieu. Am făcut-o numai din politeţe pentruca să te pot primi şi să-ţi urez bun venit!

Indărătul lui, Batteese şi Jean Clamart surâdeau satisfăcuţi; amândoi intrară în cabină, iar Jean Clamart îi luă sacul şi-l aruncă pe un umăr.

— Dacă vrei să vii cu noi, m'sieu...

David îi urmă şi când păşi pe ţărm găsi pe Batteese, pe Jean Clamart şi pe un altul la spatele lui. In faţă erau vreo trei sau patru siluete întunecate şi Roger cel Negru printre ele. Nu se mai auzea nicio vorbă şi câinii încetaseră să mai latre. In faţa lor era un zid de întunerec, care nu era altceva decât pădurea adâncă şi neagră de dincolo de luminiş. Prin ea se vedea o cărare pe care dânşii o urmară. Era o cărare netedă şi bătută de multe picioare, şi cale de doi kilometri nicio stea nu pătrunse prin frunzişul copacilor şi nicio lumină nu spinteca întunerecul dimprejur, afară de-o singură dată, când Jean Clamart îşi aprinse pipa. Nimeni nu vorbea. Chiar Roger cel Negru era tăcut şi David nu găsea nimic să spună.

La sfârşitul celor doi kilometri, copacii începură să se rărească. Sosiră repede cu toţii la un luminiş. David îşi ţinu respiraţia în întunerec. Chiar în faţă, la o bătaie de puşcă, era castelul Boulain. Il recunoscu, înainte chiar ca Roger cel Negru să spună vreun cuvânt. Il ghici, din cauza ferestrelor luminate; să fi fost vreo douăzeci, cu perdelele netrase, ca să nu ascundă luminile. Nu putea vedea nimic altceva decât aceste lumini. Totuşi, judecând după aparenţă, trebue să fi aparţinut desigur unei clădiri mari şi încăpătoare. Auzi lângă el pe Roger cel Negru, râzând încet, cu satisfacţie.

— Casa noastră, m'sieu — spuse el. Mâine, când o s'o vezi în lumina zilei, vei recunoaşte că e cel mai frumos castel dela Nord, clădit totul din inimă de cedru, fără lemn de mesteacăn, aşa că în plină iarnă chiar, sub zăpadă, ne dă senzaţia primăverii şi a florilor.

David nu răspunse şi Andemard continuă după o clipă:

— Numai la Crăciun şi de Anul Nou, la zile de naştere şi la petrecerile de nuntă, e luminată aşa. In noaptea asta e în onoarea d-tale, m'sieu David. Râse din nou încet şi adaugă:
— Şi înăuntru te aşteaptă cineva pe care vei fi surprins să-l vezi!

Inima lui David bătu mai tare în piept. Cuvintele lui Roger cel Negru nu dădeau loc la niciun echivoc, şi nu puteau avea două sensuri. Marie-Anne sosise împreună cu bărbatul ei!

Intrară în curtea castelului luminat ca ziua. David observă siluetele nedistincte a altor clădiri ascunse în umbra pădurii; luminile cari se reflectau din când în când din castel, arătau că sunt oameni în el. Dar pretutindeni era o tăcere apăsătoare ce-l umplea de mirare; nu se auzea niciun glas, niciun lătrat de câine, nici măcar deschisul sau închisul vreunei uşi. Când se apropiară, văzu o verandă mare ocupând toată lungimea castelului, cu perdele şi văluri caari protejau pe cei dinăuntru de ţânţari şi de muşte şi de toate insectele de noapte atrase de lumină. Intre timp, începură să urce nişte scări mari de mesteacăn. La capătul lor era o uşă, atât de masivă şi de zăvorită, că părea poarta unui castel întărit. Roger cel Negru o deschise, şi peste o clipă, David se afla într'un hall luminat pe jumătate, unde capete împăiate de animale sălbatece priveau împietrite de pe zidurile întunecate. Atunci, David auzi sunetele încete şi dulci a unui pian, cari veneau spre ei în surdină.

Se uita la Roger cel Negru. Pe buzele stăpânului castelului flutura un surâs. Ridicase capul şi ochii lui străluceau de mândrie şi de fericire când auzi muzica. Nu scoase niciun cuvânt, ci luă pe David de mână şi-l trase după el, în timp ce Batteese şi Jean Clamart se opriseră la intrarea hallului. Picioarele lui David păşiră pe blănuri mari de animale sălbatece; văzu policandre de mesteacăn lustruit şi de cedru fixate în zid; tavanul, deasupra capului era lucrat şi bogat înflorit, ca şi în cabina depe barcă. Se apropiară de locul de unde venea muzica şi ajunseră la o uşă închisă. Roger Andemard o deschise încet de tot, ca să nu deranjeze persoana care cânta.

Intrară, şi David îşi ţinu respiraţia. Se afla într'o încăpere mare, de zece metri dela un capăt la altul, şi puţin mai mică în lăţime; o cameră strălucitoare de lumină, luxoasă şi confortabilă, plină cu parfumul dulce al florilor sălbatece, cu o sobă-cheminée la capătul ei, de deasupra căreia îl priveau ochii de sticlă a unui cerb colosal. Atunci văzu persoana dela pian. Tresări, când ridică repede capul; îşi dădu seama că nu era Marie-Anne. Era o persoană frumoasă, subţire, îmbrăcată într'o rochie deschisă, a cărui păr avea reflexe de aur în lumina lămpii.

Roger Andemard strigă: — Carmina!

Femeia dela pian se întoarse brusc, surprinsă puţin de vocea aceasta neaşteptată. Se ridică repede în picioare, şi David Carrigan rămase pironit locului, uitându-se în ochii Carminei Fanchet.

Niciodată nu o văzuse mai frumoasă ca în clipa aceasta; semăna cu înger în rochia ei de mătase albă, cu părul de aur viu, cu ochii mari şi strălucitori, uitându-se surâzătoare la el. Da, *îi surâdea,* femeia aceasta, pe al cărei frate îl dase pe mâna călăului, femeia aceasta care furase pe Roger Andemard altei femei! Il recunoştea... era sigur de asta; ştia că e omul care o crezuse că e o criminală ca şi fratele ei, şi se luptase din răsputeri ca să nu fie eliberată. Totuşi, ura dispăruse depe buzele sale, din ochii şi depe faţa sa. Venea încet spre el; îi întindea mâna, iar el o întindea pe a lui fără să ştie ce face. Ii simţi o clipă căldura degetelor şi-i auzi vocea dulce ce-i spunea:

— Bine-ai venit la castelul Boulain, m'sieu Carrigan.

El se înclină şi bâlbâi ceva, iar Roger cel Negru îl strânse încet de braţ, trăgându-l spre uşă. Pe când se retrăgea, mai observă încă odată, cât de frumoasă era Carmina Fanchet, cât îi erau de roşii buzele; faţa însă îi era albă, mai albă decât faţa tuturor femeillor pe cari le văzuse până acum.

Pe când urcau o scară în spirală, la etajul al doilea, Roger Andemard spuse: — Sunt mândru de Carmina mea, m'sieu David. Care altă femeie în lume şi-ar fi dat mâna aşa, omului care a făcut să fie spânzurat fratele ei?

Se opriră la o altă uşă. Roger cel Negru o deschise. Inăuntru era lumină şi David văzu că odaia aceasta fusese pregătită special pentru el. Andemard nu-l urmă înăuntru, dar în ochi îi scânteia veselia.

— O mai spun odată; mai este în lume o altă femeie la fel cu ea, M'sieu?

— Ce-ai făcut cu nevasta d-tale — Marie-Anne? întrebă David.

Ii venea greu să rostească aceste cuvinte. Simţea pe piept o senzaţie intolerabilă de apăsare, care crescu şi mai mult când văzu lumina sălbatecă din ochii lui Roger Andemard.

— Mâine vei şti, m'sieu. Dar nu astăseară. Trebue să aştepţi până mâine dimineaţă. Se înclină, se trase îndărăt, şi uşa se închise. In aceeaşi clipă se auzi scârţâitul unei chei în gaura uşii.

CAP. XXV.

CARRIGAN se întoarse încet şi se uită prin cameră. Nu mai era altă uşă, afară de una care se deschidea într'un cabinet, şi două ferestre. Perdelele dela ferestre erau trase; le ridică. Un surâs amar îi apăru pe buze, când văzu gratiile albe de lemn de mesteacăn, bătute în cuie dealungul lor, dincolo de sticlă. Işi dădu seama că lemnul fusese proaspăt tăiat şi bătut în cuie în ziua aceea. Carmina Fanchet şi Roger cel Negru îi uraseră bun venit în castelul Boulain, dar nu voiau să rişte nimic. Şi unde era Marie-Anne?

Intrebarea îi revenea într'una şi odată cu ea senzaţia aceea de răceală la inimă pe care o resimţise de când văzuse pe Carmina Fanchet. Era oare posibil ca ura Carminei să mai dăinuiască, mai mortală ca totdeauna, şi să fi pus la cale cu Roger cel Negru să-l aducă aici pentruca răzbunarea ei să fie mai completă, iar chinul lui şi mai mare? Ii surâdeau şi-i întindeau mâna, chiar dacă ştiau că trebuia să moară? Şi dacă aşa era ce făcuseră cu Marie-Anne?

Se uită prin cameră. Era aproape goală, neobişnuit de goală, se gândi el. Pe duşumele erau covoare bogate — trei blănuri splendide de urs şi două de lup. Două capete de cerb şi un altul admirabil de ren atârnau de pereţi. Se putea vedea, după urmele depe duşumea, unde fusese un pat; acum patul fusese înlocuit cu un culcuş întins pe jos. Rostul acestor lucruri era limpede: niciun obiect din camerā nu putea fi întrebuinţat ca armă.

Ochii i se opriră din nou pe barele de mesteacăn alb ale închisorii sale. Deschise cele două fereşti pentruca aerul îmbălsămat al pădurilor să ajungă la el. Abia atunci observă un văl apărător de ţânţari, prins de bare. Era oarecum caraghioasă preocuparea asta pentru confortul lui, dacă într'adevăr aveau de gând să-l ucidă!

Dacă era realmente ceva adevărat în bănuiala lui, anume că Roger cel Negru şi metresa lui plănuiau răzbunare şi omor, planurile lor trebue să fi cuprins şi pe Marie-Anne. Deodată gândul i se întoarse pe plută. Plănuise vreo lovitură de maestru Roger Andemard, părăsindu-şi soţia, pe când el şi Carmina Fanchet o luau înainte în altă barcă? Trebuiau să treacă mai multe săptămâni înainte ca pluta să ajungă la Yellowknife şi în timpul acesta, multe lucruri se pot întâmpla. Gândul acesta-l îngrijă. Nu se temea pentru el. Primejdia, lupta, erau elementul lui. Frica era pentru Marie-Anne. Văzuse îndeajuns cât de orbit era Roger cel Negru de Carmina Fanchet. Şi multe lucruri se pot întâmpla pe plută, puse la cale şi executate de agenţi tot atât de negri la suflet ca şi dânsul. Dacă au omorît pe Marie-Anne....

Mâna i se încleştă pe clanţă, şi o clipă fu ispitit să strige pe Roger Andemard şi să-i spue bănuelile. Şi cum sta aşa, cu fiecare muşchi din trupul său gata de luptă, auzi venind spre el, note de muzică. Mai intâi auzi pianul, apoi vocea femeii. Vocea unui bărbat se uni cu aceea a femeii; erau vocile lui Roger cel Negru şi a Carminei Fanchet.

Deodată bătăile inimii se înteţiră, şi-şi apăsă capul mai tare de uşă, ascuţindu-şi urechile ca să audă. Nu putea distinge niciun cuvânt al cântecului, totuşi melodia avea un accent, o vibraţie, care-i întredeschise buzele, şi-i umplu ochii de mirare. In camera de jos, la trei mii de kilometri de civilizaţie, Roger cel Negru şi Carmina Fanchet cântau „Home, sweat home.”

Peste un ceas, David privea printr'una din ferestrele zăbrelite la un peisaj luminat de o lună splendidă. Distingea marginea întunecată a pădurii depărtate ce înconjura castelul. Imprejur, părea să fie o livadă întinsă, şi ici şi colo, umbra unei clădiri în care se stinseseră luminile. Pe cer străluceau stele nenumărate, şi o linişte tainică se răspândise peste toată lumea. De jos, ajungea spre el din când în când mirosul de fum de tabac. Păzitorul de sub fefereastra lui era treaz, dar nu făcea nici un sgomot.

Ce va mai târziu se desbrăcă, stinse cele două lămpi din cameră, şi se strecură între cearceafurile albe şi reci ale culcuşului. După câtva timp adormi, dar avu un somn agitat, plin cu visuri turburi. De două ori se trezi pe jumătate, şi a doua oară i se păru că-i vine în nări un miros de fum mai puternic decât acela de tabac; totuşi nu se trezi complect. Orele treceau una după alta, presărate cu visuri, cu halucinaţii, cu sgomote bizare. Dar în cele din urmă, simţi o comoţiune mai puternică, ceva care acoperi toate senzațiile acestea ce-l copleșeau, concentrându-i toată atenția, și cerându-i parcă să se deștepte, să deschidă ochii și să se scoale.

Se supuse acestei porunci, și se ridică în picioare înainte chiar ca să se fi trezit bine din somn. Era însă întunerec, dar auzea niște voci, cari nu mai erau încete, ci pline cu un accent vibrant și poruncitor. Și ceeace simțea nu mai era aroma de tutun! Camera era plină de fum. Ii umplea plămânii, și-i înțepa ochii.

Atunci văzu, și cu un strigăt de spaimă se repezi la fereastră. La Nord și la răsărit nu se vedea decât o mare de flăcări!

Işi frecă cu mâna ochii ce-l dureau. Luna dispăruse. Lumina ce-o vedea afară trebue să fi fost zorile, întunecate de fumul care umplea odaia. Zărea umbre de oameni alergând repede ici și colo, dispărând în fum uneori, auzea glasuri de femei și de copii și dinspre apus la marginea pădurii se auzea urlatul câinilor. O voce domina pe toate celelalte. Era aceia a lui Roger cel Negru, și la poruncile ei, grupuri mici de oameni se afundau în fumul cenușiu și nu mai apăreau.

La nord și la răsărit cerul ardea întreg, o adiere de aer, lovind încet fața lui David îi arăta direcția vântului. Castelul se afla aproape în centrul orașului pe care-l forma conflagrația.

Se îmbrăcă și se duse iar la fereastră. Distingea foarte bine pe Jean Clamart, alergând spre marginea pădurii în fruntea câtorva oameni și copii, care duceau topoare și ferestrae pe umerii lor. Erau cei din urmă oameni a lui Roger Andemard pe cari îi văzu în livadă. Se puteau însă auzi o mulţime de glasuri în faţa castelului, de femei şi de copii mai ales. Işi dete seamă că de acolo erau dirijate operaţiunile contra focului. Vântul bătea în faţă cu mai multă putere. Cu el, veni şi un val mai puternic de fum, şi lumina crescândă a zilei părea că se luptă pentru supremaţie cu masca uriaşă de flăcări, ce şi ea creştea din clipă în clipă şi înainta odată cu vântul.

Odată cu vântul se auzea un zgomot depărtat şi încet, atât de nedistinct, că David avea impresia că ar fi un murmur la vreo două mii de kilometri depărtare. Se sforţa să audă mai bine, şi pe când asculta, auzi un alt sgomot... nişte vaete, nişte gemete sub fereastra lui. Erau nişte plânsete, cari-i îngheţară inima. Păreau suspinele unui copil. Ştia totuşi că nu erau ale unui copil. Nici a unei femei. O siluetă se ivi în raza privirei sale, încovoiată, ruptă în două aproape. Recunoscu pe André schilodul. Se auzea cum strigă ca un copil; sta cu faţa spre pădurea în flăcări, cu braţele întinse spre ea. Apoi scoase un strigăt bizar, caşi cum mânia ar fi luat locul jalei; străbătu repede livada şi dispăru în pădure, în locul unde ardea un brad uriaş, făcând o pată roşie spre vălul negru de fum.

Câtva timp se uită după el, cu inima bătând. Avea impresia că vede un copil mic mergând în faţa unei primejdii de moarte; în cele din urmă strigă spre ceilalţi oameni, ca să alerge după schilod şi să-l aducă înapoi. Dar de sub fereastră nu se auzi nici un răspuns. Paznicul plecase. Nu mai era nimeni între dânsul şi libertate... dacă bineînţeles putea rupe gratiile de lemn ale ferestrei.

Se repezi în ele cu umărul. Nu simţi că s'au mişcat măcar cu o mică parte dintr'un centimetru. Continuă totuşi să muncească până îi amorţi umărul. Atunci se opri, şi studiă barele cu multă grijă. Numai ceva le-ar putea înlătura, vreun obiect pe care l-ar putea întrebuinţa ca pârghie.

Se uită în jurul lui şi nu văzu nici un lucru ce putea servi de pârghie. Atunci ochii îi căzură pe coarnele splendide ale capului de ren. Vigilenţa lui Roger cel Negru slăbise în punctul acesta, şi David dete jos în grabă capul de pe zid. Ştia cum se pot rupe coarnele de ren fără să le strici, dar în camera aceasta fără secure sau cleşte, lucrul era greu. Abia după un sfert de ceas după ce văzuse pe André schilodul dispărând în pădure, sta cu cornul de ren în mână, în faţa ferestrei. Furia vântului crescuse, şi fumul de mai 'nainte fusese înlocuit cu nouri groşi şi negri, rostogolindu-se încoace şi încolo peste vârfurile copacilor din pădurile dinspre nord şi dinspre răsărit ca şi cum i-ar fi mânat din urmă, o respiraţie uriaşă.

David băgă capătul gros al cornului de ren între două bare de lemn ale ferestrei, dar înainte de a fi apăsat pe pârghie, auzi o voce puternică dinspre capătul celălallt al castelului; striga pe André schilodul. Intr'o clipă apăru Roger Andemard, care alergă sub fereastră, strigând pe André şi uitându-se spre bradul uriaş.

David îl chemă şi Roger cel Negru se întoarse, şi se uită la el cu capul şi cu braţele goale, având în ochi o strălucire sălbatecă.

— A plecat pe aici, acum vreo douăzeci de minute — strigă David. A dispărut în pădure, pe acolo unde se vede bradul acela mare.

Nu avu timp să sfârşească căci Roger cel Negru nu-l mai asculta. Alerga spre brad, şi David îl văzu dispărând pe unde trecuse şi schilodul. Atunci apăsă cu toată greutatea pe corn şi una din barele de lemn, se dădu încet la o parte. După ea urmă a doua, a treia până când jumătatea de jos a feresttrei nu mai era acoperită. Işi băgă capul pe fereastră şi văzu că nu mai era nicio piedecă. Atunci îşi făcu loc prin ea, cu picioarele înainte. Ţinându-se cu mâna de margine, sări jos.

Se întoarse repede spre direcţia luată de Roger Andemard. Era rândul lui acum şi simţea în sânge, o beţie sălbatecă. Câteva clipe, stătu la îndoială, îndemnat parcă să alerge la Carmina Fanchet, şi, cu degetele în gâtul ei, s'o întrebe ce făcuseră cu Marie-Anne, ea şi amantul ei. Dar hotărîrea nestrămutată să aranjeze toate astea cu Roger cel Negru în persoană, birui şi înecă acest îndemn ca o inundaţie. Roger cel Negru se dusese în pădure. Era separat de oamenii săi. Era o ocazie unică.

Dacă ar fi fost sigur că Marie-Anne era încă pe plută, gândul că locuinţa Boulainilor putea fi mistuită de un incendiu colosal, nu l-ar fi îngrijit pe David. Castelul nu-l interesa decât foarte puţin. Il voia pe Roger cel Negru. Pe când alerga spre bradul cel mare, cullese în fugă de pe jos, o măciucă de lemn.

Cărarea era mică și abia vizibilă. Pătrundea în pădure dela bradul cel mare; era strâmtă, cu mărăcini deoparte și de alta a ei. David își dădu seama că nu era des întrebuințată și că puține picioare trecuseră pe ea. Porni și în cinci minute ajunse la o poiană mare deschisă, plină de fum. Abia aici văzu de ce castelul Boulain nu putea arde. Livada în care se afla era întinsă, fără iarbă și fără mărăcini și în parte arată. Se întindea într'un semicerc cât vedeai cu ochii, în amândouă părțile, înconjurând castelul. Roger cel Negru își salvase locuința sa, pentrucă se îngrijise să facă terenuri arabile pentru oamenii lui. Pe când David urma cărarea, văzu deoparte și de alta semănături verzi, și, tăind poiana în două, un lan lung de grâu, verde și crescut mare. Ici și colo, prin fum, se auzeau glasuri. Oamenii din castelul Boulain vegheau poiana aceasta mare și circulară.

Nu văzu însă pe nimeni când trecu pe acolo. Pe pământul moale găsi urme de pași adânc imprimate, pași de oameni cari fug și cari-i spuneau că Roger cel Negru și Schilodul erau amândoi aproape de el, și că Roger străbătuse poiana alergând.

Urmele de pași îl duseră la o cărare și mai puțin distinctă în inima pădurii, o cărare care dădea drept în mijlocul focului. O urmă. Murmurul depărtat se preschimbă într'un muget încet, și odată cu el, vântul bătea mai puternic și fumul venea mai gros. Continuă să meargă pe cărare încă vreo doi kilometri, apoi se opri, căci ajunsese la un punct mort. Deasupra lui era un haos. Vântul arzător se preschimbase într'un muget fioros, în fața căruia vârfurile copacilor se plecau ca înaintea furtunei. Aerul pe care-l respira devenea repede, insuportabil de cald. Câtva timp se opri acolo respirând iute. Unde se duseseră Roger cel Negru și Schilodul? Ce instinct nebun îi mânase pe amândoi în calea morții? Sau poate se abătuseră din cărare? Numai el era în primejdie?

Ca un răspuns la întrebare, în fața lui auzi un strigăt puternic. Era glasul lui Roger cel Negru, și striga într'una pe Schilod:

— André — André — André!

Era ceva în strigătul acesta ce-l mișcă pe Carrigan. Avea un accent de spaimă, un fel de vaet sălbatec care era aproape înecat de sgomotul vântului și de urletul din aer. David era gata să se întoarcă înapoi. Se apropiase prea mult de linia roșie a morții; totuși strigătul lui Roger cel Negru îi dădu ghies, ca o lovitură de bici. Se afundă în haosul de fum, fără să poată distinge cărarea de sub picioare. De două ori în câteva minute, mai auzi strigătul lui Roger cel Negru. Alergă drept spre el. In sângele lui, instinctul vânătorului, le domina acum pe toate celelalte. Omul pe care-l căuta era lângă el și trecuse clipa când primejdia sau frica de moarte l-ar fi putut face să se dea la o parte. Unde trăia Roger Andemard putea să trăiască și el; strânse mai tare măciuca și se puse să alerge prin bălăriile ce-i biciuiau și-i înțepau fața și mâinile.

Ajunse la marginea unei coline; din vârful ei probabil strigase Roger cel Negru pe Schilod. Era o colină mare, ridicându-se cu vreo treizeci de metri deasupra pădurii. Când ajunse în vârful ei, abia mai putea respira. Era, ca şi cum ar fi intrat într'un cuptor încins. Pădurea zăcea la picioarele lui la Nord şi la Răsărit, învăluia în unele locuri de fum. Dar prin fumul acesta, distinse un lucru care-l făcu să-şi frece ochii, ca să vadă mai limpede. Cu vreo trei sau patru kilometri mai jos, incendiul părea să se rupă în două, ca şi cum s'ar fi lovit în cale de un obstacol puternic. Auzea mugetul focului, la stânga şi la dreapta lui, dar în faţă nu avea decât un vârtej de aer cald şi de fum. Şi din el, se auzea din nou acelaş strigăt:

— André — André — André!

Se uită din nou spre nord şi spre sud prin perdeaua de fum. Munţi de răşină topită, neagră ca cerneala, se rostogoleau deoparte şi de alta a colinei. Deasupra giulgiului acesta, flăcările alergau printre brazi şi printre vârfurile copacilor. Dacă-l prindeau între ele, nu mai putea fi scăpare; în cincisprezece minute îl vor năpădi şi-i trebuia o jumătate de ceas ca să ajungă în siguranţă în poiană.

Inima-i bătea cu violenţă, când se grăbi spre poalele colinei, în direcţia vocii lui Roger cel Negru. Partea aceea de pădure nu ardea încă, iar Roger Andemard alerga prin ea ca un nebun, strigând din când în când numele schilodului. Intr'una se menţinea la aceaşi distanţă până când, la doi kilometri de colină, David ajunse la marginea unui râu larg şi văzu de ce focul din pădure se despărţise în două. Dealungul fluviului era un loc mare fără copaci, făcut de securile oamenilor lui Roger cel Negru, care prevăzuseră că putea veni o zi când focul ar ameninţa viaţa lor.

David îşi stropi ochii cu apa caldă. Apoi privi. Focul se mai linişte, norii de fum se limpezeau. Vedea acum corpul înegrit al unei lumi vegetale care fusese verde. Mai ardea încet. Crengile şi frunzele uscate de pe jos mocneau focul. Limbi mici de foc, lingeau zeci de mii de crengi arse de prăpădul de mai înainte. Nu mai bătea vântul; numai în depărtare, un muget încet ce se pierdea din ce în ce mai mult.

Şi atunci, David auzi deodată, din spaţiul acela gol de dincolo de fluviu, un strigăt teribil. Era Roger cel Negru care mai chema chiar din locul acesta unde domnea suverană moartea, pe André, omul schilod!

CAP. XXVI.

DAVID INTRA IN RAU. Apa nu-i venea decât până la brâu. Văzu locul pe unde ieşise Roger cel Negru din apă, şi unde picioarele lui se înfundaseră adânc în noroi, în cenuşă, şi în resturile arzânde de crengi. Urmă calea aceasta. Aerul ce-l respira era cald şi plin cu nori de cenuşă, de funingine şi fum. Picioarele i se împiedecau de bucăţi de lemne roşii ascunse sub cenuşe. Mirosea a carne arsă. In toate părţile se întindea o pădure scheletică de brazi şi de cedri, cari mai ardeau şi mai trosneau încă, cu limbi lungi de flacără în jurul lor. Aerul pe care-l respira devenea din ce în ce mai cald. Faţa-i ardea, şi ochii îl usturau, când, — în faţa lui văzu pe Roger Andemard. Nu mai striga numele schilodului, ci rătăcea ici şi colo prin haosul de fum, ca un animal mare care ar fi devenit nebun şi orb. De două ori David tăiă urmele lui Roger; a treia oară, simţi sub picioare cărbuni aprinşi. Era cât pe ce să strige pe Andemard, dar în clipa când vorbele erau să-i iasă depe buze, uriaşul se opri într'un loc unde pădurea părea că se isprăveşte într'un gol umplut de fum şi de funingine. Când David ajunse în dosul său, Roger sta la marginea înegrită a unei râpe ce da într'o prăpastie plină de foc.

Din prăpastia asta strâmtă, dintre cele două maluri acoperite cu brazi şi cu cedri verzi acum un ceas, se ridica un val de căldură înspăimântător. Roger se uita jos, în prăpastia aceasta a morţii, şi David îl auzea gemând şi văetându-se. Braţele lui mari şi goale erau înegrite şi acoperite cu sudoare; părul îi arsese; cămaşa era ruptă pe umeri. Când David vorbi — Roger se întoarse la acest sgomot. Ochii îi străluceau sălbatec pe un chip ce semăna cu o mască neagră. Şi când văzu că David era cel ce vorbise, corpul lui uriaş se strânse şi sări înainte, cu un strigăt.

David nu văzu nimic cu ochii săi pe jumătate orbiţi, dar simţi cum îi alunecă pământul sub picioare. Se rostogoli în prăpastie, împreună cu Roger Andemard, învăluiţi într'o avalanşă de cenuşă şi de praf. La fund, David rămase întins câteva clipe, pe jumătate ameţit. Atunci degetele-i atinseră nişte cărbuni, şi se ridică în picioare cu un strigăt sălbatec, căutând cu privirea pe Roger.

Câteva clipe, nu zări nimic, şi când, în sfârşit, putu să vadă, observă pe Roger, la vreo 18 metri de el, târându-se pe mâini şi pe picioare prin cenuşa incandescentă. Pe când se uita la el, uriaşul, se aruncă pe resturile carbonizate ale unui trunchi, strigând iar numele:

— André! André!

David se grăbi, şi când puse mâna pe braţul lui Roger Andemard, ca să-l ajute să se ridice în picioare, văzu că trunchiul răsturnat nu era un trunchiu, ci corpul carbonizat de foc al lui André Schilodul!

Groaza îi opri vorbele pe buze. Roger cel Negru se uita la el, şi un geamăt lung îi scutură tot trupul. Atunci, păru că-şi revine, iar degetele lui sângerate şi arse se strânseră de braţul şi de umărul lui David.

— Ştiam că va veni aici — spuse el, făcând greu drum cuvintelor printre buzele arse. — S'a întors acasă ca să moară.

— Acasă?

— Da. Tatăl şi mama lui au fost îngropaţi aici acum aproape treizeci de ani, şi-i adora pe amândoi. Uite-te la el, Carigan. Uite-te bine la el. Căci el este omul pe care l-ai căutat ani întregi, cel mai mândru bărbat pe care l-a creat Dumnezeu, Roger Andemard! Când a văzut focul, a alergat să le apere mormintele de flacări. Şi acum e mort.

Un geamăt sfâşietor îi ieşi depe buze, şi trupu-i deveni atât de greu, că David trebui să-şi întrebuinţeze toată puterea ca să-l ferească să nu cadă.

— Şi dumneata? strigă el. In numele lui Dumnezeu, Andemard, spune-mi...

— Eu, domnule? strigă acesta. Eu sunt Saint-Pierre Andemard, fratele lui.

Şi cu aceste cuvinte, capul i se lăsă pe spate şi căzu greu, ca un om mort, în braţele lui David.

Acesta nu-şi putu niciodată explica îndeajuns de clar, cum reuşise să ajungă la marginea râului purtând pe spate trupul lui Saint-Pierre Andemard. Toate detaliile se pierduseră în mintea lui. Ştia numai că se luptase cum niciodată nu se luptase mai 'nainte; că se împiedeca într'una de cioturile arse; că se frigea, că-l orbea cenuşa caldă, că întunericul şi nebunia îi cuprindeau mintea. Dar ţinea strâns pe Saint-Pierre, al cărui picior era rupt, ştiind că va muri dacă îl va lăsa să cadă în cenuşa aprinsă depe jos, şi în jăratecul ce acoperea pământul. Spre sfârşitul drumului îşi da seama că Saint-Pierre murmura ceva, şi că i se adresa lui. După asta, ajunse la marginea apei şi căzu pe mal cu Saint-Pierre, şi totul i se întunecă în minte ca şi pădurea pe care o pustiise incendiul.

Nu-şi da seama cât de teribil era rănit. Nu mai suferea deloc, după ce veni întunerecul.

Totuşi mai simţea anumite lucruri. Ştia că, lângă el, Saint-Pierre striga. Zile întregi i se păru că nu aude altceva decât vocea aceasta puternică răsunând în depărtare.

O senzaţie agreabilă, dulce şi odihnitoare îl scoase din întunecime. Nu se mişcă şi nu deschise ochii câtva timp, până când îi reveni judecata. Auzi o voce; era o voce de femee, vorbind încet şi alt glas îi răspundea. Simţi nişte mişcări încete, cineva se depărtă de el şi auzi cum se deschide şi se închide aproape fără sgomot uşa. Peste puţin începu să vadă. Era într'o cameră, cu o pată de soare pe zid. Şi era în pat. O mână blândă şi moale îi răcorea fruntea şi-i mângâia părul, uşoară ca un fulg. Deasupra lui sta plecată o faţă strălucitoare, bună, surâzându-i ca un înger cu ochii ei mari. Era Carmina Fanchet!

Făcu o sforţare să vorbească.

— Sst! şopti ea şi el văzu boabe strălucitoare în ochii ei cari-i cădeau pe faţă. — Vine şi ea... eu plec. N'a dormit trei zile şi trei nopţi. Ea trebue să fie cea dintâi care să te vadă deschizând ochii.

Se plecă deasupra lui. Buzele ei moi îi atinseră fruntea, şi-i simţi respiraţia înceată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Carrigan.

Apoi plecă spre uşă, iar ochii lui se închiseră.

Incepu să resimtă o nouă suferinţă, o suferinţă vie, arzătoare şi îşi aduse aminte din nou de lupta lui prin cărarea de foc. Atunci uşa se deschise foarte încet încăodată, şi cineva intră şi îngenunchiă lângă el. Sta atât de liniştit că de abia părea că respiră. Voi să deschidă ochii şi să strige un nume, dar se opri, căci nişte buze moi ca şi catifeaua atinseră pe ale lui. Se opriră o clipă, apoi se mişcară spre ochii închişi, spre frunte, spre păr.

Deschise ochii. Era Marie Anne cu capul cuibărit în braţele lui, aşa cum îngenunchiase acolo lângă el, pe duşumea. Putea să-i vadă numai o parte din faţă, dar părul era răspândit pe pieptul lui. Ii vedea genele lungi când sta nemişcată, părând că abia respiră. Nu ştia că el se deşteptase din somn — primul somn după cele trei zile de tortură de care nu-şi mai putea reaminti. Se uita la ea şi nu făcea nici o mişcare. Una din mâinile lui, era lungită pe marginea patului. Dânsa puse pe ea, mâna ei, atât de uşor că abia îi simţea greutatea; apoi îşi aşeză buzele pe amândouă mâinile împreunate. Era curios că dânsa nu-i auzea bătăile inimii, ce lui i se părea că bate tare ca o tobă!

Atunci şopti: — Marie-Anne!

Dânsa rămase o clipă nemişcată. Apoi, încet, caşicum ar fi crezut că-i şopteşte numele în vis, ridică încet capul şi se uită în ochii lui mari deschişi. Clipe lungi, nu schimbară nici o vorbă. Mâna lui liberă îi mângâie faţa şi părul. Un suspin ieşi din pieptul Marie-Annei, şi repede îşi plecă faţa pe a lui, ţinându-l strâns în braţe, câtva timp. După asta, caşi în cealaltă zi când îl sărutase după luptă, se ridică şi fugi atât de repede că numele ei abia ieşise depe buzele lui David, când uşa se închise în urmă şi o auzi cum fuge pe scări în hall.

O strigă: — Marie Anne! Marie Anne!

Auzi deschizându-se o altă uşă, glasuri şi paşi grăbiţi apropiindu-se; aştepta cu nerăbdare, ridicat pe un cot. In cameră intrară Nepapinas şi Carmina Fanchet. Ii văzu din nou faţa luminată de surâs.

Ochii lui aveau desigur strălucire adâncă pe când se uită la ea, dar expresia din ochii ei nu se schimbă. Ajută pe Nepapinas cu nişte mâini minunat de uşoare şi delicate, să-l ridice, şi să-i aşeze perne la spate.

— Nu te doare prea tare acum, nu-i aşa? întrebă ea, cu o voce joasă, cu o dragoste ca de mamă.

El clătină capul. — Nu. Ce s'a întâmplat?

— Ai fost ars teribil. Două zile şi două nopţi te-ai chinuit mult, dar ai dormit mult. Nepapinas spune că arsurile nu o să te mai supere. Dacă n'ai fi fost dumneata...

Se plecă spre el. Mâna-i atinse faţa şi el începu să înţeleagă dece avea o expresie atât de fericită în privire.

— Dacă n'ai fi fost d-ta, ar fi murit.

Se întoarse şi porni spre uşă. — Vine să te vadă, singur — spuse ea, cu emoţiune în voce.

— Şi rog pe Dumnezeu să vezi limpede şi să înţelegi, David Carrigan — şi să mă erţi — după cum te-am iertat şi eu... pentru un lucru ce s'a întâmplat de mult.

David aşteptă. Avea în cap un adevărat haos, gândurile-i se împingeau unul pe altul, pe când se sforţa să le coordoneze şi să aducă o coherenţă în întâmplările acestea minunate şi neaşteptate. Un lucru mai ales îl impresiona — scăpase viața lui Saint-Pierre, şi pentrucă făcuse asta, Carmina Fanchet se purta bine cu el. Il sărutase, Marie-Anne îl sărutase şi ea...

In el crescu o senzație ciudată ce-l furnica până în vârful degetelor. Ascultă. Dinspre hall se apropiară alți paşi. Uşa se deschise şi Nepapinas împinse înăuntru un fotoliu cu rotile. In fotoliu era Saint-Pierre Andemard. Picioarele, brațele şi mâinile erau bandajate, dar fața-i descoperită, surâdea fericit când îl văzu pe David sculat şi sprijinit pe perne. Nepapinas îl împinse lângă pat şi se retrase. Când deschise uşa, David distinse şoapte de glasuri femeieşti în hall.

— Ce mai faci David? întrebă surâzător Saint-Pierre.

— Bine, spuse Carrigan. Dar d-ta?

— Puțin pârlit, şi un picior fracturat. (Işi ridică mâinile bandajate). Aş fi mort dacă m'ai fi dus până la râu. Carmina spune că-ți datoreşte viața pentrucă ai salvat-o pe a mea.

— Dar Marie-Anne?

— Despre asta voiam să-ți vorbesc, spuse Saint-Pierre. Din clipa când au ştiut că eşti în stare să asculți, Carmina şi Marie-Anne au insistat amândouă, să viu şi să-ți lămuresc anumite lucruri. Dar dacă nu te simți încă destul de bine ca să mă asculți...

— Dă-i drumul, spuse David aproape amenințător.

Expresia de bucurie ce luminase fața lui Saint-Pierre, se stinse, şi, David văzu în locul ei, cutele pe cari le săpase supărarea. Își întoarse privirea spre fereastră, prin care bătea soarele de după amiază, și clătină încet din cap.

— Ai văzut... acolo. E mort. L-au îngropat într'un sicriu făcut din cedru. Ii plăcea mirosul lui. Era ca un copil mic. Și odată,... e mult timp de atunci... a fost un bărbat splendid, un om mai mare și mai bun decât mine, fratele lui Ceeace a făcut a fost drept și bun, M'sieu David. Eru cel mai în vârstă — șaisprezece ani — când s'a întâmplat lucrul. Aveam numai nouă ani, și nu înțelegeam prea bine. Dar el a văzut totul... moartea tatălui nostru, pentrucă un funcționar puternic o dorea pe mama noastră. Și mai târziu află cum și dece a murit mama noastră, dar nu ne-a spus nici un cuvânt despre asta, până s'au scurs mulți ani, și ziua răzbunării trecuse.

Ințelegi David? Nu voia să mă vâre în afacerea asta. A făcut-o singur, cu câțiva prieteni buni. A ucis pe asasinii tatălui și a mamei noastre, și atunci se îngropă adânc cu noi, în fundul pădurilor, și-am luat numele familiei mamei mele, care e Boulain. Se stabili aici, pe Yellowknife. Roger..., Roger cel Negru, cum îl cunoașteți voi, a adus osemintele tatălui și a mamei noastre și le-a îngropat pe vârful coliniei aceleia, pe care a murit, și unde ne-am așezat noi primele colibe. Peste cinci ani un copac se prăvăli peste el, și îi distruse și trupul și mintea. Deveni ca un copil mic și căuta într'una pe Roger Andemard — pe omul ce-a fost el odată. Acesta-i omul pe care-l căuta

Legea voastră. Roger Andemard. Fratele nostru.

— Fratele *nostru*, strigă David. Care-i celălalt?

— Sora mea.

— ?

— Marie-Anne.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă David. Saint-Pierre, vorbeşti serios? Nu-i o glumă şi asta?

— E adevărul, spuse Saint-Pierre. Marie Anne e sora mea şi Carmina... pe care ai văzut-o în braţele mele prin fereastra cabinei...

Făcu o pauză, surâzând şi uitându-se în ochii măriţi ai lui David, fiind parcă răsplătit de înfăţişarea jalnică a celuilalt pe când aştepta răspunsul. — E soţia mea, M'sieu David.

Un suspin adânc de uşurare ieşi din pieptul lui David.

— Da, soţia mea, şi femeia cea mai nobilă care a trăit vreodată pe lume, fără nici o excepţie! strigă Saint-Pierre, cu o mândrie superbă în glas. — Dânsa, nu Marie-Anne, a tras şi dumneata, acolo, pe nisip, David Carrigan! *Mon Dieu!* O declar, nici o femeie dintr'un milion, n'ar fi făcut ce a făcut ea, nu te-ar fi lăsat să trăieşti. Dece? Ascultă, m'sieu, şi-o să înţelegi. Avea un frate, cu mulţi ani mai tânăr decât ea, şi pentru fratele acesta era şi mamă, şi soră, totul, pentrucă nu mai aveau nicio rudă. Il adora. Şi el era un rău. Totuşi, cu cât se făcea mai rău, cu atât îl iubea mai mult şi se ruga pentru el. După ani de zile, a devenit soţia mea, şi am luptat împreună cu ea, ca să-i scap fratele. Dar era sortit pieirii, şi la sfârşit ne-a părăsit şi a pornit-o spre sud. A devenit ce era când ai fost trimis ca să-l prinzi, Sergent Carrigan. Atunci se coborî şi nevastă-mea spre Sud, ca să mai facă o ultimă sforţare ca să-l salveze, şi să-l aducă îndărăt, şi ştii cum a încercat să lupte, M'sieu, până'n ziua când l-aţi spânzurat.

Saint-Pierre se aplecă în fotoliul lui, cu faţa aprinsă. — Spune-mi, aşa este sau nu? strigă el. Şi *dumneata*, n'ai încercat s'o închizi şi pe ea şi pe fratele ei?

— Da, aşa este, murmură Carrigan.

— Te ura, continuă Saint-Pierre. I-ai spânzurat fratele, care era carne din carnea ei, şi sânge din sângele ei. Era un rău, dar fusese al ei din copilărie, şi o mamă îşi iubeşte copilul oricum ar fi. Atunci... n'o s'o mai lungesc cu cele ce s'au mai întâmplat! Prin prieteni a aflat că d-ta, care ai spânzurat pe fratele ei, porniseşi în misiune, ca să prinzi pe Roger Andemard. Şi Roger Andemard... fii atent, nu era altul decât eu, căci jurasem să iau locul fratelui meu, dacă va fi nevoe. Era în barcă cu Marie-Anne, când sosi mesagerul. Nu avea decât o dorinţă... să mă scape şi să te omoare. Dacă ar fi fost altcineva! Dar erai d-ta, care ai spânzurat pe fratele ei! Dispăru de pe vas în ziua aceea, cu o carabină. Şii, M'sieu David, ce s'a întâmplat. Marie-Anne a auzit împuşcăturile, şi sosi singură, tocmai în clipa când te-ai rostogolit în nisip ca şi mort. Dânsa a alergat cea dintâi la d-ta, în timp ce Carmina sta pe loc cu carabina, gata să-ți trimeată alt glonț, dacă te miști. Pe Marie-Anne ai văzut-o aplecându-se deasupra d-tale, dânsa a îngenunchiat lângă d-ta, și atunci...

Saint-Pierre se opri și surâse: făcu o strâmbătură de durere când încercă să-și apropie mâinile una de alta.

— David, soarta amestecă lucrurile într'un fel foarte comic. Carmina veni și ea și se aplecă asupra d-tale, urându-te; Marie-Anne îngenunchiă lângă d-ta, iubindu-tte. Da, e adevărat. Și se luptară lângă d-ta, pentru viața sau moartea d-tale, și iubirea câștigă, pentrucă e totdeauna mai tare ca ura. Apoi, acolo pe pământ, unde zăceai plin de sânge și aproape mort, păreai altfel Carminei decât atunci când i-ai spânzurat fratele. Așa că te-au târît sub un copac, și după aceea, amândouă se sfătuiră, în timp ce eu, eram departe pe râu, cu pluta. Mințile femeiești lucrează foarte curios, M'sieu David, și poate, ceea ce numim noi intuiția, le-a făcut să lucreze cum au lucrat. Marie-Anne își dădu seama, că sub niciun cuvânt nu trebuia să revezi și să recunoști pe Carmina, așa că se hotărîră ca ea să treacă drept soția mea, în timp ce Carmina se urcă într'o barcă și-mi ieși în întâmpinare. Erau speriate, și când am sosit lucrurile merseseră prea departe ca să mai pot face ceva. Mi-am dat seama că piesa mincinoasă trebuia jucată până la capăt. Când am văzut ce s'a întâmplat... că iubești pe Marie-Anne atât de mult, că voiai să te lupți pentru onoarea ei chiar dacă credeai că e soția mea, am fost sigur că totul se va sfârși cu bine.

Dar până n’o ştiam sigur, nu puteam să risc nimic. De aceea am pus gratiile la ferestre...

Saint-Pierre ridică umerii, cutele de supărare apărură din nou pe faţa sa, şi vocea lui tremura puţin când continuă:

— Dacă Roger nu ar fi ieşit ca să apere de flacări mormintele morţilor săi, plănuisem să-ţi spun numai atât cât este necesar, M’sieu David, şi aveam credinţa că iubirea d-tale pentru sora mea va învinge în cele din urmă. Nu ţi-am spus-o pe râu din cauză că voiam să vezi cu ochii d-tale, paradisul nostru de aici. Ştiam că nu te-ar fi lăsat inima să-l nimiceşti de vreme ce ar fi devenit al d-tale. Şi nu puteam să-ţi spun că soţia mea e Carmina, pentrucă asta ne-ar fi trădat şi, poate, pentru că lupta d-tale contra unei iubiri ce gândeai că nu e cinstită mă interesa foarte mult, şi fiindcă vedeam în ea o minunată încercare a omului care putea deveni fratele meu. Te-am iubit din cauza asta, chiar atunci când m’ai trântit jos pe nisip. Şi acum, chiar Carmina te iubeşte pentrucă m’ai scos din foc... Dar nu mă asculţi!

David se uită peste umărul lui Saint-Pierre, la uşă, şi acesta surâse când îi văzu expresia de pe faţă.

— Nepapinas! — strigă el tare. — Nepapinas!

Intr’o clipă se auzi un sgomot de paşi afară, şi Nepapinas intră. Saint-Pierre îşi întinse braţele bandajate şi David pe ale lui, unul bandajat şi celălalt liber. Niciun cuvânt nu mai fu rostit între dânşii, dar privirea lor era a unor oameni cari căpătaseră deodată convingerea nestrămutată că se legase între ei o frăţie mai mare decât moartea.

Nepapinas scoase apoi pe Saint-Pierre din odae, iar David se rezemă de perne şi aşteptă, în timp ce inima-i bătea din ce în ce mai tare.

I se păru că trece un timp interminabil, până când se ivi în prag Marie-Anne. Se opri o clipă acolo, uitându-se la el cum întindea mâna bandajată spre ea. Toate simţirile din sufletul ei o îndemnau să intre înăuntru, totuşi părea gata să sboare afară, ca o păsărică. Când o strigă pe nume, alergă şi căzu în genunchi lângă pat. Braţele lui se întinseră spre ea, fără să-i pese de răni. Faţa ei roşie se lipi de a lui, iar buzele lui mângâiară moliciunea mătăsoasă a părului ei. Nu se străduia să mai vorbească. Işi simţea inima bătând lângă a lui. Braţele îi strânseră umerii şi în cele din urmă îşi apropiă faţa strălucitoare de a lui, aşa că-i simţea pe buze respiraţia. Văzând ce se petrece în el, gura ei roşie schiţă un surâs slab, şi şopti încet:

— S'a isprăvit cu bine, David?

Apăsă gura roşie pe a lui, şi cu o exclamaţie de bucurie, îşi îngropă faţa în şuviţele bogate de păr. Mai târziu, nu-şi putea aduce aminte ce spusese. Marie-Anne se retrăsese puţin, aşa că-l privea cu ochii plini de lumină, obrajii roşii ca petalele unui trandafir sălbatec.

— Vrei să mă iei cu tine? — murmură ea veselă.

— Da, şi când te voi arăta bătrânului —

Inspectorul Mac Vane — şi-i voi spune că eşti soţia mea, n'o să poată să nu-şi ţie făgăduinţa. Mi-a spus că dacă duc la bun sfârşit afacerea lui Roger Andemard, îmi va împlini orice i-aş cere. Şi o să-i cer să mă elibereze. Cred că voi obţine asta în Septembrie, şi vom avea deci timp să ne întoarcem aici înainte de căderea zăpezii.

Intinse iar braţele.

— Vezi, — strigă el cu faţa îngropată din nou în părul ei, — mi-am găsit aici locul visurilor mele şi vreau să stau aici întotdeauna. Eşti mulţumită Marie-Anne?

Intr'o cameră mare dela capătul hall-ului, ale cărui ferestre dau spre păduri din trei părţi, Saint-Pierre aştepta în fotoliul său, murmurând îngrijat din când în când, deoarece Carmina întârzia prea mult. Insfârşit, o auzi cum vine, în vârful picioarelor din direcţia uşii lui David Carrigan. Saint-Pierre râse cu mulţumire şi încercă să-şi frece mâinile bandajate una de alta, în timp ce ea întra în cameră, cu faţa radioasă şi cu ochii plini de cea mai mare bucurie ce poate mişca o inimă femeiască..

— Dacă am fi ştiut de asta, — încercă el s ămurmure — aş fi făcut gaura cheii mai largă, *chérie!* O merită, fiindcă şi el ne-a spionat prin fereastra cabinei. Dar spune-mi: ai putut vedea ceva? Ai auzit? Ce...

Mâna moale a Carminei i se aşeză pe gură.

— Peste câteva clipe iar o să începi să strigi, — îl preveni ea. — Poate n'am auzit şi n'am văzut bine, dar ştiu sigur că sunt patru oameni fericiți în castelul Boulain. Iar dacă vrei să ghicești cine e cel mai fericit...

— Eu, *cher coeur*.

— Nu.

— Bine, dacă insiști, tu.

— Da. Și următorul?

Saint-Pierre pufni în râs.

— David Carrigan, — spuse el.

— Nu, nu, nu-i adevărat...

— Totdeauna spun că sunt al doilea, dacă nu vrei să mă lași să fiu primul — corectă Saint-Pierre, sărutând mâna care-i mângâia blând obrajii.

Apoi își rezemă capul lui mare de umărul ei, iar degetele Carminei îi mângâiară părul pârlit de foc. Multă vreme nu spuseră nicio vorbă, ci se uitară lung spre celălalt capăt al hall-ului, unde era camera lui David Carrigan.

— SFÂRŞIT —

Volumul 72 al

Colecției Celor 15 Lei

va fi întitulat:

SUFLET PIERDUT

de E. HAROLD

un roman din zilele noastre, în acțiunea căruia se împletește înfrigurarea marilor interese economice ale statelor, cu pasiunile furtunoase ale inimilor ce se caută în vârtejul dragostei.